

A TEREMTÉS KÖNYVE

VALLÁS-FILOZÓFIAI TANULMÁNY

Első kötet.

Az élet kialakulásának alaptételei

ÍRTA:

HOCK JÁNOS

BUDAPEST, 1939.

URBÁNYI ISTVÁN KIADÁSA.

„UT DESINT VIRES, TAMEN EST LAUDANDA VOLUNTAS”

E könyvet szívem alázatos hálájával ajánlom fel az Igazság és a Szeretet Szentszellemének. Az örökk isteni bölcsesség élettől buzgó forrásának, Aki ott sugal, ahol akar. A vigasztaló Szentszellemnek (Paraclitos), Aki kegyelmének csodálatos kisugárzásával pusztaságokba is egy új élet virágzását fakaszthatja. Egyedül az Ő szent nevét illesse érette minden dicséret és dicsőség! Én csak engedelmes eszköz voltam az Ő szent céljainak szolgálatában. De hogya mégis volna fáradozásaimnak egy parányi érdeme, fordítsa azt az Ő szent kegyelmével a mi Urunk Jézusunk Anyaszentegyházának a szolgálatára, és minden hitre kész, jóakaratú embertestvéremnek lelkei javára és megtisztulására.

Az Úr szolgáinak a szolgája:
JÁNOS ATYA,
a szerző.

BEVEZETÉS.

E könyvemet tekintem minden egyéb vallásfilozófiái munkám gyökerének. Belőle sarjadzott ki a többi, mint ahogy a forrás vize is különböző patakokra szakadozik, hogy azután ismét összefolyjanak és újra egyesüljenek a tengerben.

Nekem is van egy összefoglaló és egységesítő központom. *A minden önmagában egyesítő végtelen erő és hatalom: az Isten!* Hiszem, hogy ez a könyvem is az isteni kegyelemnek a kiáradása, miután ennek sines más célja, mint megismertetni velünk a mi teremtő Urunknak mindenható erejét, végtelen bölcsességét, atyai jóságát és örök szeretetének nagy irgalmaságát!

De amikor elmerülök az isteni elrejtőzettség alázatos szemléletébe, szinte megdöbbenve teszem fel a kérdést: vájjon van-e jogunk ennek a rettentő nagy hatalomnak a lényéről még csak elmélkedni is? Ha azért óhajtjuk Őt megtalálni, hogy még jobban szerethessük és imádhassuk, bizonyára van. Hiszen azért adott nekünk értelmet, hogy az Ő szent törvényeit megismerhessük. Azért adott érző szívet, hogy Őt szerethessük. És azért adott szabad akaratot, hogy teremtő és fentartó erejének titkait nyomozhassuk és vizsgálhassuk.

Erre vállalkozam én is Istenbe vetett hittel és az Ő szent támogatásának biztos átérzésével. *Azért ezt a munkát, amelyet hitem szerint egy különös lelti elragadtatásban, magasabb erők sugalmazásával írtam, életem szent feladatának tekintem és ha kell, életem árán is szolgálni akarom.*

Harmincöt évi tanulmányaimnak és , elmélkedéseimnek gyümölcse ez a könyv. A legelső vázlata évtizedekig pihent az íróasztalomban. Hozzá se nyúltam. Éreztem, hogy még nem jött el az én óram. Mikor a gyümölcs érésben van, nem szabad fogdosni, mert könnyen foltot kaphat.

Megkezdtem azonban vele párhuzamosan kidolgozni a részletező könyveimet. A legelső közöttük az „Élet könyve”

volt. Úttörő és alapvető kötetnek szántam. Átvezető hídnak a modern tudomány és a *krisztusi* kinyilakoztatás igazságai közt, amely összekapcsolhatja értelmünket és hitünket egy új világszemléletben.

Az „*Élet könyve*” az isteni életet lelki oldaláról mutatja be. Megállapítja, hogy minden élő és létező valóságnak szülö-oka a *színerő*, vagyis a *színtiszta erő*, amelyben már semmi-féle anyagminőség sincs. Ez a *színerő*, amely öröktől fogva él önmagában, életét *hármás-egységgé* alakította ki isteni *autogenезis* útján. Vallási nyelven: önmagától lett! Bemutatja továbbá a *Logos* elméletét, amely szerint a Fiú a *benső* isteni élet örök elrejtőzöttségéből „*kezdetben*” kilépett és magát láthatóvá és érzékelhetővé tette az *Igében*. Vallási nyelven: *Az Atya kinyilakoztatta magát az idők kezdetével az Ő szent Fiában, aki az Igében erkölcsi Istenséggé testesült, hogy összekapcsolhassa a lelki és a testi világot. A láthatót és érzékelhetőt a láthatatlannal és érzékelhetetlenivel.*

Ez a könyvem pedig az *egyetemes élet* eredetének és fejlődésének a törvényeit kutatja és ezeket már nemcsak *lelki*, de *testi szempontból* is vizsgálja és elemezi. Azért, míg az „*Élet könyvé*”-ben talán több a metafizikai, addig ebben több a fizikai nyomozás. De azért egymást kiegészítő részek. Az egyik a *kulcs*, a másik a *lakat* Kölcsönösen egymást magyarázzák!

Igy pl. az „*Élet könyvé*”-hen bemutatom az „*Ige fényköré*”-nek különböző szellemcsoportjait. A primair teremtményeket, vagyis az *égi erőket*. Ezen őslényeket (elsődöket) most e könyvemben egyszerűen *alakulatoknak* hívom. Megismerrük bennük a természeti erőhatásokat, akik az anyagvilágba láthatatlan erősorozatok révén kapcsolódnak, hogy azt állandóan fejlesszék és tökéletesítsék.

Az *egyetemes evolúciót* tehát metafizikai szempontból az anyagvilággal egyesült szellemerők három főcsoportja szolgálja. Az első: a *soha el nem bukott anyagtalan és tiszta szellemek csoportja*. A második: *az anyagtestben élő és tiszta szellemek csoportja*. A harmadik: *az elbukott és tiszta szellemek csoportja*. (Győző, küzdő és szenvédő lelkek.) Ellenben testi nyelven ezeket most már egyszerűen „erők”-nek fogjuk majd nevezni.

Az első csoport a *tökéletes erő*; a második a *korlátoolt erő*; a harmadik a *meggátolt erő*. Ezek azonban már nem csupán fizikai erők, hanem élő erők, vagyis lelkiségek is.

Eme fizikai háromféleségüket is az ő lelki sajátságaik idézték elő. Azt is tudjuk már az „Élet könyvé”-ből, hogy minő pályát futottak be lelkileg a bukásig és minő tevékenységet fejtettek ki a bukás után. Szóval: ismerjük eredetüket, természetüket és összefüggő működésüket az egységes életkörben.

Csak egy példát hozok fel. Látjuk a mi parányi földünk körében is az isteni élet hármas-egységét visszatükrözödni. Látjuk a megtastesült Igét (*a megváltó evolúciót*) és látjuk az elbukott őslényt: az ellenáramlatot megindító *kísértő gonoszt*. Ezek mellett pedig a később elbukott embert Ismerjük már eme bukások okait, következményeit és kiegyenlítésük egyetlen módját is, az Úr Jézus hitében és követésében.

Maga az Úr Jézus mondott meg minden, ami egy jószándékú lélek számára elegendő, hogy a végcélt, vagyis *lelki tökéletességet* elérhesse. *Aki pedig mindezt megérte hit által, az minden tud.* Ezért, akit a saját hite kielégít és megtalálja benne a keresett lelki nyugalmat és értelmi összhangot, az ne törje a fejét *tudományos* magyarázatokon. Ó a legjobb irányban halad.

Hitünkkel is úgy vagyunk, mint a testi egészségünkkel. Csak addig teljes, míg öntudatlanul élünk benne. Mihelyt észrevesszük és foglalkozni kezdünk vele, rögtön homályosulni kezd a hitünk fénye is. Megjelennek rajta a napfoltok. *A kétélyek.* Az ellengondolatok, mert a hit is, mint minden érzés, csak addig tökéletes, amíg magába rejtőzött.

Azt tanácsolom tehát minden hívő testvéremnek, hogyha hitéletét kétélyek nem zavarják, *ne feszegesse a hit értelmi oldalát.* Helyezkedjék bele ki-ki a maga lelki nyugalmába és élje teljes önáradással a saját hitéletét. Ez felelősség nélküli biztos út. Benne élünk egy közös áramlatban, amely lassan, de biztosan visz bennünket a fejlődés törvényei szerint azon fokig, amely a mi lelki érettségünknek megfelel.

De ez azután minden lélekben *igazi hitélet* legyen, amely *egészen* betöltsé a mi életünket! Legyen az a hit cselekvő életünk *hajtó kereke.* Legyen olyan erős, hogy azt életünk árán is készek legünk fenntartani. Mert mihelyt alkú tárgyává tesszük, ott a hit már beteg és gyógykezelésre szorul.

Leghelyesebb tehát, ha egy hívő lélek rábízza magát egy hiterős áramlatra és ahoz szívvel-lélekkel, teljes erejével csatlakozik, mint az a hajós, aki kedvező szél hiányában nem tud egészen Hántott vitorlákkal repülni, de azért a tenger-

áramlatokhoz alkalmazkodik és ezekkel szép csendesen együtt halad.

Ezért én most csak azokhoz akarok e könyvben szólani, *akik keresnek és kutatnak*, miután bizonyos zavar és nyugtalanság jelentkezik hiteletükben. Hányan vannak, akik szeretnének hinni, de azt hiszik, hogy a mai hitformákban nem találják meg teljes értelmi kielégülésüket?! Pedig a hiba nem a krisztusi kinyilatkoztatásokban van, hanem a mi értelmi elfogultságunk egyoldalúságában. Nekik szeretnék irányt mutatni, mert az ilyen szívekből nem a hit készsége hiányzik, hanem csak az érzésükben van zavar. Értelmük ugyanis állandóan tiltakozik, hogy igazságnak fogadjon el valamit, amit belátni és felfogni nem tudnak, mert úgy érzik, hogy józan eszük összeütközik a hitrendszerükkel.

Kétségtelen, hogy eme zavarnak valami oka van. Vagy az illető hitében, vagy a tudásában. Ezért nem képes őket össszhangba hozni. A kételkedőkhöz, az ingadozókhöz fordulok tehát, akik jószándékkal keresik az igazságot. Akik szeretnének hinni, mert vágyakoznak egy erős hit után, de a „máj” „világnézetüket nem” tudják Bizonyos hitformákba beleilleszteni. Ezért inkább az eszük, mint a szívük hitetlen. Innen ered benső meghasonlásuk, amely egyrészt a hit igazságainak félreismeréséből, másrészt a pozitív kutatási módszer egyoldalúságából származik. Ezért nem szabad az értelmet az érzéstől, az észt a szívtől különválasztani. Két egymást kiegészítő szárnyak ezek, amelyek csak együtt emelhetnek a magasba. Milyen szépen írja ezt meg Arany János:

AZ ÉSZ ÉS A SZÍV.

*Mi más az ész, mint sima jég;
Csúszkál rajta a bölcsesség,
Míg egyszerre hányat esik
S az emberek kinevetik.*

*Mi a szív? Megáradt folyam,
Melyen a szenvedély rohan,
Míg felzúdulnak a habok
S felfordítják a csónakot*

*Az ész s a szív együtt, mi az?
Nem tél és nem szilaj tavasz.
Nyári nap, mely süüt melegben
S édes gyümölcsöket terem.*

Az értelmi lázongásnak rendesen az értelmi kevélység az alapja bennünk. Ez a hitigazságok helyes megértésének a legfőbb akadálya. Az értelelem, amely bennünk a lelki világosság-nak a sűrűdése, nem tűri a homályt. És ha valamit tiszta világosságban nem lát, nem a saját gyengeségét okolja érte, hanem kétségbe vonja a titokzatosság mélységébe elrejtőzött igazságot.

Összetéveszti a fogalmakat és azt hiszi, hogy ami „ész-fölötti”, az egyúttal „észellenes” is. Pedig az isteni titok vég-telenségében nem annyira a tudás fényével, mint inkább a hit alázatosságával igazodhatunk csak el. Föltétlen igazság tehát a szentkönyv szava: — *Isten a kevélyeknek ellenáll és csak az alázatosoknak adja meg a hit kegyelmét.*

Vájjon miért? Mert a kevélység mindig lelki keménység. Érzéshiány! Ezért nem tud a kevély lélek belekapcsolódni a legtisztább erőrzésbe se, az isteni élet legtökéletesebb tulaj-donságába. A kevélység elszigeteli tőlünk az Istenérzést, mint ahogy az üveg is elszigeteli a villamos áramot.

Az Úr Jézus eddig a hit által adott az alázatos leleknek világosságot. Most azonban közeledik a harmadik évezred és — hitem szerint — vele együtt *Krisztus Országa* a földön, amely az evangéliumi igazságokat minden jóakaratú értelem számára megérthetővé is akarja tenni. Ez lesz majd az az idő, amelyet az Úr egykor megjövendölt: — *Elküldöm néktek a Világosság Szentszellemét Aki majd megtanít benneteket minden igazságra!* Kétezer év óta tanít bennünket a Világosság Szentszelme és — valljuk be — még ma se látunk minden igazságot tisztán és világosan. Ezért az Úr, az Ő végtelen szerezetetől indíttatva, ki fog terjeszkedni az Ő messze eltévedt gyermekeinek a megváltására és összegyűjtésére is.

A megjövendölt „*Ecclesia depopulated, az elnéptelenedett Egyházat fel kell váltnia a „fides intrepidának*”, a rend-dületlen hitnek. Sok lélek szenvéd manapság olyan szellemi körben, amely telve van fénnnyel, világossággal. Ez a kör a tudomány! A bennelévők a ragyogó fénytől megvakulva nem látnak ki belőle. Nem veszik észre azt a minden felülmúló másik fényességet és tökéletes világosságot, amely az Úr Jézus igazságaiból sugárzik elő.

Elhatározta azért az Úr, hogy eme fényes szellemi körben mozgó lényeket is megmenti a közelebbi időben, mivel a tudás köre csak egy rész az egészről. Csak egy sugár a végtelen világosságból.

Először is eme félkörnek értelmi kevéliségből kialakult mai kereteit fogja széttörni. Hogyan? Új találmányok és csodálatos felfedezések révén, amelyek be fogják igazolni nemcsak az abszolút erő létezését, hanem annak értelmiségét is. Kísérleti alapon fogunk bizonyosságot nyerni, hogy az összes természeti erők csak ismeretlen magasabb szellemi erőcsoportoknak az alárendelt munkaeszközei. Beigazolják majd, hogy a fizikai életnek ma ismert alacsonyabb erői és törvényei csak a metafizikai magasabb eröknek a munkaszerszámai!

Ilyen magas szellemek fogják hatalmukba venni a tudomány körét is és ezt a láncszemet, amely eddig csak kívülről szemlélte az egyetemes életet, bele fogják helyezni a nagy egységebe. Az egészbe. Más szóval a hitet bebizonyított tudományá, a tudományt pedig a hit eszközévé fogják tenni.

Be fog bizonyosodni a hit a tudomány által, amelynek az lesz majd az utolsó szerepe, hogy kimondja, hogy az *igazság, a bölcsesség és az élet titka a hitben van*.

Mihelyt pedig ez bebizonyosodik, a hit lesz a szellemi élet tekintélye és az *intuíció* — a lelki megérzés — lesz az ismeretgyűjtés legmagasabb módszere. Hitre fog törekedni és vágyakozni mindenki és az Úr kegyelme el fogja árasztani ezt a földet a szeretetével.

Szegezzük tehát szemeinket mi is élő reménységgel a közelgő napokra, amelyekben majd bizonyoság tételek Krisztus felől a tudomány által is. Ez lesz az a bizonyos végső ítélet, amely két részre fogja majd állítani a világot. Hívőkre és hitetlenekre. Elevenekre és holtakra. A tudomány pedig be fogja bizonyítani, hogyha a teremtés és az evolúció nem a színerő érzéséből, vagyis az Isten jóságából indult volna ki, akkor az az érzés nélküli öntudatlan erő (az *abszolútum*) rendszeres és céltudatos működés helyett, minő pusztítást és rombolást vitt volna véghez. A közel jövőben kísérletileg fogják igazolni, hogy az úgynévezett világenergiában egy rendező értelem és törvényalkotó bölcsesség rejlik. Hogy nemcsak mindenható, hanem jóságos erő is és a legtökéletesebb erkölcsi tulajdonságoknak az ősforrása. A tudomány fogja a közel jövőben feltárnai előttünk a teremtés titkát. Látni fogjuk a világteremtés kiindulását és fejlődését egy parányban bemutatva. Ismétlem, ez lesz majd az a bizonyos végítélet, amikor szemlélni fogjuk, hogyan homályosult volna el a nap, hogyan bomlott volna meg a világösszhang és hogyan estek volna le

az ég csillagai, hogyha az a teremtő erő egyúttal nem értelem és nem szeretet, hanem csupán értelmetlen, öntudatlan és önző természeti erő.

Erre mutat rá szent Péter is az apostolok cselekedeteiben. (II. rész 17—21.) Idézi Joel prófétát:

— Az utolsó időkben pedig — mondja az Isten — kiöntöm az én lelkemet minden testre és a ti fiaitok és leányaitok prófétálni fognak. A ti ifjaitok látásokat látnak és a ti véneitek álmokat álmodnak. Kiöntöm azokban a napokban az én szolgáimra és szolgáló leányaimra a lelkemet és ebből prófétálnak. És csodákat tesznek fenn az égben és jeleket alant a földön, vérét, tüzet és a füstök gözölgését. A nap elsötétül, a hold vérré változik és eljön az Úrnak ama nagy és fényes napja és aki az Úrnak nevét akkor segítségül hívja, az megtartatik.

Kívánnám, hogy tisztán lássatok ti is, testvéreim! Hogy ne becsüljétek többre mindazt, amit e könyvben a testi élet tulajdonságairól mondok, mint amit ér. Sőt, kívánom, hogy az itt szerzett tudástokat is csak egy sajnos és szükséges rossznak tartásatok és velem együtt óhajtsatok, hogy bár soha se kellett volna ennek a „*tudás*” szónak előállni. Ez volt az ember bukásának díja a gonosztól. Új világ, új élet megismerése, de nem *egyben*, hanem minden csakis részletekben, érzéki csalódásaink tükrében feldarabolva. Beláthatatlan idők folyama alatt tudtuk csak megismerni az isteni életetegységet, de ezt se tisztán és világosan, hanem részenként, homályosan, írtózatos küzdelmek és gyötrelmek árán.

Az *Élet könyvében* már letárgyaljuk azt a lelki életet, amely az isteni élet önkifejlődési folyamata volt. Ott fejtük ki, hogy lett a színerő két tulajdonságú ösmozgássá és hogyan fejlesztette ki önmagából az ő összefoglaló 3-ik alakját; a lelki meleget, amely a szeretetnek és a világosságnak az éltető lelke. Megismérjük belőle a szellemi életnek és az anyagéletnek a teremtését is egészen a bukásig. Most a mindenben levő testi életet kívánom az Úr segítségével a lehetőséggel egysegessé és világossá tenni. Kívánom, hogy nyitott lelki szemmel egyeztessük össze a krisztusi kinyilatkoztatást a föld tudományával és ne feledjük, hogy ezt az *egységes tényt* csak azért látjuk elménkben másnak és másnak, mert a fölaprózott részleteket ki-ki a saját egyéniségek a szempontjából nézi és gyaroló értelmével vizsgálja.

Tárgyalásom sorrendje a következő lesz:

1-ször: Bemutatom a színerő ösmozgását és kialakulását
 2-szor: Az ős isteni tulajdonságoknak egymással való szembe-
 helyezkedését, vagyis a jó és a rossz erkölcsi áramlatainak a
 keletkezését. 3-szor: Igazolni fogom, hogyan kapcsolódik a
 lelkei élet a testivel és hogyan lesz a teremtő erőben a terem-
 tett világ is egységes végtelenné.

Ezért három csoportba osztom a rendszerbe foglalt anya-
 got:

Az első csoport az *erő*, amelyben szó lesz az erő életéről,
 tulajdonságairól és az erő testi életéről.

A második csoport az *anyag*, amelyben kifejtem az anyag
 életét, annak tulajdonságait és bekapcsolódását az erőbe,
 vagyis az erő és az anyag közös életét.

A harmadik csoport a *törvény*, amely ismerteti az erő
 törvényét, az anyag törvényét, az erő hatalmát, az anyag
 erejét. Bemutatja azután az anyag és az erő vonzásának, ta-
 szításának és fenntatásának törvényeit. Ezt a 3-ik részt telje-
 sen kifejtem egy külön kötetben, a „*Törvények könyvében*”.
 De ez a rész összefüggő kiegészítése lesz a „*Teremtés köny-
 vé*”-nek.

Mindezekben egyszerűségre és világosságra törekzem.
 Tiszta és szabatos előadásra. Módszerem lesz a megéreztetés.
 Azért tanácsolom minden testvéremnek, hogy törekedjenek
 kibontakozni az anyagi és érzéki élet kötelékeiből, hogy önmagukba elmerülve, tiszta érzésekre tegyenek szert. Ezekkel
 könnyen fognak belekapcsolódni az isteni élet titkainak a
 megérzésébe is.

Igazi nehézségeink csak kezdetben lesznek. Addig, *amíg a színerőt ösmozgásában és életkialakulásában szemléljük*. Ezt a világosságot nekünk csak az Úr kegyelme adhatja meg a hit csodálatos erejével. Megérzésekkel mi már csak abba az időbe tudunk visszasejteni, amikor már mi is éltünk a világégetemben. Mindazt pedig, *ami megelőzi a mi tapasztalati életünket, csak hit által ismerhetjük meg*. A hitnek eme tiszta-látását adta meg nékem — hitem szerint — az Úr kegyelme csodálatos úton, hogy hirdessem az Ő dicsőségét a jóakaratú embereknek. Ezt a tiszta-látást rendszerem következetessége fogja igazolni. A csodálatos kegyelmet pedig egyéni megbízhatóságom mellett *életfelfogásomnak teljes és gyökeres irányváltoztatása*. Mert én is megjártam a damaskusi utat és térdén állva köszönöm meg az Úrnak, hogy a magas lóról lesújtott a

porba s mikor az égi világosság megvakított, levette szemeimről a hártyogot

Az Úrnak eme felvilágosító kegyelme vezessen bennünket is a „Teremtés könyvé”-nek, vagyis az élet egyetemes ki-alakulásának a megértésében.

AZ ÉLET METAFIZIKÁJA.

Minél nagyobb és egységesebb valami, annál könnyebb megérteni. A minden betöltő Isten a legegyszerűbb egység és valóság. Ő maga az élet és ezért mindenütt van és mindenben hordoz. Bárhová nézünk, nincs a látható világnak olyan alkotó része, amely a láthatatlan Istenséget valamely alakjában vissza ne tükrözne. Ez az Isten metafizikai nyelven egy végtelen, örökötölfogva létező ősélet, amelynek a lényege egy változatlan és mozdulatlan erőérzés. Erkölcsi nyelven: — *Egy mindenható erő, amely egyúttal végtelen jóság.* Mi is lehetne más a legtisztább erőérzés, mint végtelen erő és abszolút jóság?! Ezt a színtiszta erőérzést mindaddig, amíg teremtőmozgását kifelé meg nem indította az erő statikai állapotának is tekinthetjük.

Ez a legföbb erőlény azonban örökötölfogva élt önmagában. Már a görög *Parmenides* kimondotta, hogy a legföbb valóság csak egy örökötölfogva változatlan és mozdulatlan egység lehet csupán. Ugyanezt hirdette — kezében a bürökphárral — a görög bölcsészek atyamestere: *Sokrates* és az, ő méltó tanítványa az „isteni” *Plató*. De hogy mi volt ennek a legföbb erőérzés-lénynek a változatlan lényege, vagyis a benső élete, azt gyarló értelmünkkel hiába kutatjuk, mert a végtelenül tökéletes erőérzést korlátolt értelemmel még csak megközelíteni se lehet. Nevezzük el tehát egyszerűen *élő erőérzésnek*. Be kell alázatosan nyugodnunk, hogy ez az isteni ősélet nekünk értelmileg felfoghatatlan és csak *hiterőnkkel érezhetjük meg*. És vájjon miért? Egyszerűen azért, mert érzést csak érzéssel foghatunk fel. Csakis annyit tudunk, hogy ez az önmagában élő tökéletes erőérzés benső életét a teremtés aktusában különböztette. És vájjon hogyan? Oly módon, hogy a mozdulatlan és változatlan őserőérzés megindította még az örökkévalóságban mindenható képességében a mozgást. Vallási nyelven: — *Az Atya megszülte a Fiát!*

Így lett az örökké mozdulatlan és változatlan színerőérzés a második alakjában *mozgássá*. *Benső élete megmaradt örökké változatlannak és mozdulatlannak. Külső cselekvőereje ellenben a mozgásban nyilatkozott meg anélkül, hogy [egységes erőlénnyegében valaha változott volna.* Az erőérzés ugyanis még az örökkévalóságban elvegyült a belőle született erőmozgással. Így származott közöttük egy harmadik egységes alak. E hármasegységben folytatták azután tökéletes életüket. Röviden ez annyit jeleni, hogy az érzés és a *mozgás* egymásban elvegyülve *erőmozgássá*, vagyis „*életté*” lett. Ezért mondjuk, hogy az Isten életét önmagától nyerte. Autogenetikus úton.

A megszűlt mozgás új alakulatokat idézett elő önmagában, vagyis erőtestében — energiájában. A *mozgásnak következményei pedig a rez^eI\é\ek lettek*, amiket hangoknak is nevezhetünk. A teremtett anyagvilágnak ezek a hangok, másszóval erőrezzenetek lettek az öselemei. minden rezgéstől ueva-nis elválaszthatatlan a rezzenet, amelynek érzékelhető külső jelensége a hang.

Az öserő a mozgásával okozott rezzeneteket — hangokat — önmagában fenntartotta, vagyis meg nem semmisítette. Ezek tehát egymáshoz tapadva sűrűsödni kezdték és előállították az *atom* ősét, az *erőrezgések* — *vibrációk* — *csomósodását*. Lehet, hogy ezek lettek *elektronokká*. Én képződménynek hívom. Nevezhetjük *erőaljnak* is. A biblia káosznak mondja. De ez a sokféle elnevezés csak egy közös fogalmat jelent. Igazolja, hogy az anyagvilág csupán erőtünemény, miután minden atomnak a legvégső komponense erőrezgés.

A képződmény szerintem még mindig csak *erőmozgási tünemény* és nem a mai ismert anyagtesteknek valamely alakja. *Megdermedt erőmozgási rezzeneteknek — hideg-hangoknak — a sűrűsödése*. Tudjuk, hogy meleg nélkül csak dermedés és tapadás van. A szervezkedéseknek lényeges föltétele a meleg.

Mivelhogy nem az erő, sem ennek a rezzenetei meg nem semmisülhetnek, tehát a képződmény is milliárd évekre viszszamenő rétegződésekben halmozódhatott fel az erőben. Csakhogy a mi érzékelésünknek még mindig felfoghatatlan erőlakban. De mivel az abszolút erőmozgásnak csak a rezzenetei voltak, ezért már nem is voltak vele egylényegük. Csupán mozgassanak a tüneményei voltak. Fenomenál! Ez az összesrűsödött képződmény, mint legelső erő-ellentét je-

lentkezett a végtelen összhangban. Ez volt a legelső akadály, amely visszahatott az egyetemes erőmozgásra. Az anyag-tehetlenség az abszolút energiára, a mindenható teremtő erőre, amivel összébbhúzódásra. sűrűsödésre indított. Fizikailag *energia-sűrűsödésre*. Jól jegyezzük meg azonban, hogy *csak indított és nem kényszerűít*, miután az erő abszolút-valóság. Világosan láthatjuk ebből is, hogy az anyagvilág teremtése nem mechanikai kényszerből, hanem az abszolút erő szabad ténykedéséből indult ki. E fizikai téTEL után lássuk most már az isteni erőlet metafizikai lételméletét.

A színerőérzésből — az Atyából — született az örökkévalóságban az abszolút erőmozgás: a Fiú, Aki az Atyának a mindenható ereje. Szent Pál szerint: — *energia Dei!* Ezen abszolút energia mozgásának önkéntes sűrűsödéséből származott a színerő két erőalakjából egy harmadik alak: *a lelke melegség*, vagyis a szeretet, amely az Atyát a Fiúval öröktől fogva összeköti. Ez a hármasegységben az élőközpont, amely a színerőt élőerővé, szeretetté, vagyis Szentszellemmé teszi. Az isteni élőerőből pedig, mint legelső meleghang kiemelke dett a megváltó Szeretet, Akinek a neve *Logos*, vagyis *Ige Benne* az Istenség második alakjának, az abszolút erőmozgásnak önmelege sűrűdött erkölcsi Istenséggé. Így lett az ere érzésében öröktől fogva megszült erőmozgásból, amely lelki meleggé — Szentszellemmé — alakult át, egy isteni életközpont Ebből emelkedett ki, mint legelső meleghang, „*kezdetben*” az Ige. Az Ige tehát szent Pál szerint: — *Az Atya képmása Aki kihozta magával az isteni életközpontból ennek minden törökéletességét.*

Az Ige azért emelkedett ki a színerő életközpontjából külső életre, hogy összekapcsolhassa a belső isteni életet s teremtett külső világ életével. Hogy az élettelen anyagvilágof megelevenítse és éettel töltse be. Átvezető hiddá lett az ere! és az anyag között, miután melegség nélkül termékeny éle¹ sem állhatott volna elő. Szeretet nélkül nincs lelki élet; he nélküi nincs testi élet! A teremtett világ megváltásának tehál az volt a legelső lépcsője, hogy az isteni energiának mozgó ereje élőmeleggé, — *Igévé* — testesüljön. Viszont az Ige még tovább ment a szeretet önfeláldozásában. Felosztotta önmelegét élő erőkre. Szellemi lényekre és kegyelmekre. Erőtesté! szétdarabolta meleghangokra, vagyis lelkekre, miután minden egyes értelmi lény csak egy-egy rész, vagyis egy-egy erőatom lehet az Ige erőtestéből. Nincsen olyan erőlény, amely

e volna egy-egy paránya az isteni energia önmelegének. ezen energiának feldarabolását egyes meleghangokra az isteni élő központ végezte el, Akit *Szentszellemnek* hívunk. Ezért nevezzük a meleghangokat, amelyek a Szentszellemből lehettek ki, összellemeknek. Másszóval: *elsődöknek; Isten fiai-nak* és *élő kegyelmeknek*. Mindnyájan testvérei a legelső meleghangnak: az Igének, Akiben a Fiú — az isteni energia — önmelege legelőször lépett ki „kezdetben” a mozgása által teremtett anyagvilágba. Követték pedig Őt az Ő szellemtestvéri: az Ige önmelegéből földarabolt hangok. Vallási nyelven:

A legelső szellemi lények. Az Úr angyalai és az égi seregek, akikkel együtt az Ige megalkotta az Ő egységes fényköréét, — lux perpétua — hogy a megváltás munkáját velük megindíthassa.

Ilyen volt a szellemiét a bukás előtt. Az isteni belső élet s a külső képződmény-kör között pedig kialakult, mint összekötő kapcs, az Ige fényköre: a szellemvilág. A biblia szerint Krisztus Országa, amely összekötő híd a menny és a föld között. A végtelen egység életében tehát már három életalakot látunk kialakulni:

— Az első *az isteni élet, amely öröktőlfogva fennáll.*

— A második *a szellemvilág élete, amelyet az Ige fény-őrének, vagyis a Fiú erőtestének is nevezhetünk.*

— A harmadik pedig *az anyagvilág élete.*

Ez a három alak egymásba kapcsolódva állandó működésben van az egységes végtelen életben. Az első a tökéletes teni élet. A második a küzdelemteljes szellemi élet. A harmadik az öntudatlan anyagélet, amely új életek csíráit van hivatva befogadni és a legfelsőbb élet számára felnevelni.

Eme hármasalak összműködéséből ered azután az az *egyetemes életáramlat*, amely betölti az egész mindeniséget és melyet mi röviden *életnek* szoktunk nevezni.

AZ ERŐ.

Vizsgáljuk először is az erő természetét *testi szempontból*. Erő alatt pedig értsük mindenkor *az abszolút Erőt*, a színerőt, amelyben anyagminőségek már nincsenek.

Mi az erő? Az összes tudományos kutatásoknak végeredménye, hogy *az erőt lényegében nem ismerjük, csak alakjában, a mozgásban*. Ezért mondjuk, hogy *az erő a mozgás oka*. Az erő tehát már végző ok, vagyis az erőnek egyetlen alapja: *önmaga*. *Ő az oka, indítója és fenntartója minden mozgásnak*. Viszont a mozgás minden egyéb jelenségnek és tünetének az oka. *De ezt látni, fölismerni csak az erő mozgó tulajdonságában lehet*: az energiájában, amely mozgásában létezik és növekszik, vagy fogy.

Az erő tehát kifelé csak mozgásában él. Ezért a mozgás maga az erőnek a külső élete. De ha van egy külső élete, kell lenni belső életének is. Ezt nevezem én *erőérzésnek*, amely a mozgást önmagából kiindítja. Vallási nyelven: *megszüli*. Ezért a mozgásban két alaptulajdonság van. Egyik a mozgásokat indító erőérzés, amit én „*egyenletességnak*” neveztem el. A másik a cselekvő erőmozgás, amelynek a neve szerintem „*ellenállhatatlanság*”. Tekintsük ezt a két kifejezést egyelőre szóalakalmazásnak. Miért neveztem el őket így, azt most fogom kifejteni.

Az egyenletesség, vagyis erőérzés, a mozgásokat indító erőtulajdonság, amely minden változatlan és mozdulatlan. (Constans, et immovens). Ez a változatlanság fizikai nyelven az erő egyenértékének a fönnmaradása, — aequivalitia, — lelkei nyelven pedig az erőnek önmagához való következetessége. Az erőérzés az erőnek benső tulajdonsága és miután állandó és változatlan, tehát *mindig egyenletes*. Viszont az *ellenállhatatlanság* az erőnek folyton változó *mozgóképessége*. De mivelhogy az *abszolút erő végtelen*, ezért *mozgásában el-*

lenállást nem tűr és határt nem ismer. Egyszóval ellenállhatatlan.

A mozgás az erő *külső* élete, amely már nem határok között, hanem önmagában körben mozog, mint az emberben a vérkeringés. Ezt a látható és érzékelhető külső mozgást mindenig egy láthatatlan és érzékelhetetlen benső erőérzés indítja. Ezért az erőérzés az erőmozgást szülő okfő. Maga a mozgás pedig a erőnek az erőteste. Természetes, hogy itt *test* alatt nem anyagminőséget, hanem erőtulajdonságot értünk.

Ez a két erőtulajdonság egymástól elválaszthatatlan. Ahol indítás van, azt mozgás követi. Ahol pedig mozgás van, ott kell lenni egy indításnak is. Akármilyen egymásból eredő mozgási sorozatot képzelünk is el, az első mozgásnak egy megindító erőtulajdonságból kellett erednie. A két tulajdon-ság tehát egymást kiegészítő egység. Ezen egységükben alkotják a tiszta színerőt.

Az abszolút mozgásnak a működése is folytonos és megszakítás nélküli, miután a mozgást indító egyenletességenek ez a természete. *Newton-nak.* is ez az erőtörvénye, amely szerint egy mozgást csak vele ellentétes hatóerő tud megszakítani.

Az abszolút erő, mint legvégső ok, örökötölfogva önmagában élt és míg a külső mozgást meg nem indította, addig kívüle semmi más nem létezett. Mihelyt azonban az egyenletesség a mozgást megindította, akkor ez a mozgás egy erőtú-neményt hozott létre önmagában, vagyis mozgásának a külső jelenségét, miután minden oknak megvan a maga okozata. Mi lehetett volna a mozgásnak, (vagyis a rezgésnek), az okozata más, mint maga a rezgés. Másszóval a *hang*. Ez azonban már csak az erőmozgásnak a tüineménye és vele nem egylé-nyegű valóság. Az erőtestnek a gyümölcse!

Amint az indítástól elválaszthatatlan a mozgás, úgy a mozgás és a hang is egymástól szintén elválaszthatatlan egység. Ok és okozat! Cselekvés és következmény! Ezért a hangnak, amely erőrezgésből született erőrezzenet, — fenoména — benne is kellett maradnia az örök mozgásban. Kívüle se-hová sem helyezkedhetett, miután az erőmozgás tölt be minden és a mozgáson kívül már semmiféle érzékelhető valóság sincs. A mozgásnak és a hangnak tehát van egy közös tulajdonságuk: — *nem enyéshetnek el!* Ajánlom, hogy könnyebb megértés okából olvassuk ez az „Élet könyvé”-ben az Ueró önéletét.”

Minden egyenletes mozgás által okozott hang, vagyis *vibráció* már tért foglal el. Mindegyik külön és mindenjában együttvéve. S mivel a színerő mozgásának, amely ellenállhatatlan — vallási nyelven: — „*mindenható*” — feltétlenül szüksége van arra a térré, amit betölt, azért a mozgást okozta hangokat, amelyek benne összegyűltek, mindenki által kényszerítette összébbsürűsödni.

Ilyen módon az abszolút erő, amely két alaptulajdonságával — az erőérzéssel és az erőmozgással — öröktölfogva egységen általokozott hangokkal egy új helyzetbe jutott. Egy idegen elem foglalt tért az erőmozgásban. Ezek voltak az erőrezgésnek az *erőrezzenetei*: vibrációi, vagyis hangjai. Így jutott az ok az okozattal szemben bizonyos feszültségbe, amit erkölcsi nyelven *megpróbáltatásnak* nevezhetünk. E próbában dölt el, hogy az erőérzésből született mozgó-energiának milyen a természe? Vájjon ez az ellenállhatatlan mozgó-erő alkalmazkodik-e a benne kialakult új helyzethez, — saját erőrezzeneteihez — vagy pedig fokozott erő-kitörésével azt megsemmisíti? Erkölcsei nyelven: — *Tőle függött egyedül, hogy megváltó, vagy pusztító erővé legyen-e?*

Vizsgáljuk egy kissé ezt az új helyzetet mélyebben! Az erő élete tulajdonságainak megfelelően alakult ki. *Egyenletes mozgásával hangokat termelt: mozgási rezzeneteket. Viszont ellenállhatatlansági erejével keresztültört minden akadályon, ami az ő egyenletes mozgását gátolhatta volna.* Mint abszolút erőmozgás megállást és szünetet nem ismert. Ezért működéssében megszakítások sem voltak. Így az a képződmény is, amely vibrációiból kialakult, szintén a legtökéletesebb egyenletességgel jött benne létre.

Ilyen volt az erő ōsmozgása, amely egyenletesen osztotta szét a mozgásokozta hangjait és átjárta a hangokból sűrűdött képződményt, amely erőtestében szünet nélkül gyűlt és sűrűdött. Mikor pedig ez a sűrűdött képződmény az erő mozgására bénítólag kezdett visszahatni, akkor dölt el, hogy minő módon fogja az erő megszüntetni a benne jelentkező zavart?

Erre kétféle eshetőség kínálkozott. Vagy ő alkalmazkodik mozgásának mérséklésével az élettelen hangokhoz; vagy pedig ezeket egyszerűen megsemmisíti, miután a holtkénződmény anyagtermészeténél fogva az erőmozgásához alkalmazkodni képtelen. Itt tünt ki legalábbször az anyagtehetetlenség törvénye (inercia) és vele szemben az erő abszolút szabad-

sága. Csak az erőtől függött, hogy melyik módját válassza a megzavart összhang helyreállításának? Ő döntötte el szabandon, hogy megváltó vagy megsemmisítő erővé legyen-e?

Az erő azonban csak úgy alkalmazkodhatott a sűrű és tehetetlen képződményhez, hogyha saját erőtermészetében, amely ellenállhatatlan mozgás, valamely változást, vagyis új alakulást hoz létre. Mihelyt azonban a színerő mozgásában valamihez alkalmazkodik, ezzel abszolút szabadságát már egy ponton korlátozna is kell. minden alkalmazkodás ugyanis egy-egy önkéntes korlátozás, Itt látjuk az abszolút erőben leg-először megnyilatkozni az önfeláldozás készségét. A végtelen jóságot, amely az abszolút erőben már erkölcsi jelleg s amely öt arra indította, hogy a mozgási energiájával teremtett képződménynek a megmentése végett, abszolút mozgási szabadságát egy ponton önkéntesen mérsékelje. Alkalmazkodjék a mozgása által létrehozott vibrációkhoz. De hogyan?

A színerő egyenletesség! természetében, vagyis erőérzésében ugyebár nem változhatott, miután az egyenletesség az öröök változatlanság? Mozgásában kellett tehát ezt a változási előidéznie. Csupán ellenállhatatlansági tulajdonságaiban alkalmazkodhatott a vele ellentétes természetű képződményhez. Még pedig az által, hogy mozgásának az ütemeit mérsékelje. Erő-kitörés helyett erő-sűrűdést hozott tehát létre önmagában. Ezért nem kevél lázadás, hanem alázatos önmegtagadás vezette mentőmunkájában. Itt látjuk legelőször érvényesülni a színerő ellenállhatatlanságában is az erkölcsi vonást, a ki-egyenlítő jóságot, amelynek célja nem az önző pusztítás, hanem az önfeláldozó alkalmazkodás. Az abszolút erőmozgás tejhári az ősanyaggal szemben nem élt korlátlan mindenhatóságának az erejével. Nem semmisítette meg azt, hanem gyengéd jósággal alkalmazkodott hozzá. Összébbhúzódott és ezzel tért adott neki önmagában. Úgye, milyen világosan szembetűnik, hogy a színerő ellenállhatatlansása hogyan alakította ki önmagában az erkölcsi minőségeket? Alkalmazkodásával és erőmérsékésével idézte elő önmagában az erő-sűrűsödést, mozgó-energiájának az összevonásával. Erősűrűdésének a következménye pedig a lelki-meleg lett: a szeretet! Azt már a fizikából is tudjak, hogy minden energia-sűrűdésből törvényszerűen áll elő a meleg.

Ha a színerőben az ellenállhatatlanság fizikailag, vagyis saját erő-testi törvényei szerint akart volna a képződménnyel szemben érvényesülni, akkor energiamozgását nem mérsé-

kelni, hanem fokoznia kellett volna. Ez esetben az ellenállhatatlanságnak olyan erő-kitörése állott volna elő, amelynek a tüzerő talán csak milliomodnyi résznyi ereje és ezzel egy pillanat alatt megsemmisíthette volna a további teremtésnek a lehetőségét is. Csakhogy ezzel saját életének törvényévé nem a megváltást, hanem a pusztítást tette volna. A mérsékelt meleg helyett, amely rendszeresen alakít, a minden megemésztő tüzet hozta volna létre, amely áttöri ugyan az akadályokat, de rendszertelenül, mivelhogy egyúttal elpusztítja azokat.

Így érhetjük meg, miért lett a megváltás törvényévé, hogy sohasem erőszakos kényszerrel, hanem mindig csak gyengéd alkalmazkodással kell hatni minden kemény és ellenálló erőalakra, hogyha azt megmenteni és megtisztítani akarjuk. Erőszakkal csak pusztítani lehet. Ezért kellett a mindenható teremtő erőben rögtön érvényesülni a megváltó gondolatnak is. Az abszolút erőben tehát már a teremtés kezdetén rögtön erkölcsi szempontok érvényesültek, nehogy teremtményeit megsemmisítse. Mert ha az ellenállhatatlanság mozgásában a rezzenetekhez jóságosan nem alkalmazkodott volna, ez esetben a külső anyagvilág pusztító tüzerővé vált volna. Az ellenállhatatlanság pedig önmagában elszigetelődve végezte volna örökre céltalan és rendszertelen mozgását. Amit az egyik pillanatban teremtett, azt a másikban egy újabb erőkitöréssel ismét csak megsemmisítette volna.

Érzem, hogy ezt valaha kísérletileg fogja bebizonyítani a tudomány, mihelyt a *tiszta erőnek* egy parányát valamely alakban érzékelhetni tudja. Ki fogja mutatni, milyen lett volna az anyag sorsa és hogyan indult volna meg a világ teremtése, ha az abszolút ellenállhatatlansági energia az alkalmazkodás helyett az erő-kitörést választja? Minthogy azonban a színerő ösmozgásában *egyensúlyban volt mindkét alaptulajdonság*, ezért teremtő működését a színerő az egyenletesség jegyében indította meg, így indít minden erő. Közvetlenül önmagából. Csakis abban az esetben, mikor az egyenletesség hatása gyengének és elégellennek bizonyul, akkor lép működésbe az erő második tulaidonsága: az ellenállhatatlanság. Köznyelven ez annyit jelent, hogy erő-fokozódásra csak akkor van szükség, hogyha az erő-indítás az akadályok miatt nem érvényesülhet.

Tudjuk már, hogy minden *energia-sűrűdésnek az okozata hő jelenség*. Így állott elő „az abszolút energia sűrűdéséből is a leksi meleg.” Még pedig oly módon, hogy az ellenállhatatlanság alázatosan alkalmazkodott az egyenletesség indításá-

hoz. Mozgásának ütemeit mérsékelte. Ezért a *lelki-meleg* a színerő két alaptulajdonságából származott. Az *egyenletesség* indítására saját erő-sűrűdéséből termelte az *ellenállhatatlanság*. Vallási nyelven ez a téTEL így hangzik: — A *Szentszellem*, vagyis az *isteni szeretetnek a lelki melegsége az Atyától és a Fiútól származik*. Még pedig az Atya erőérzéséből és az abszolút energia-mozgás önkéntes összevonásából. Így lett az erőérzés és az abszolút energia-sűrűdés egyenletes és rendszeres lelki-melegsgé, amely az örökkévalóságban a színerőnek összefoglaló 3-ik alakjává lett. Kiegészítő tulajdonságává, mert ez a lelki-meleg lett a színerőben előidézőjévé mindenféle önátalakulás lehetőségének. Másszóval: az egyenletes melegség képesíti a színerőt is, hogy mindenféle alakulatok és képződmények közé beleilleszkedhessek. Ezért nincs is olyan erő, vagy anyag parány, amelyben az *isteni szeretet el ne helyezkedhetnék*. A melegnek ez az alkalmazkodó képessége kömryen megérthető, mert hiszen a legelső meleg is csak abból állott elő, hogy az *ellenállhatatlanság* önként alkalmazkodott az *egyenletesség* indításához és nem tört ki megsemmisítő tüzerővel. Nem a saját erő-természetének a törvényét követte: — a mindenáron való föltétlen érvényesülést, — hanem alázatosan engedelmeskedett az *egyenletesség* mérséklő indításának. Ezért a *lelki-meleg*, vagyis a *szeretet se más, mint megtestesült alkalmazkodás és önmegtagadó, alázatos engedelmesség*. Származása pedig a következőképen állott elő:

— Az *egyenletességnak* alkotó tulajdonsága a közvetetlenség, mert hiszen Ő a legvégső okfő és belőle indul ki minden erő-ténykedés. Ő szülte meg még az abszolút mozgást is. Ezért minden tény, amely az *egyenletesség* jegyében indul meg és annak az erejével jön létre, pontosan önmagából, vagyis eredetének a közvetlen forrásából indul ki. Az abszolút erőérzésből, mint teremtő okból. Vallási nyelven: — Az Atyából. Ó a kezdő ok, amely minden más okozatnak az okafeje és ezért egyedül neki nincs már megelőző oka. Így a belőle származott harmadik erőalak, vagyis a lelki-melegség szintén a színerő legbensőbb életéből indult meg: a színerő-érzésből. Még pedig olyan módon, hogy az abszolút erőmozgás az indító erőérzésnek engedelmeskedvén, a sűrűdött képződménnyel szemben lassúbb egyenletességgel kezdett működni és alkalmazkodott a szembenálló akadályhoz, amelyet nem megsemmisíteni, hanem megkerülni igyekezett. Nem érvényesítette vele szemben az abszolút erejét, hanem ezt önn

ként mérsékelte és egy ponton ellenállhatatlansági természetét törvénybe helyezte. Szóval erkölcsi tulajdonságokat vett föl.

És vájjon miben állt ez? A végtelen erő az ō abszolút szabadságát egy ponton korlátozta és alkalmazkodott tehetetlen teremtményeihez. *Az erő ellenállhatatlansága gyöngédséggé szelídült A mindenhatóság jósággá lön.* Nem a képződményben okozott erőszakos módon változást, hanem önmaaában. Vezető tulajdonságának, vagyis az egyenletességnek az indítására az energiamozgás sűrűsödni kezdett és most már belevitte mozgásának lassúbb ütemeibe sűrűdésének a mozgó páráját, a melegséget is. A jótékony, éltető meleget. Még pedig a legtökéletesebb egyenletességgel. *Ez a mozgó pára a lelki-meleg, miután mindenfélre hőjelenség csak az energiáinak mozgási sűrűdése lehet* Milyen találóan nevezi a szentírás a lelket, amely az élet melegségének a hordozója, „*isteni lehetnek!*” Viszont a tudomány a meleget *erő-mozgási sűrűdésnek tartja*.

Az energia-sűrűdésnek mozgó párája, vagyis a meleg most már az erő-mozgás egyenletes ütemeit is átjárta és velük egyesült. *Az abszolút mozgásnak a hangai tehát nem lettek többé kizárolag hideg holt rezzenetekké,* mint amilyenekké a legelső ōshangok lettek, amikor kifelé ható meleg nem volt. *Az újabb hangok az erő-központban már könnyebb meleg hangokká lettek.* Élő erő-valóságokká, miután már meg volt bennük a színerőnek az önmellegsége. Így lett a szeretet, mint lelki-meleg összefoglaló 3-ik alakjává a színerő két alaptulajdonságának: *az erőérzésnek és az erőmozgásnak!* Az érzéssel egyesült mozgás pedig már élet, miután az élet lényege: érző-mozgás. Ezért lett a színerőben is a két erő-tulajdonságból származott erőközpont az életet adó melegnek a forrásává: *Szentszellem!*

Mikor az abszolút erő benső életéből az energia-sűrűdés okozta meleg-hangok kijutottak, bennük az ellenállhatatlanság önmellege testesült meg élő-erőkben. *Meleghangokban, vagy szellemegyéniségekben.* E meleg hangokat pedig az isteni életközpont, vagyis a Szentszellem lehelte ki. Közöttük az úttörő legelső meleghang volt az Ige. Szent Pál szerint: — A halvaszülöttek között az első élőszülött.

Az Ige tehát az isteni energia-mozgás önkéntes sűrűdésének az önmellege. Vallási nyelven: — *A Fiúnak a megtestesülése.* S mivel ez a lelkimeleg erő-összevonásból, alkalmaz-

kodásból és önmérséklésből állott elő a színerő ellenállhatatlanságában, azért az Ige sem más, mint eme lelkitulajdonságoknak a megtestesülése. *Tiszta alázatosság, föltétlen engedelmesség és önfeláldozó szeretet.* Benne a színerő elérte önkifejlődésének a legtökéletesebb célját, miután az öserő-mozgás — a Fiú — az Igében látható erkölcsi Istenséggé lett. A színerő tehát önéletét önmaga alakította ki az örökkévalóságban, a legtökéletesebb hármasegységgé. Ezen egységből *kezdetben*, vagyis az idő megindulásakor emelkedett ki az Ige.

Ezért, az Ige a színerő alaptulajdonságainak megedzett, kipróbált kiszűrődése volt. *Önmagában bevégzett isteni teljeség.* A tökéletes egyenletesség és az önmozgás harmóniája mindaddig, amíg a képződménnyel és ennek a sajátságaival nem érintkezett. De hogy a holtképződményt megmenthesse, egyesülnie kellett az anyaggal. A meddő és önmagával tehetetlen képződményt csak így lehetett megeleveníteni. Megteleni életcsírákkal és éltető meleggel. Ezért nincs olyan parányi fűszál, amelyben az isteni szeretetnek egy-egy élő melegparánya ne volna elrejtve.

Fordítsuk le mindezt az öskereszteny bölcsészet — a gnózis — nyelvére, amelyet írásaiban *szent Pál* is használ:
— minden élet csak az Igében megtestesült Fiúnak egyes erőparánya, amely az isteni életközpontból: a Szentszelemből emelkedett ki.

Egyelőre csak a színerő életét kívántam bemutatni hármas egységében. Még pedig a színerő két alaptulajdonságának: az erőérzésnek és az erőmozgásnak egymásban való tökéletes és összhangzó elvegyülésében. Mi is lehetne más egy erőérzés, amelynek önmozgása van, mint élet? Az élet pedig lelkimeleg, amelyet az isteni életközpont, a Szentszellem, Aki a tisztaságnak, szelídsgnek és szeretetnek örökforrása, Önmagából kisugarazott. Biblikus nyelven: *kilehelt.*

A SZÍNERŐ TULAJDONSÁGAI.

A színerő benső életét csak akkor közelíthetjük meg értelmileg, hogyha az erőben nemcsak a fizikai, hanem a *lelki tulajdonságokat* is vizsgáljuk: az „*egyenletes erőérzést*” és az „*ellenállhatatlansági erőmozgást*”, amelyek egymásban teljesen elvegyültek. Igy származott köztük egy közös egységesítő harmadik alak: az *érző-mozgás*. Az isteni életközpont, vagyis vallási nyelven: a Szentszellem. Hogy honnan származott, azt később bővebben fogjuk kifejteni. Egyelőre csak annyit, hogy az erőérzésnek — az Atyának — és az erőmozgásnak — a Fiúnak — egymásban való kölcsönös elvegyüléséből származott. Tekintsük ezt a vallási tételek, amely a kinyilatkoztatott hármasegység hitigazsága, egyelőre *hypothézisnek*, bár értelmileg is felfoghatjuk, hogy minden *érző-mozgás elvegyülésébői életnek kell előállnia*. Vizsgáljuk most, hogy ez az isteni származású egyenletes és életet adó meleg, amely a színerőnek kifelé ható alakja, hogyan működik kifelé. *Melegérzéseket* — élő kegyelmeket — *sagaraz ki önmagából a külső körbe*, a világegyetembe! Eddig a külső körben még csak az energiamozgást szemléltük, amely rezzeneteket termelt. Hideg, holt hangokat; biblikus nyelven: — *a káosz őselemeit*. Ezek sűrűsödtek és dermedtek össze képződménnyé, amelyet szervezne és életre ébreszteni kellett. Ezért volt szükség éltető meleg hangokra, miután az isteni energiának a káoszból kellett egy organizált élő világot teremteni.

A meleghangokat nevezi a biblia isteni kileheléseknek. Természetes, hogy ezek *élőérzések*, vagyis *lelkivalóságok* voltak, amelyek a színerő élő központjából szűrődtek ki. Ezért hívjuk a Szentszelemet éltető lelkimelegségnek. A szeretet lelkének. A kiáradó élő-érzésekkel pedig élő kegyelmeknek. minden élet tehát az isteni élet-központból, vagyis a Szentszelemből áramlott ki.

Így látjuk *mindjárt* a teremtés kezdetén egymással szem-

ben kialakulni a *hideg hangok* körét: az *anyagvilágot* és a *meleghangok* körét: a *lelki világot*. A *mennyet* és a *földet!* Ezek tulajdonképen egymáséri teremtettek. Hogy miért, arról is be fogunk később részletesen számolni. Mikor a meleghangok az isteni élet-központból kiszűrődtek, biblikus nyelven kileheltettek, akkor a külső körben már szemben találták magukkal az ösmozgás hideg hangrezzeneteit, amelyeknek egy része már *képződménnyé dermedt*. Elképzelhetjük, hogy minő éles ellentét választotta szét őket egymástól. A *lelki-meleget* és az *anyagtesti hideget*. Pedig ezt az *ellentétei* közöttük át kellett hidalni egy önfeláldozó munkával, mert csak a *meleg vihet az anyagtestbe is életet* Ez a munka csak az élő meleghangok köréből indulhatott ki. A *fénykörből!* És valóban onnan indult meg az *anyagvilágnak a megváltása*. A hideg, holt hangoknak az életre ébresztése. Nézzük most, hogyan?

Az *egyenletes meleghangok*, mint lelkivalóságok kiszűródésük után a *hideghangok* fölé emelkedtek. Könnyű, élő és mozgó hangok voltak. Éppúgy tömörültek ők is egy külön körben, mint a holt, hideg hangok a *képződményben*. Egy új kört alkottak tehát, amit *fénykörnek* nevezhetünk. A biblia „örökvilágosságnak” nevezi. Ez az új kör a színerőnek benső élete és a veszedelemben álló holt képződmény köre között helyezkedett el. Külön-vált a *képződménytől*, mert hiszen följe emelkedett. Ez a *fénykör* lett az Ige köre: *Krisztus Országa!*

Miután a *fényköri meleghangokban* megvolt az *ellenállhatatlansági tulajdonság* is, ezért minden egyes *meleghang szabadon mozoghatott*. Kiléphetett *fényköri változatlanságából*, erőegyenletességből is. Életvonaiát tehát szellem-szabadságánál fogva önként megváltoztathatta. De csakis egy irányban. A *képződmény* felé. Szóval *kifelé*, mert a másik irány sajói körének a mélyén volt. Az *egyenletességben*, amelyről tudjuk, hogy ez az örök változatlanság. Csak az *ellenállhatatlanság tör mindenkor kifelé*, mert ő maga se más, mint a mozgásban *elrejtőzött színerőrzésnek a folytonos külsőülése*. Az erőrzésnek objektiválódása. Lelkileg: az *elrejtett Isten-ségeknek önkinyilatkoztatása*, miután az Atya kifelé a Fiúban, az Ő képmásában nyilatkozik meg. Szent Pál szerint: — *Tükörképében!*

A *meleghangok számára* most már kétféle eshetőség nyílt meg. Vagy az *egyenletesség jegyében* folytatják életüket és

egységen maradnak az Igével, vagy pedig kitörnek a fénykörből. Ezzel különösdíó szellemegyéniségekké lesznek és elvezetgülhetnek, ha nekik úgy tetszik, a kívül nyugvó sűrű képződménnyel. Ez volt a legelső próbájuk. Ha mint érző lények egységen maradnak az Igével, akkor a fénykörből nem lépnek ki. De miután a fénykör a folytonosan beleömlő meleghangok folytán sűrűsödni lesz kénytelen, tehát nekik is alkalmazkodni kell hozzá. Ez a sűrűdés lón az oka a fénykör keletkezésének is. A fény ugyanis a sűrűdött melegnek a teste.

Miután az öröök mozgás nem szüineteli, az egyenletes melegtől átájtart hangok egyre gyűltek az Ige körében, összébb kellett szorulniok és amint egymást állandóan érintették, egy újabb türeményt idéztek elő. *V[^]illanásokai, amelyekből kialakult a világosság.* Természetes, hogy üt lelki-világosságot értünk, amely fokozódásában majd lelkifénnnyé sűrűdik és végül a fénykörből sugarakban szűrődik ki.

Ha azonban a melegtől átájtart könnyű hangok nem egyenletesen helyezkednek el a fénykörben, hanem túlsúlyba jut az ellenállhatatlanságuk, akkor ki fognak törni a fénykörből. Ezzel a saját körükön kívül lévő képződménybe fognak ütközni. Ez esetben szintén két lehetőség közé jutnak:

1-ször: vagy megtörök ellenállhatatlanságuk a képződmény keménységén és habár érintkeznek is vele, de nem vegyülnek össze és nem sülyednek bele.

2-szor: vagy pedig ellenállhatatlanságuk nemsak érinti a képződményt, hanem mélyen belefürakodva vele együtt önmaguk is elváltoznak és megteremlik az erő testi életét, az erőanyag életközösséget.

Mind a két eshetőséget tényére válni látjuk a fénykörnek két egymást követő kitörésében, amelyekről a következő fejezetben lesz szó. Egyelőre csak annyit mondunk ki törvényképen, hogyha „két erőalak, vagy pedig elem egymással érintkezik, ennek mind a kettőre kiható következménye van”. Nem érintkezhetnek ugyanis egymással anélkül, hogy egymásban bizonyos elváltozásokat ne idéznének elő. Yéssük jól az emlékezetünkbe a mindenégnak ezt a törvényét, amely egyetemes és az isteni élettől kezdve mindenre kiterjed. Még a Szentszellem — a lelki-meleg — is csak az erőérzésnek — az Atyanak — és az erőmozgásnak — a Fiúnak — elvegyüléséből származott elváltozás: az Ő közös harmadik alakjuk. Minden érintkezésnek a következménye tehát egy új elváltozás!

Minél teljesebb pedig közöttük az érintkezés, annál nagyobb az elváltozás is. Láthatjuk ezt mindenféle elvegyülések-nél is. Könnyű megérteni ezek után, hogy a színerő két alaptulajdonságának az érintkezése is miért változott át lelki-meleggé? A *lelki-meleg a két színerő-tulajdonság egységének az összhangja*. Melegre pedig a képződménynek lesz majd szüksége, mivelhogy az isteni élet a holt anyagvilágba életet, termékenységet csak a meleg által tud belevinni. Ilyen alakban tud hatni teremtményeire az egyenletes erőhatás.

Mikor az erő, mint az isteni életkörből kisugárzó lelki-meleg, amelyet mindig az isteni életközpont lehel ki önként, kegyelemképen meleghangokban, legelőször érintkezett iény-köri kisugarazás alakjában az ösmozgás hideg hangjaival, akkor ezen érintkezésnek is szintén következményei lettek. Kölcsönösen változásokat idéztek elő egymásban. Egybeolvadni még nem tudtak, de már érintkezni és hatni tudtak egymásra, mivelhogy mind a kettő erő-leszármazású volt. A hideg hang az isteni energia rezgési tüneménye volt. Fenomena! A meleg pedig ugyancsak ezen energia mozgásának a sűrűdése. Ezért a két egymással kapcsolódni tudó erőalak érintkezéséből, — amint az imént mondottuk — törvény szerűen kellett egy új változásnak előállnia. Az élő meleg-erő és az élettelen hideghangok érintkezéséből egy olyan új alakulás jött létre, amely egyesítette magában mind a két egymásraható valóságnak a tulajdonságait. Józan ésszel meg is érthetjük ezt, mert hogyan ilyen átvezető és közvetítő alakulat közöttük nem származott volna, akkor a fényköri meleg kisugarazása se érintkezhetett volna közvetlenül a ledurvult hideghangokkal. Az élet a halállal, a mozgómeleg az összedermedt képződménnyel. Hogy ezek kapcsolódhassanak, elő kellett a két ellentét között állni egy bizonyos közös minőségnek.

De mi volt ez az átvezető alakulat, amely a meleg erőt a hideghangokkal összekapcsolhatta? Milyen alakulat keletkezhetett a fényköri származású melegsugarak és a sötét holt hangok érintkezéséből? Ez az alakulat lett a levegő őse; — az őslégréteg — amely mint legfinomabb légréteg helyezkedett el a fénykör és a képződmény között. Ez a létrejött új alakulat, amelyet később bővebben fogunk részletezni, az élő melegnek és a hideghangoknak az érintkezéséből állott elő. Énnlette egyik oldalcin a fénykört; a másik oldaléin a képződményt. Csakis így kapcsolódhattak össze. Ez még nem a levegőnek mai eldurvult alakja volt, hanem valamely finomabb

átmeneti összekapcsolódás, amely azonban már egyesítette másában a két ellentétes hatás természetét, bár „erő- és anyag-összetétel” volt. Benne volt tehát a melegségnek a mozgása, a fénykörnek az átlátszósága és világosságot felvevő természete. Szóval az egyenletességi erőnek összes külső tulajdonsága. De benne volt már a hideg hangok ellenállhatatlanági erőtulajdonsága is. Ezért ez az új alakulat, amit a levegő ősének neveztünk el, „önmozgó természetű, vagyis törvényű volt”, amely helyét változtathatta és állandó mozgásával minden kifelé tört. De miután fénykori kisugarazás is volt benne, ezért bizonyos „fényanyag”-tulajdonságokkal is bírt. Hogy ilyen alakulat csakugyan létezhetik, azt Broglie herceg „fényanyag-elmélete” is igazolja. Megtalálhatjuk tehát már benne úgy a melegnek, valamint a képződménynek a tulajdonságait is. A fényt és az anyagot is. Az utóbbitól vette át a sötétséget, a keménységet és az élettelenséjét. A fénytől pedig az átlátszóságát, a könnyúséget és a mozgást. Így változtatták át egymást kölcsönösen a fénykori meleg hangok és az ős-mozgás hideg hangai mindjárt első érintkezésük alkalmával egy új alakulattá: „ős légréteggé”, amelyben már megtalálhatjuk minden a két erőhatásnak a természetét és tulajdonságát. Ezért ez az ős légalakulat egyrészében már anyag, másrészében azonban még erő, mert megvan benne minden a két alaknak a lényeges tulajdonsága. Anyag, miután bizonyos súlya van, habár ez a súly még alig érzékelhető, mivelhogy leszármazásánál fogva olyan finom anyagminőség, amely már nagyon közel áll az erőhöz. De azért mégis csak anyag, miután tért fogal el és visszaható képessége van. Másrészt azonban erő is, miután önmozgása van, vagyis helyét állandóan változtatni is tudja. Söt mozgásával elköpzelhetetlen erőhatásokat is képes kiindítani önmagából.

Érdekes, hogy Mózes Teremtés könyvének első fejezetében leírja, hogy kezdetben teremte az Isten a mennyet és a földet. Azután pedig a világosságot (a fénykort) és lön az első nap. Ez még nem a mai fizikai fény volt, mert hiszen a napot csak a 4-ik napon teremtette. A 2-ik napon pedig „erősséget” helyezett az Isten a felső és az alsó vizek közé. A vizek alatt a biblia a legfinomabb anyagelemeket érti. Az erősség pedig az őslégkör, amelyről már tudjuk, hogy a legelső fokú elanyagiasodása volt a fénykorból kisugárzó első áramlatnak. Összegyűlése a felsőbb meleg hangpáráknak és az alsóbb hideg hangoknak. Ma is a légkör az összekötő erősség az alsóbb és

felsőbb világ között. A biblia elnevezte *égboltozatnak*, amely csakugyan *légtükröződés*. Nyelvünk szinte érezte közöttük a rokonságot, mikor a fénykört *égnek* nevezi, az átvezető kapcsoló elemet pedig *légnek*.

Vájjon ki tudja, hogy ez az úgynevezett *erőanyag*, vagy mondjuk ösléggé ledurvult fényanyag nem volt-e ősalkja a mai *éternek*, amelyet a modern természettudomány is átvezető minőségnek tekint az erő és az anyagvilág között?

AZ ERŐ TESTI ÉLETE ÉS KITÖRÉSEI A FÉNYKÖRBŐL. (Az őslégkör kialakulása.)

Az abszolút erőben két alaptulajdonságot különböztetünk meg. *Erőérzést* és *erő mozgást*. Indító- és cselekvő-erőt. Ezek lényegileg egységes erők. De ha az erőben az egyik alaptulajdonság szünetel, vagy csökken, akkor már csak a megmaradt másodikkal alakulhat és alakíthat. Ezért ha az ellenállhatatlanság, amely csak egyik része az erőnek és nem maga a teljes erő, az egyenletességtől elszakad, akkor nem képes többé egyenletesen hatni és működni. Mihelyt pedig az egyenletesség köréből kitör, magára marad. Teljesen magára. Így jártak azok a meleghangok is, amelyek a fénykörből kitörtek. Ezt a kitörést nevezték el az angyalok bukásának. Értsük meg jól! Ez már nem fényköri kisugárzás volt, hanem a legelső fényköri kitörés. A kitörő meleghangok pedig elszakadtak a fénykörtől, és a benne élő egyenletes és egységes élettől. Ki-szakadtak az Ige áramlatából.

Mindegyik hang az egyenletességnak a minimumát és az ellenállhatatlanságnak a maximumát hozta ki magával a fénykörből. Kevés lelkiséget és sok testiséget Minthogy azonban kitörésük folytán érintkezniük kellett a fénykörön kívül lévő hideghangokkal, még jobban elanyagiasodtak. Mikor pedig végre eljutottak az alsóbb vonalban lévő képződményhez, amely nekik szokatlanul kemény, hideg, súlyos és mozdulatlan volt, amely tulajdonságok ellentések voltak az ó alaptermészetükkel, ennél fogva ellenállhatatlanságuknak is meg kellett törni a természetükkel homlokegyenest ellenkező akadályon.

Megállapodtak a képződmény fölött és a fénykör alatt Itt kezdték el új életüket. Csakhogy ez a hely telítve volt az ősmozgásnak ama hideg hangjaival és vibrációival, amelyeknek egy része még nem tapadt össze a képződménnyel. És vájjon

miért? Azért, mivel a fényköri kisugárzás ezeket már megkönnyítette.

A legelső kitörő áramlatnak a fényköri tulajdonságai nagyon megyyengültek, de teljesen még se vesztette el őket. Kihozta mégis magával az egyenletesség minimumát, miután *ez* soha egészen el nem választható az elenállhatatlanságtól. Még akkor sem, hogyha ez túlsúlyba jutott felette. *Mihelyt azonban a kitört meleghangok az ösmozgás hideghangjait érintették, rögtön kellett közöttük előállni egy új alakulásnak.* Egy közös minőségnak, amely minden elvegyülésnél törvényszerűen áll elő. Ilyen közvetítő alak lett közöttük az *első eterikus légréteg*. Talán ez volt a *Broglie-féle fényanyag*, amely már átvezető hid lett a *hideghangok* és a *meleghangok* között. Az anyag és az erő között. Ezért már a legelső légrétegben is föltalálható egy bizonyos fokú erőérzés és erőmozgás. Sőt, melegesség is, amit magukkal hoztak le a fénykörből.

A légkör kialakulása azonban nem volt ugrásszerű, hanem csak egy fokozatos áthasonulási folyamat. A teremtés nem *pillanatnyi alkotás volt, hanem időbeli folyamatosság*. Legelőször még csak a fényköri kisugárzás érintette meg azokat a hideg hangokat, amelyek még képződményé nem dermedtek. Ez a fényköri kisugárzás őket mintegy *langyos párával telítette*. Nem találok alkalmasabb kifejezést a *meleg mozgására*. A pára alatt azonban ne a közönséges vízpárat értsük, hanem az *átmelegített őslevegőnek a rezgését*, a mozgási tünneményét. Ugyebár, a meleg leheletben is van bizonyos páraszerűség? Már pedig a meleghangokat a biblia is *isteni leheletnek* nevezte. Sőt, érdekes, hogy a magyar nyelv az állati lelket ma is párának nevezi. Valahányszor tehát a meleghang hideganyaggal érintkezik, akkor átmeneti alakként mindig bizonyos páraszerű lecsapódás szokott közöttük előállni. *Ha a meleg van túlsúlyban, akkor harmat lesz belőle, ha hideg, akkor dér.*

Mikor a fénykörből kitörő meleghangok egyesültek az ūrben lévő, de még össze nem dermedt hideghangokkal, ekkor kezdett közöttük kialakulni a legelső ős-légréteg. Nevet nem adok neki, de bátran mondhatnánk azt is, hogy éter. Ennek állandó hatása lassanként átváltoztatta a képződménynek a fölütétét is. Azt az ösanyag-masszát, amely az összedermedt hideghangokból képződött. Hatásuk alatt a képződménynek a fölszíne is fokozatosan enyhült és puhábbá vált. A légáramlaton keresztül most már a fényörnek egy erősebb

sugara is le tudott jutni hozzá. Míg a képződmény-tömeg teljesen sötét és kemény volt és nem volt fölötté ilyen átvezető légréteg, addig a sugár se tudott lejutni a fénykörből hozzá. Ezért a képződmény megközelíthetetlen volt a fénykori sugarak részére. Ezek csakis a képződmény fölött lévő hideghan-gokat sugarazhatták be eddig, amelyek még nem tapadtak össze a képződménnyel. Ezért volt szüksége a fénykörnek egy átvezető és közvetítő légkörre, hogy sugaráival a képződményhez is hozzáérkőzhessék. Különben ez a durva anyag a tiszta lelkei fényivel még nem egyesülhetett volna.

Az első légréteg mozgása kezdetben nagyon rendszertelen és egyenlőtlen volt. Miért? Mert sokkal több volt benne az ellenállhatatlanság, mint az egyenletesség. De bárminő volt is, azért a mozgásával hatott a képződményre. Ezzel egy új alakulást kellett ebben is létrehoznia. És hozott is. Még pedig ma is láthatjuk a szemünkkel, hogy minőt. A fény kori sugarak által most már megérintett képződménynek a felületét, a rettenetes erejű légréteg hatalmas erő-kitöréseivel úgy szólvan föltépte és helyéről elmozdította. Amit a fénykori sugar elösször megpuhitott, azt az anyagrétegető felhalmozta. De mivel ez igen egyenlőtlenül és minden rendszer nélkül tette, ezért alakulatait most is láthatjuk a földön. Egyrészt az égbenyúló terméketlen hegyekben; másrészt a megpuhitott termékeny völgyekben. Az elkepzelhetetlen erejű légmozgások a képződmény felületét, amelyet a fénykori sugar már lágyítani kezdett, hegyőriásokban halmozták fel. Ne feledjük, hogy még ekkor az ősanyag is inkább csak erő-alakulat volt. De eme hegyőriásokra azért volt szükség, hogy védelmezzék a rettentenesterejű kitörésekkel szemben, a völgyeknek már megpuhitott anyagát. Hogy megtörjék a szilaj viharokat és a völgyek egyenletesebben tudjanak puhulni és porhanyulni. Ez lett az oka későbbi termékenységnnek.

Az ős-légáramlat működésének a legelső eredménye tehát a képződmény felületének az átalakítása volt. A második pedig a következő: — Mikor a legelső meleghangok a fénykörből kitörtek, akkor az első hőáramlat lerohant egészen a képződményig. Itt azonban az ereje megtört, mivelhogy az ő természetével ellenkező akadályba ütközött. Azt a helyet és kört azonban, amelyet most a fénykör és a képződmény között elfoglalt és betöltött, szintén átalakította a maga hasonlóságára. Ős-légréteggé lett. Hogyan? Majd részletezni fogjuk.

A kitörő szellemi erők hőáramlata ezzel szintén nagy

változáson ment keresztül. Tudjuk már, hogy e csoportnak az ellenállhatatlansága, amely őt kitörésre ösztönözte, már a fénykörben túlsúlyba jutott. *Egyenletességének legnagyobb részét, vagyis az érző-lelkiséget visszahagyta a fénykörben.* Miután pedig az egyenletesség az erőben a lelki-rész, az ellenállhatatlanság pedig az erő testi része, ennél fogva a kitört meleghangok szellemi és lelki képességeiket a legnagyobb részben ideiglenesen elvesztették. Ez visszamaradt a fénykörben. Ellenben testi képességük, vagyis mozgóerejük fokozódít. *Lelkileg meggyengültek, testileg megerősödtek.* Köznyelven: *elanyagiasodtak és közeledtek a természeti erők állapotához.* Ma is ez a következménye minden bukásnak: elanyagiasodás. Így állott elő „*a legelső légréteg*”, amely már anyaggal összevegyült erő. *Erőanyag!*

E légrétegre, amely már ledurvulás volt a tiszta erőből az anyag felé, azért volt szükség, mert ez lón a közvetítő elem, amely átmeneti utat teremtett egy még későbbi és még erőteljesebb fénykitörés számára. Ez volt „*a második újabb fénykori kitörés*”. Mikor ez is megtörtént, akkor már ezen újabb áramlatnak a meleghangjai nem találtak a külső körben egy természetükkel teljesen ellenkező hideg hangállományra, hanem mi helyt a fénykört elhagyták, *rögtön belejutottak a már kialakult ős-légrétegbe*, amely bár eldurvult alakulata volt az első kitörés áramlatának, de azért mégis rokon természetű volt ezen második fénykori hangok áramlatával. *Testvéralakkok voltak, miután fénykori származásúak voltak.* Hogy még jobban megértsük eme kitöréseket, gondoljunk a Napnak mai protuberanciáira. *A légréteg tehát szinte átvitte és átsegítette a második fénykitörést a képződménybe.*

Amint tehát látjuk, a második áramlatnak először a régebbi elsőn kellett keresztsülmennie, amely mint átalakult ős-légréteg már ekkor elhelyezkedett a saját önkörében: *a fénykör és a képződmény között.* Sőt, a képződmény fölöttinél már bizonyos alakulásokat is idézett elő, mikor a felső réteget felszaggatta és helyenként óriási hegyláncokban halmozta fel.

A második fénykitörés áramlata tehát először a légréteggel ütközött. Nem nehéz átérezni, milyen rázkódtatásokkal járhatott ez az összeütközés is, amely a második kitörés fényáramlata és az útját álló légréteg között folyt le. Pedig ezek származásuknál és természetükknél fogva már közelebbi röklenségben álltak egymással, mint a fénykori fény és a kép-

zödmény. Vizsgáljuk most először a második fény kitörés összecsapását a légréteggel. Majd később fogunk azután rátérni, hogy miként ütközött össze másodszor a légkör alatt lévő képződménnyel. Az első ütközetet körülbelül így képzelhetjük el:

— Az isteni életkört külső körgyűrüként a fénykör vette körül. Ez az *Ige birodalma. Krisztus Országa*. A fénykört pedig egy újabb külső körgyűrű övezte körül. Az első fényköri kitörésből kialakult ős-légkör, amely már saját körében megállapodott és rendszertelenül mozgó légréteggé lett. Képzeljünk el ez alatt még egy külső hasonló körgyűrűt. A képződmény-réteget.

Ilyen volt abban az időben a világ képe:

Mikor a fénykörből a második kitörés megtörtént, akkor ez az áramlat a fénykörből kiindulva lefelé rohant és függőlegesen tört keresztül először a légrétegen, azután pedig lement egészen a képződményig. A légréteg már ekkor párává gyengült és itt nem is találkozott a második kitörés, olyan merrev ellenállással, mint a képződménynél. *De ez a második kitörés is egyenletessége nék, vagyis lelkiségének legnagyobb részét már szintén visszahagyta a fénykörben*. Ellenállhatatlanságát, vagyis testi erejét pedig a légkörrel való összeütközésben annyira fokozta, hogy a jótékony meleg már tüzzé durvult benne és már mint *tűzfolyam* ütközött a még alacsonyabb vonalú képződménnyel. Ebből láthatjuk, hogy a kitörő meleghangok, vagyis szellemáramlatok nem tudtak többé lelkiségiukkal uralkodni indulatuk fölötti, és váljon miért? Azért, mivelhogy *egyenletességiuknak a túlsúlyát*, amely a szellemi lényegben a legfinomabb lelkirész, visszahagyta a fénykörben. *Kitörésük folytán inkább testileg buktak el, miután lelkiréssük a fénykörben visszamardadt*. A lelkimeleg ledurvult bennük fizikai tüzzé. A fényköri hő végső erőfeszítésében anyagelemmé, vagyis testi tüzzé lett. Így lesz az emberben is az indulatkitörés testi tüzzé. Pusztító méreganyaggá.

Mikor a második kitörés az ős-légkörrel megütközött, akkor az összecsapásban a veszes, vagyis helyesebben a nyertes, mind a két fél volt. Tulajdonképen két rokonelem ütközött össze. Mikor a második fénykitörés támadott, akkor az első csapást az ős-légréteg fogta fel. Tudjuk, hogy ez az *első fénykitörésnek az alakulata volt*. Összeütközésük pedig a következő átalakulást hozta létre bennük: Mivelhogy a második fénykitörés már sűrűdöttebb volt, nem fölte egészen a lég-

áram körének az egész hosszát. Csak egy részén tört keresztül függőleges vonalban. Még pedig a kör két oldalán olyan távolságra kihatva, amely az egész lékgör átmérője negyedének felelt meg. E területen pedig a tüzzé durvult 2-ik áramlat megemészítette a melegpárat: az ős-légrétegnek egy részét azon á területen, ahol keresztültört. Ellenben saját tüzének egy részét ebben az ütközetben hátrahagyta. *A világtesteknek száraz, forró, tropikus földövei így keletkeztek. Mert amikor ez a 2-ik erőáramlat a képződmény egységes nagy tömegét áttörte, akkor az egységes masszát világtestekre darabolta szét.* Ezek pedig későbbi forgásukban, természetükönél fogva azokkal a pontjaikkal fordultak az erősebb tűzű égitestek felé, amelyeken a tűzfolyam keresztültört. Egyneműségükönél fogva vonzódtak egymáshoz.

Kövessük most útjában a száguldó 2-ik fény áramlatot, amely tüzének egy bizonyos töredékét hátrahagyta az áttört ős-lékgörben. Mikor ez az áramlat a lékgör aljára leért, ott útját állták a heggyírások alakulatai, amiket a képződmény felületén az ős-légréteg rendszertelen mozgás-kitörései halmoztak fel. A nyílegyenesen rohanó áramlatnak ezekkel szintén ütköznie kellett. Meg is történt és most már fél gyözelemmel. Az első kitörés ereje még megtörött a képződmény felületén és csak fölötte alakult át légréteggé. Ellenben a 2-ik kitörés már nemcsak a légréteggel csapott össze, hanem azon „áttörve ütközni tudott a mélyebben fekvő képződménnyel is. Jel/Lég pedig fél gyözelemmel, amely abban állt, hogy az útjában álló hegyláncokat földig lerombolta. Porrá zúzta. Ezekből tettek a világtesteken az óriási homoksivatagok.

Viszont a vesztessége az lett, hogy tűzerejéből egy negyedrész a csatatór színhelyén hagyott. Ez a tűzerő pedig befurakodott a hegymélységeibe és erő-alapjává lett a világtestek anyagának mélyében működő tűznek. Hogy tűzerejének egy negyedrészét elvesztette, az könnyen megérthető, miután a heggyírások már nem voltak az ű természetének teljesen megfelelő alakulatok. Ezeket az ős-légmozgás halmozta össze a fényköri sugártűzes által már megpuhitott képződmény felső Rétegeből. Ez volt az oka, hogy az ütközet közöttük nagy erőfeszítést igényelt. Innen eredt az a fizikai törvény, hogy minden összeütközésből eldurvult meleg, vagyis tűz áll elő. Nem ψζ anyag változik át tüzzé, hanem a nyomás folytán összesűrített energia, amely azután megsemmisíti az anyagot. Még pedig kellő sűrűdésével nincsak a tűzfogó, hanem még a tűzálló anyagokat is.

Mihelyt a 2-ik kitörés áramlata keresztültört a hegyeken, akkor lejutott a mélyebben fekvő képződményekhez is. De amíg ideért, maga az áramlat is sokat alakult. Úgy a légréteggel, valamint a hegyekkel való ütközéseiben ellenállhatatlansági ereje fokozatosan durvulni és elanyagiasodni kezdett. Már az első áramlat kitörésénél is láttuk, hogy amikor a meleghangok a hideghangokkal ütköztek, akkor ellenállhatatlansági tulajdonságuk szintén elanyagiasodni kezdett és ős-légréteggé lett. A tiszta erő fokozatosan elemi erővé vált, amely később talán oxigénné alakult, vagyis a tűznek a leg-finomabb erő-alakjává. A második fénykitörésnél az ellenállhatatlansági erőrész még inkább eldurvult, miután az ütközetekben még nagyobb erőfeszítést kellett kifejtenie. Itt már nem csupán tüzerővé, hanem fizikai tüzzé durvult. Érthető, miért? Az első áramlat még csak érintette a képződmény fölszínét, de vele egész erővel nem ütközött. Ezért se melegséget, se ellenállhatatlansági erejét nem kellett a végletekig megfeszítenie, holott a 2-ik kitörés a keményebb ütközetek hevében erőfeszítését a végletekig fokozta. *Itt már nem csupán oxigénné, hanem tüzzé durvult.* Egy újabb erő-alakká, amely már fizikai jelenség. Természeti erő, amelyet a görögök még elemnek tartottak.

A 2-ik kitörés száguldó áramlata visszahagyta tűzerejének egy negyedrészét az említett két előző ütközetben. Erejében tehát így megfogyatkozott. Már csak három negyedrész erővel ütközhetett a mélyebben fekvő képződménnyel. Ezért a hideg, holt és kemény képződmény már nem érintette őt olyan váratlanul és előkészület nélkül, mint egykor az első kitörés áramlatát, amely a képződmény felületén megtörött. Viszont összecsapásai az ős-légréteggel és hegyekkel már benne is bizonyos elváltozásokat okoztak. Eldurvították. Elanyagiasodott. Ellenállhatatlan ereje tehát nem is tört meg a vele ellentétes természetű, sötét, kemény és hideg képződményen, amint ez az első kitörés áramlatával történt. Közelebb állott hozzá. Ezért visszamaradt háromnegyedrész erejének a teljességevel tudott megütközni vele.

Az irtózatos robbanás, amit ily módon előidézett, még csak nem is sejthető. *Elképzelhetetlen erővel szaggatta szét darabokra a képződménynek még eddig egységes tömegét. A széttépett világtesteket pedig kisebb és nagyobb gömbökre szaggatta.* Csakhogy eme rettenetes ütközetben maga az erő-áramlat is, amely tömör egységen tört ki a fénykörből, szer-

teszét esett. Széthulló egyes részei pedig összeforttak a képződmény réteg szétszaghatott darabjaival. Mikor tehát ez a kitörés az egységes képződményt darabokra tépte, ugyanakkor a képződmény visszahatása az egységes tűzfolyamot is részekre darabolta fel. Ezért lett az összeütközésük mind a két félre nézve fél veszteség és fél győzelem.

Részekre szakadozott fel tehát a tűzfolyam is és az anyagot izzóvá hevítő tüze elválaszthatatlanul összeforrott a képződmény egyes részeivel. Ez volt tulajdonképen célja a kitörésüknek is. Egyesülni az anyaggal. Életalapot akartak nyerni a maguk számára, miután a szellemi lényeknek meg volt az az Istenről nyert szabadságuk, hogy életvonalaikat és ezáltal életalakjukat szabadon változtathatták. A saját erejükkel léphettek át egy alacsonyabb vonalba. Ezt nevezzük bukásnak.

Hogy a széttépett világok hogyan röpültek és száguldoztak azután az ūrben, vagyis az ős-erőben, azt még elképzelni sem tudjuk. A kitörő áramlat ellenállhatatlansági ereje úzte és hajtotta őket. Hogy pedig az az irtózatos tűzerő, amely a szétszaghatott képződmény részeivel egyesült s amelyet ez kisugarazni tud magából, hogyan járja át túlzottan és perzselőn, tikkasztóan és fullasztóan a minden séget milliárd évekkel későbben is, amikor már útja, alakja és ereje nagy átalakulásokon ment keresztül, azt még ma is érezhetjük.

AZ ANYAG MINT ŐSKÉPZŐDMÉNY.

A mi értelmi gyarlóságunk az oka, hogy a világ kialakulásának a folyamatát nem tudjuk egységes egészében fel fogni, csak egymástól különválasztott részletekben, mert valamit értelmileg szemlélni nem lehet máskép, mint egymás mellettiségen: — térben, — és egymásutániságban: — időben. — Ezek pedig *Kant* szerint is az értelelmek csak a *szemléleti formái*. Valamit egész fejlődésében csak megérezni lehet Intuícióval.

Ezért nem követjük most szétágazó útjain tovább a világokra szétszaggatott képződménnyel együtt a légáramlatot és a már kialakult tüzet. Lelki nyelven: a fénykörből kétízben kitört és elemekké ledurvult őslényeket, amelyeknek az *első csoportja* — áramlata — „őslégréteggé”, a *második* pedig már „tűzerővé” *durvult*. Lelkierőkből lesülyedtek a természeti erők alacsonyabb törvényeinek a vonalába. *Minthogy azonban a világgyetem egységes fejlődési folyamatát a maga egészében felfogni nem tudjuk, külön-külön kell tehát minden egyes életfolyamatot úgy alakulásában, valamint alakításai-ban megfigyelni.* Összhatásaiakra pedig majd csak később fogunk visszatérni. Most egyelőre az erőéletnek csak „*a legelső szakát*” kívánom megvilágítani.

A teremtést már a biblia is egyes korszakokba helyezi bele. Lényegileg teljesen helyesen. *Az első korszak befejeződött az anyagvilág és a lelkivilág teremtésével. Ekkor alakult ki a menny és a föld. Ezt követte a fénykör kialakulása: a lelkivilágosság.* Ezután jöttek a fényköri kitöréseknek az alakításai. *Először az őslégréteg, amelyet primair korszaknak nevezhetünk.* A 2-ik kitörés már lehozta az anyagba a tüzet, mint alakító erőt. *Ez a sekundair korszak.*

Mi azonban most a teremtés megindulását, „*a kezdet kezdetét*” fogjuk vizsgálni. *Elhagyjuk tehát a fényköri kitöréseket és ezeknek az alakulatait: az őslégrétegöt és a tűzerőt — ame-*

lyek már későbbi erőjelenségek — és visszatérünk az anyag össének, a képződménynek az ismertetéséhez, amely az egymásba-ütköző hideghangoknak az összedermedéséből képződött

Ezt a képződményt mindaddig helytelen volna *anyagnak* nevezni, amíg az erő őt anyaggá, vagyis alkotórésszé át nem alakította. Ugyanis ez a kifejezés „*anyag*” csak olvan állományt illet meg jogosan, amelyben már *minőségek* vannak s amely már teljesen alkalmas bizonyos erőalkotások céljaira. A képződményben még *anyagminőségek nincsenek*. Ezért ne-künk érzékelhetetlen, miután mi csak minőségeket tudunk érzékelni.

Hogy az ósképződmény, amely az erő-mozgás hideg rezzeneteiből sűrűdött össze, mennyiben felelt meg bármilyen célnak, vagyis volt-e sajátos és hasznos tulajdonsága, azt akarjuk most kutatni. Tekintsünk vissza a messze múltba, amikor az ósképződmény még csak az erő két tulajdonságának a hideg hangjaiból állott elő. Erőrezzenetekből. Ekkor az erőben a meleg még csak szunnyadózott; kifejlődve azonban még nem volt. Vájjon minőnek kellett lenni ama hideghangoknak, amelyek a két tulajdonságú erőnek a mozgásából áramlottak ki? Kétségtelenül olyannak, mint amilyen maga az a mozgás volt, amely őt létrehozta. Szóval *egyenletesnek* és *ellenállhatatlannak*. De vájjon milyen lehet egy egyenletes és ellenállhatatlan hang? Egyenletességénél fogva változatlanul egyforma, miután az *egyenletesség a változatlanság*. Egyhangú mindig és mindig. *Ellenállhatatlanságánál fogva pedig kemény és erős*. Ezért nem halkan és lágy nesztelenséggel sora-koztak egymáshoz, hanem természetükhez íven kitörő erővel vitte őket mindig tovább és tovább az ellenállhattalansági erő-mozgásuk. Ne feledjük, hogy ezek a rezenetek — hideghangok — erő-mozgási tünemények voltak. Az ellenállhatatlanságnak mozgó erő-természete volt az oka és előidézője úgy a hideghangoknak, valamint később a legelső légmozgásnak is. Most is az!

Tegyük fel a kérdést, mi történt volna akkor, hogyha az első hangokban nem lett volna ilyen mozgó erő, amely őket továbbvitte attól a ponttól, ahol létrejöttek? Akkor a legelső megállapodott hang akadályul szolgált volna a további hangok kiáradásának és így az anyagvilág alakulásának más módon kellett volna előállnia. Ezért ragadta az első hangot az ellenállhatatlansági erő magával mindaddig, amíg csak aka-

dályba nem ütközött. Tudjuk, hogy az erőnek ma is törvénye, hogy mozgását változatlanul fenntartja, amíg abban egy ellen-tétes erő-hatás meg nem akadályozza. Ez a Newton-féle első törvény.

Akadályba ütközött? Hogyan? Kérdezhetjük joggal. Hiszen az erőben még eddig semmi sincs, csak önmaga. Mi lehetett tehát ott az akadály? Hogy a 2-ik hang már akadályra talált az elsőben, az megérthető. De hogy a legelső, amely előtt még akadály nem volt, csak erő és csakis erő és mégis megállt, azt az erő mai törvénye szerint meg nem érhetjük. Teljesen helyes! Meg kell tehát keresnünk az akadályt.

A világűr végtelensége is csak kőralakban képzelhető el Einstein-nek is ez az álláspontja. Remélem, ezt később nem várt könnyüséggel fogjuk mi is megérezni. A kiindult első hang, amely szintén körben mozgott, természetes, hogy útjában sehol akadályra nem találhatott s így nem is tört meg útközben, hanem mint mozgó erőrész visszatért a kiindulási pontjához. Oda, ahol az örök mozgásban lévő erő szakadatlanul ontotta magából az újabb hideghangokat. Miután e hangok egyetemes ütemességgel haladtak, sohase érhették volna el egymást, hogyha nem körmozgást végeznek. Így azonban összeütköztek és ezért erőt vesztle meggyengültek. És vájjon miért? Azért, mert két ellenállás irányú, de egyenértékű erő, ha egymással ütközik, egymást kölcsönösen megbénítják.

A kiindulási pontjára visszatérő hang már nem talál többé nyitott utat maga előtt. Gyors egymásutánban ütköztek bele az újabb hangok és ő is a folyton kiáramló hangok sorozatába. Tartsuk szem előtt, hogy minden egyes hangnak meg volt a saját köre. Majd hogyha később az örökmozgást és végtelenségét már testben is el tudjuk képzelní, akkor egyszerre világossá lesz előttünk, miért vannak az anyagban rétegeződések? Nemcsak egymásfölött, amit a természettudomány igen felületesen magyaráz, hanem egymásmellett is. Ekkor maid tisztán fogjuk látni, hogy az anyag réteges képződése a hangok egymásután való Maradásának a természetes következménye volt.

Van azonban egy másik oka is, hogy az ütköző hangok miért tapadtak egymáshoz és ezáltal miért gyengültek el? Ez már egy fontos új szempont, mert hiszen az erő-egyesülés minden erő-gyarapodás. Csak a szétszakadás az erő-gyengülés. A felelet e kérdésre az, hogyan az ösmozgásban még ekkor nem

kifelé a Szentszellem. A lelkimeleg, amely nélkül sem új élet-alakulás, sem új élet-sokszorozódás elő nem állhat. Ezért a hideghangok az összeütközésben erőt vesztve megbénultak és összedermedtek. Hogy könnyebben megérthessük: — *Erő-salakká lettek!* Természetes, hogy a *salak* szó itt csak fogalmi jelzése bizonyos átalakulásnak. *Az összeütközés folytán erőt vesztett vibrációk képződményé dermedtek.*

Most jön egy nehéz kérdés és nehéz pont. Az összedermedt hangok most súlyuknál fogva sülyedni kezdtek-e, vagy pedií» megmaradtak-e azon a ponton, ahol megdermedtek? Amíg az erőt és a végtelenséget meg nem érezzük, addig kénytelenek vagyunk e fontos kérdésen keresztül siklani egy részleges és tökéletlen magyarázáttal: — *Megmaradtak azon a ponton, ahol megdermedtek és ahonnan kiszorították az erőt* A dermedt és képződményé sűrűdött hangokat pedig a végtelenséget betöltő erő fenntartotta. Könnyebb megértés céljából *gondoljunk csak a tengerre és a rajta megállott hajóra*, amelyet fönntart az óceán is a *helyéből kiszorított víz súlyával*, vagyis erejével.

De ha a megdermedt hang csak egy atomnyi erőt is kiszorított a helyéből, akkor ez az erő-atom hová helyezkedett? Ugyebár, csak önmagába nyomulhatott, mert hiszen a végtelenség az erőben végtelen és így a kiszorított erő önmagán kívül máshová el nem helyezkedhetett. *Az erőnek ez a magába nyomulása idézte elő az energia-sűrűdést és így állott elő az energia-mozgás tömörüléséből a meleg.* A meleg maga azonban az őserőben már benne szunnyadózott. Öröktölfogva benne élt virtualiter. Kifelé hatni azonban már csak az energia-sűrűdés után kezdett.

Miután pedig melegre a mozgásnak szüksége nincs, ezért az erő-mozgás ezt a meleget rögtön kibocsátotta magából A könnyű meleg pedig meleghangok alakjában áramlott ki a színerő életközpontjából. Ezek voltak azok az isteni leheletek, amelyekről már tudjuk, hogy a képződmény körével szemben helyezkedtek el és összegyűlve, megalkották a maguk fény-körét. Ezen egyes meleghangokat nevezi a biblia *isteni leheleteknek, egységüket pedig „fénykörnek”*, Krisztus Országának. Látjuk tehát, hogy az örök mozgás körében valami egyszerre megállt. Ez volt az a pillanat, melyet az „idők kezdetének” nevezünk. Amíg csak erő és mozgás volt, addig még se tért, se idő nem volt. Csak örökkelvalóság volt. „*Tartam!*” De vizsgáljuk most tovább, hogy a dermedt képződményt minővé alakítja és mire használja fel az erő?

Próbáljuk átérzni azt a különbséget, ami az egymással szembekerült *dermedt-hang* és a *mozgó-erő* természete között fennállott. Úgy-e? az egyik mozdulatlan, álló, sötét, kemény dermedtség. Élettelen valóság. *Egyelőre még alig elemezhető, mert kisebb minden atomnál*, amelynek ő még csak egy parányi részecskeje. *De már az erőtől különálló valóság*, miután vele ellentétes természetű. Mi ezt a parányiságot még nem érzékelhetjük, miután *csupán erő-vibráció*. Az *atomnak is csak töredéke*. Lehet, hogy közeláll a mai *elektronokhoz*. Ellenben az erő már egyenletes és ellenállhatatlan mozgás. Majd hogyha az erőt fel tudjuk egykor fogni, a képződmény felől is rögtön tiszta fogalmaink lesznek. De miután ezek egymásnak az ellentétei, csakis együtt érhetők meg. Ellentézet nélküli nincsenek tiszta képzeteink.

De már eddig is világos, hogy az összedermedt *hangokban erőtvesztett erő-részeket kell látnunk*. Bizonyos *erő-salakot*, amelyet a színerő önkialakulásának — autogenezisének — folyamatában mozgásából kirezgett. Lehet, hogy ez volt a mozgó-erőben az a változás, amelyre a tiszta meleg szárma-zásának szüksége volt. Talán a hideghangok visszahatása nélküli elő sem állhatott volna az ellenállhatatlanságban az az energia-sűrűdés, amely kiváltotta a mozgásban a szunnyadó meleget. *Boldog volt tehát az a hang, amelyet az Úr nem bocsájtott ki idő előtt és fenntartott Magában!* Így lett belőle anyagrezzenet helyett meleghang. Szelleme gyéniséggé fejlődhetett.

Az egymással összeütköző hideghangok dermedtségéből bizonyos *erő-alj*, vagyis *erő-salak* képződött, amelyek az összszüüközésükönél mind a két *erő-tulajdonságukat elvesztették*. Kölcsönösen megbénították egymást és ezért *teljesen élette-lenné változtak*. Egyelőre nem is lehetett más sorsuk, mint ami lett. Milliószor évmilliárdokig meddő pihenésben és teljes öntudatlanságban léteztek. Ez lehetett az űsképződmény kez-detleges élete, amely állapotot a biblia káosznak nevez. Egy meddő létállapot változások nélkül. Ezért az idők tényleg teljes tétlenségen suhantak el fölötté, mert *ahol nincs változás, ott nincs egymásutániság sem*. Nincs idő! Ekkor még csak az erő mozgása működött szakadatlanul és a képződménynek olyan roppant tömegét gyűjtötte össze a végtelen erőben, amely visszahatásával már-már akadályozta az erő űsmozgását. Legalábbis önmagában sűrűsödésre indította, hogy így létrehozhassa azt az alakulást, amely lehetővé tette, hogy az

erő egyenletes mozgását ellenállhatatlanul tovább is folytat-hassa. Tudjuk már, hogy ez az alakulás az *energia sűrűdésé-ből* származott önmeg volt.

Hogy az energia ezt a sűrűsödését hogyan hajtotta végre és hogyan kezdett a melegben fölszabadított erőivel átalakítólag hatni a képződményre, azt már az előbbi fejezetekben megemlíttetük. Közvetve hatott. *Legelőször fénykör kisugara-zásokban. Később pedig fénykör kitörésekben.* Sőt azt lát-tuk, hogy az örökmozgás köre hogyan telt meg kezdetben élettelen, dermedt képződményekkel, később pedig a sugarázás által helyenként megpuhított langyos és egyenletes hang-párákkal. Ezekből alakult ki később az öslégkör. A sugarak tűzése megérintette a képződménnyé még össze nem tapadt ős-rezzeneteket és nem engedte többé őket összedemedni. Ezért ezek, mint meglágyított hangpárák már készen várták a legelső fény köri kitörést. Mikor ez megtörtént és a meleg-hangok legelső áramlata kitört, akkor ezek összevegyültek testvér-alakjaikkal: a sugarak által már meglágyított hideg hangpárákkal és előállott belőlük egy új erőanyag-alakulat: az öslégkör.

Ez lett az az átvezető alakulat, amely már egyesítette magában az összevegyült meleg és hideg hangoknak a lényeges tulajdonságait. Őslégréteg, amelyet primaire alakulatnak nevezünk el és amely összekapcsoló hídverés lett a képződmény és a fénykör között.

A légréteg segítségével, vagyis közvetítésével most már a fénykori kisugárzás is le tudott hatni a képződmény fölszí-neig. Ezért ennek a dermedtsége is fokozatosan engedni kezdett. Megpuhított felületét, vagyis a porhányóvá lett völgyeket most már joggal nevezhetjük alkotásra előkészített anyagrészeken. Ezért az anyag a képződménynek már erővel átájárt, vagyis a fénykori sugarak által már megpuhított felülete. Így ébresztette fel dermedtségéből a holtképződményt új életre a fény köri meleg. Ez volt az Ige fénykörének a legelső megváltó ténye. Az anyag őselemeinek, a megkeményedett, hideg és mozdulatlan képződménynek a föltámasztása.

AZ ANYAG.

Ősállapotában, amíg a melegség a képződményt anyaggá nem lágyította, addig ez még csak kemény és mozdulatlan salakja volt a rezgés hideg hangjainak. Ezek mint rezzenetek egyenletesen szálltak a körükben és nem száguldottak olyan erővel és ellenállhatatlansággal, amelynek összeütközéséből világkatakлизmák állottak volna elő. Ez már csak a secnnaire korszakban következhetett be, amikor a 2-ik fénykori kitörés ellenállhatatlansági túlsúlyától, üzve és hajtva az ősképződménnyel összeütközött. Ekkor már nem csupán egyes hideghangok ütődtek egymásba, hanem a 2-ik fénykitörés hatalmas erő-áramlata csapott össze a keménységgé dermedt képződmény világtömegével. Összerobbanásukból pedig mechanikus módon állott elő ismét egy új alakulat, mintahogy ma is minden törvényszerűen áll elő, mihelyt két erő-alak egymással összeütközik. Ez az új alakulat, amely alapjában eldurvult erőalak, a tűz-erő volt. Az östüz azonban még csak a lelki melegenek az erőalakulata, miután a mai érzékelhető testi tűz máj csak az egyeletességnak a kimaradásával keletkezhetett. A lelkirésznek a hiányával. Alapjában véve tehát a testi tűz a lelkitűznek az elanyagiasodása, vagyis ledurvulása volt. Az áramlatok kitörésük pillanatában egyenletességiüknek legnagyobb részét a fénykörben visszahagyták. Ma is láthatjuk, hogy minden kitörésnél vagy bukásnál túlsúlyba jut a testiség és ezzel arányosan gyengül le a lelkiség. Ezt az elváltozást minden indulatkitörésben érezhetjük saját magunkban is. Ezért mondja a biblia az emberiség ősbukásáról: — Értelmük elhomályosult, akaratuk pedig a rosszra hajlamossá lett. Testileg pedig megromlottak.

Az anyagéletnek azonban már testi tűzre is szüksége volt. A fizikai melegenek bizonyos hőfokára, mert enélkül se szerveződés, se testi élet nincs. Legalább is nincs olyan élet, amely termékeny élet volna. Ezért a hő, mint egyenletes meleg a ter-

mékeny testi éleinek is a forrása. De lehet pusztító tüzerővé is, mihelyt nem egyenletes és nem rendszeres. Ilyen hőre már csak a holt, durva anyagnak van szüksége, mert ennek a kemény-ségét a tüzerő feloldja és az anyagot az erő céljaira alakíthatóvá teszi.

A színerő is azért egészítette ki két erő-tulajdonságát is egy harmadikkal, a jóteköny lelki-meleggel, hogy az ellenállhatatlansági energia sűrűdése soha pusztító tűzzé ne legyen. Csupán életet adó és fenntartó hővé. *Ezen egyenletes és rendszeres melegségnak központja pedig az isteni életben a Szentszellel. minden élet Belőle áramlik ki.* Mert hogyha a lelki-meleg csupán az ellenállhatatlanság testi sűrűdéséből állott volna elő és a végtelen erejű energia ösmozgását az erőérzés egyenleteségre és rendszerességre nem indította volna, akkor a hőnek olyan fokozata állhatott volna elő, amely azt a végtelen ürt, amelyben az abszolút erő megsemmisítő képességevel mozgott, egy minden előzető és megemészítő tüzerővel telítette volna meg. Lehet, hogy ez lett volna a mai oxigénnek az esszenciája. *A megváltó meleg helyett pusztító tűzanyaggal telt volna meg a világúr.* És habár az erő mozgása a színerő benső életében így is összhangzó és örök lehetett volna, de külső életében céltalan és terméketlen lett volna. Ezért kellett a lelki-meleg életet adó és osztogató központjának, vagyis a Szentszellelnek minden erőtulajdonságából származnia. Nem csupán az erő-ellenállhatatlanság mozgásából, hanem az erőérzés jóságából is. Atyából és Fiúból.

Az éltető és elevenítő erő lett tehát a Hármasegység közös életülakjává: Szentszellellem! A lelkimelegnek egyenletes és rendszeres forrásává. minden kegyelemnek és minden életnek az osztgatójává. Ő darabolta fel a Fiú sűrűdött önmelegét, az ú. n. Igét egyes meleghangokra. Lelkekre és szellemegyénisékre. Belőle emelkedett ki mint legelső meleghang az elsőszü-lött Ige is: Krisztus Király, Akit követték a többi meleghangok: az Ige testvérei, helyesebben testrészei, mert minden élő és értelmes szellemi lény Krisztus testének csak egy-egy parányi részecskeje. Ezeket nevezi a biblia isteni kileheléseknek.

A Szentszellel tehát a Hármasegység életközpontja. Éppen olyan élő, isteni valóság, mint akár az Atya, akár a Fiú. A kegyelmi élet tiszta forrása és osztogatója. Ott lehel, ahol akar, vagyis, ahol jónak látja. Szimbóluma pedig egy égő tüzes nyelv. Nem pusztító tüzerő, hanem éltető lelki meleg, amely jelenti a meleghangokban a lelki világosságot, az értelmiséget és a Szent-szellelnek mind a hét ajándékát.

Egyenletes meleggel indult meg a külső életnek a szervezése és a szellemi lényeknek a teremtése is. A Fiúnak sűrűdött önmeglegét pedig egyenletessé az erőérzésnek és az erőmozgásnak összhangzó ténykedése teszi. Ez már kizárálag a Szentszellemnek a munkája. Már egyszer említettük, hogy amíg az isteni meleg kifelé nem működött, addig olyan törvény sem volt, amelynek erejénél fogva két mozgó-erővel biró testnek, vagy elemnek az egyesüléséből erő-fokozódás, vagyis megnövekedett erő állhatott volna elő. Erőgyarapodás meleg-ség nélkül nem lehetséges. Enélkül nincs benső egyesülés. Csak fizikai tapadás van. Ez azonban nem erő-fokozódással, hanem az erő megdermesztésével jár. Minthogy pedig a leíkimeleg és a benne szunnyadó élettörvény csak akkor kezdett az erőben kifejlődni, mikor a megdermedt képződmény térfoglalása és visszahatása által az energia-mozgás egyenletesen kezdett sűrűdni, ennél fogva az, és a hideghangok is, *meleg hiányában erőt veszve csak megdermedhettek. Erőben azonban nem gyarapodhattak. Az ősmozgás rezzenetei is csak akkor váltak élő meleghangukká, amikor az életadó lelkimeleg központjából, vagyis a Szentszelemből leheltettek ki.*

Helyezkedjünk most ismét vissza az ősállapotba, amikor mozgáson és képződményen kívül még semmi sem volt. Mikor a melegség a színerőben még csak szunnyadozott és a Szentszellem működése kifelé még nem nyilatkozott meg. Ne engedjük tehát magunkat a sokkal később képződött elemektől és ezek törvényeitől megzavarni, mert ez esetben sokkal nehezebben érhetjük meg az „őskezdetben” történt tényeket és átalakulásokat. A későbbi tények ugyanis könnyen megzavarhatnak bennünket.

A képződmény is csak akkor kezdett anyaggá puhulni, mikor az isteni életközpontból a meleghangok, mint isteni leheletek már kiáramlottak. Ez a meleghang-áramlat gyűlt összse a fénykörben. Itt lett kezdetben lelki-világossággá. Később pedig tömör fényé sűrűsödött. Csak ezután kezdett a fénykör is a képződmény felé sugarakat kibocsájtani. Eme fénykori eredetű sugarak már erőhatások voltak. Az Ige szeretetének legelső melegkiszűrődése. Ez volt a fénykör legelső kísérlete, hogy a külső anyagvilággal valamely módon kapcsolódhas-sék. Sugarakat is csak azért bocsátott ki magából, hogy a folyton képződő hideghangokat átmelegítve lágyan tartsa és ne engedje többé a képződményhez tapadni és vele összeder-medni. A legelső kisugarazás azonban még csak útegyengető

volt. A későbbi fénykitörések útját akarta vele az Ige előkészíteni. Az első kitörés pedig a kellő időben pontosan beérkezett. Akkor történt meg, amikor a fénykör már túltelt meleghangokkal, vagyis fénykörí szellemekkel. Tudjuk már, hogy az első kitörés melegáramlata hogyan vegyült össze a fénykörön kívüli hideghangokkal. Tudjuk azt is, hogy egy új alakulat állt elő belőlük: — az öslégréteg! Fénykori szempontból az már erőledurvulás volt. De szükség volt rá, mert csak ez a kapcsolódás vezethette le a fénykori erő-hatást a durva képződményig. Ma is láthatjuk, hogy átvezető légkör nélkül a napsugarak se tudnak egyenletes melegséggel hatni a durva anyagra.

A fénykör lelkimelegsége is csak sugarak alakjában tudott kezdetben a képződmény felületéig lehatolni. De csakis a felszínéig, mert ez időben még szervesen nem tudott kapcsolódni vele. A fölszínt azonban már lágyítani és puhitani tudta. Erős sugártűzésével képes volt oldólag hatni a hideghangokból összetapadt képződményre. Magunk is tapasztalhatjuk, hogy még a fizikai fény is képes feloldani és megsemmisíteni minden olyan anyagalakot, amelyhez már kapcsolódni tud.

Azt is mondtauk már, hogy a képződmény meglágyított felületét a légmozgás rendszertelen kitörései némely helyen fel-szaggatták és hegyekben halmozták fel. Így készítette elő az öslégréteg a képződmény felszinét a 2-ik fénykitörés számára, amely a kellő időben szintén pontosan beérkezett. Dehát miért volt szükség ilyen óriási hegyláncolatokra? Azért, hogy majd ha a 2-ik kitörés egy újabb áramlat alakjában keresztül fog törni az öslégrétegen, akkor kifejtett erejének teljeségével ütközhessek meg a hideg és holt képződménynek a legkeményebb masszájával Ez fogja a kitörő hőáramlatot kényszeríteni megfeszített erejének a legteljesebb kifejtésére. Ezen rettenetes erejű összerobbanásnak kellett keletkeznie, hogy a lelkimeleg ledurvulhasson testi tüzzé. Ez a tüzerő szaggatta azután szét a képződmény tömegét világtestekre, hogy ennek egyes részeivel egyesülve és összeforrva anyag-alakító és tisztító erővé válhasson bennük.

Az első kitörés még a kemény képződménnyel nem ütközött, csak ama hideghangokkal, amiket a fénykori sugarazás már meglágyított. Ezeket azután magába olvasztotta és átváltozott velük együtt egy új alakulattá: öslégréteggé. Ezen ütközetben azonban az első kitörésnek az ereje is fokozatosan gyengült és mire a képződmény kemény rétegéhez ért, annyi-

ra megtörött, hogy egy újabb életvonalba kellett beleilleszkednie. Minőségi differenciáltságának megfelelő vonalba. Itt folytatta tovább rettenetes erejű mozgását. Körének határait pedig az egyik oldalon a fénkör, a másikon pedig a képződmény határolta. Még pedig a fénkör volt belül és a képződmény köre kívül. Eme határok között mozgott az ős-időkben az első légfolyam.

Határok között azonban ne értsünk közöttük éles elválasztó vonalakat, amelyek felapróznák az egyetemességet és ezzel megtörnék benne az összefüggő egységet. A végtelenségen nincsenek elszigetelő határoltságok. *Mindenütt csak minőségi áthasonulások vannak.* Csak „tartam” van. A Bergson-féle „duré”, amely áthasonulás az egyik helyzetből a másikba. Az egyik tényből vagy minőségből egy másikba. *De mindig csak egységesítő egyetemessége.*

Minden az abszolut erőből indul ki. Ezért a teremtett világ egységes nagy egészében csak minőségi különbözletek vannak. Hasonlatban szemléltetve így foglalja össze az egységes delej-erő is a különböző molekuláris delej értékeit. Nekünk ez a benső összefüggés azért olyan érthetetlen, mivel még mindig nem tudjuk érzékelni, hogyan megy át az anyag az erőbe és az erő az anyagba. Végső elemzésünkben azonban az elektronokhoz érünk, amely már erőanyag. *Itt a vezető fonalunk egyszerre elszakad.* Ugyanilyen fokozatos áthasonulásokat látunk saját testünkben is. A legfinomabb folyékony testanyagunkból kiindulva eljutunk a durva csontképződésig. *Egymásból kifolyó átminősüléseket látunk, amelyek különbözőségeik dacára egységes egészbe forrnak össze.* Még jellemzőbb példa erre a hagymás növények különböző rétegeződése, amelyben minden egyes réteg alakilag, de azért lényegileg mégis egységes egészet képeznek.

Mikor a kitört legelső áramlat bizonyos képzelt határok közé helyezkedett el, itt mint őslégáramlat leányagiasodott alakjában megkezdte törvényszerű működését. Átalakítólag hatott az alacsonyabb vonalú képződményre is. Meglágyított felületét föltépte és hegyekbe halmozta föl. Így került legelőször a képződmény, vagyis az anyag őseleme először a légarámlat, később pedig a tüzerő alakító és tiszítő erő hatalma alá. Ezzel egy új viszony támadt az erő és az anyag között, amelynek első következménye az lett, hogy a fényáramlattal egyesült hideghangok dermedtsége lágyulni és puhulni kezdett. Lassanként visszanyerték elvesztett két erőtulajdonságut-

kat: az egyenletességet és az ellenállhatatlanságot, amiket akkor vesztettek el, mikor egymással összeütközve megdermedtek, így kezdett szép lassan felszabadulni bénultságából az anyag öseleme. Visszanyert két tulajdonságának birtokában pedig a reáható erő segítségével az ébredező anyagelem is új alakulásokat hozott létre. Először önmagában, később pedig önmagán. Sőt még később visszahatni kezdett az erőre is, mintha még önmaga fölött is alakulásokat akart volna létrehozni. Ez a kísérletezés azonban ismét kiemel le az anyagot az egyenletes tisztulásból és újabb kártékony alakulatokat hozott létre magában az anyagban. Śj keményedéseket, amint ezt majd később látni fogjuk a fémképződésekben és a durvább ásványi élet kialakulásaiban. Most azonban vizsgáljuk az imént említett átalakulásokat egymásután. Még pedig sorrend szerint először az anyagban önmagában.

Tudjuk már, hogy az anyag öseleme a képződmény, amely erőtvesztett erő-salak. Kettős erőbeli tulajdonságát akkor vesztette el, mikor a *hideghangok egymással összeütköztek és összetapadtak*. Nem semmisültek meg, hanem mérhetetlen idők alatt mozdulatlan, *holt képződménnyé merevedtek* és szinte elképzelhetetlen tömegnagyságukkal hatottak vissza az ösmozgás életére. Ebben a kemény és hideg képződménytömegben még ekkor az egész világ ősanyaga benne foglaltatta.

Dehát hogyan hatottak vissza, kérdezhetjük joggal, mert hiszen csak az erőnek lehet visszaható ereje? Teljesen igaz. A képződménynek az erő-mozgással szemben csakugyan nem lehetett semmiféle aktív szerepe. De lehetett *passzív visszahatása*, amelyre a képződményt egyedül kiterjedése, vagyis térfoglalása képesítette. *Változást az erő-mozgásban csakis úgy idézhetett elő, hogy tömegének tér foglalásával ezt összébbhúzódásra indította*. Alkalmat adott tehát az energiasűrűdésre és ezzel a *meleg fejlesztésére*.

Aktív hatásokat most már csak az erő tud előidézni. A képződmény pedig erőtlen, mozdulatlan, vagyis holtanyag-elemmé lett és mikor a rezzenetek összedermedtek, még a mozgó erő-tulajdonság is kimaradt belőlük. Dehát hová lett? *A dermedés pillanatában visszament a helyéből kiszorított erőbe, az ösmozgásba, amelyből származott. Hiszen ősalak-jukban még a hidegrezzenetek sem voltak mindaddig élettele-nél összedermedve, amíg egymásba nem ütköztek és egymás-hoz nem tapadtak. Csak az összeütközés bénította meg mozgó-*

képességüket. Mindeddig mint hideghangok, bár öntudat nélkül, de állandóan mozogtak. Csak saját életük nem volt, miután még önmelleggel nem bírtak és így életet fenn sem tarthattak. De azért meg volt bennük az ősmozgásnak mind a két erőtulajdonsága: úgy az egyenletesség, valamint az ellenállhatatlanság is, amelyek az erőben egymástól elválaszthatatlanok, mivelhogy ennek a mozgásnak a rezzenetei voltak. Igaz, hogy ezek közül az utóbbi volt bennük túlsúlyban, miután az ősrezzeneteket ellenállhatatlansági túlsúly termelte. A dermedés pillanatában azonban mind a két erő-tulajdonság megszűnt bennük működni. De azért ezek nem semmisíték meg, miután semmiféle energia meg nem semmisülhet. Legfeljebb alakot változtathat és átminősülhet egy újfajta energiává. Ez az energia fennmaradásának kísérletileg beigazolt törvénye.

Hová lettek tehát ezek az energiák? Egyszerűen visszatértek az őserőbe, ahol mozgási energiájuk hőenergiává alakult át. Jól jegyezzük meg ezt a tényt is a világtermelés folyamatosságában, amely mint alaptörvény azóta állandóan ismétlődik, úgy a testi, mint a lelkivilág jelenségeiben. minden élő és létező valóságnak vissza kell egykor térnie eredetiüknek az ősförásába. Az isteni következetesség törvényéből folyik, hogy amit egyszer megteremtett, azt nem fogja többé megsemmisíteni.

Mikor a hideghangok mind a két erőbeli tulajdonságukat elvesztették, akkor lettek csak igazi erő-salakká. Ez az erő volt a lényegük és ezek alakultak át az őserő mozgásában hővé, hogy azután, mint meleghangok szűrődjenek ki az isteni életközpontból. Ezért mondjuk az isteni életközpontot éltető, vagyis életetadó Szentszellemnek, mivelhogy a holtanyagba is életet tud lehelní. *Spiritus vivificans!*

Értsük meg ezt jól és ne menjünk addig tovább, mert most értünk döntőponthoz. A kiszűrődött meleghangok már nem dermedtek többé hideg, holt képződménnyé, hanem mint élő valóságok tömörültek össze a fénykörben. Mindinkább átlátszó lett a fénykör, mert a meleghangok sűrűdése lassanként minden hézagot és egymásmellettiséget betöltött. Innen törtek ki később egyes áramlatokban. Tudjuk már azt is, hogy az első kitörés azért alakult át őslégáramlattá, hogy a képződmény fölé elhelyezkedjék és ily módon vele állandóan érintkezhessék. Ellenben a második kitörés már mint eldurvult tűzerő végezte az anyagon a további erő-alakításait.

Láthatjuk mindezekből, hogy még a képződmény is csak

a saját erő-kifejtésével tökéletesedhetett. Mert amikor az összetapadt óshideghangok dermedésükön ébredezni kezdtek, akkor erő-tulajdonságai visszamentek az őserőbe, az abszolút energia mozgásába, hogy meleggé sűrűsödjenek. A dermedt képződményben már csak az erő-salak maradt hátra. A hideghangok igazi holttestek. Éppúgy, mint nálunk. Mikor a lelkierőnk visszatér a fénykörí vonalba, csak anyagtestünk salakja marad hátra.

Az ösmozgásba visszatért erő-tulajdonságok is azért sűrűsödtek meleggé, hogy azután a fénykörből hő áramlatokban kitörve ismét egyesülhessenek a képződménnyel. Levetett testi erő-salakjukkal. Ez az újraszületésnek, vagyis az új testben való feltámadásnak az anyagalakja. Nekik kellett megdermedt holttestüköt átfinomítani, hogy azt alkalmassá tegyék egy magasabb élet befogadására. Ez a föltámadás isteni gondolatának az anyagban való megtestesülése.

Később, mikor a képződmény fölött mozgó légáramlatnak a hatása és a fénykörí sugaraknak a tűzése folytán a holt és kemény képződmény felülete puhalni kezdett, ezzel lassanként alakítható anyaggá lett és ismét kezdte visszanyerni elvesztett két erő-tulajdonságát. Eddig az anyag dermedtsége nyomta el az erőt. Most ismét az erő került az anyag fölé. Lelki nyelven: — *Hatalmat nyert fölötte!* Az erejét elvesztett anyagsalak újra visszanyerte az erejét. Amint mondtuk: *újjászületett és föltámadott. Milyen remek előképe ez a bukásba lesüllyedt ember lelki halálának és megtisztulásának* is. Az elbukottat minden csak a fénykörből nyert kegyelem ébresztheti új életre, de csak saját erő-kifejtésének az árán. Tisztulás csak ott kezdődhetik, ahol képesek magukba fogadni a kegyelmi eröknek a kisugarazását.

Tudjuk már, hogy amikor az első kitörés átalakult öslégáramlattá, ez rettenetes erejű mozgásával felszaggatta a dermedt képződménynek már meglágyított felületét. A megpuhitto anyagréteget tehát mozdulatlanságából megindította. Alacsonyabb vonalából, vagyis a képződményből föltépte. E mozditás folytán az anyag szintén helyet változtatott. Emelkedni kezdett befelé. Emelte őt egyrészt a légmozgás, másrészt a sugártűzés ereje. És minél inkább közeledett a fénykörhöz, annál inkább könnyebbedéit és világosodott. Sót helyenként a sugártűzés folytán átmelegedett. Ellenben azok a hegylánccalatok, amiket a légáramlat kitörése rendszertelen mozgásával tömegekbe halmozott fel, továbbra is hidegebbek maradtak.

A melegítő fénykör sugár már nem tudott rájuk olyan egyenletesen tűzni, mint a völgyek anyagára. És vájjon miért? Azért, mivelhogy a *felnyúló hegyírások a légmozgást egyenletességeiben állandóan* zavarták. Sürűdésre és kitörésekre kényszerítették. Az így keletkezett légtorlódások pedig *állandóan visszaveríték a fénykori sugarak egyenletes hatását*. Csak a völgyek kezdtek gyorsabb ütemben tisztulni, miután a légozgás felettük egyenlesebb volt és a fénykori sugarakat képesek voltak *magukba fogadni*. Ez is egy élő példa a lelki tisztuláshoz. minden lélek, amelyben testi indulatok és szenvedélyek viharzanak, kevésbbé alkalmas a fénykori sugarak befogadására. A kemény hegyek éppúgy, mini a kevély lelkek, visszautasítják a besugarázásokat. Csak az alázatos völgyek tisztulhatnak, inert a sugár ezeket jobban átjárhatja. Ezzel fölmelegítheti és gyorsabban alakíthatja át lágy és porhanyó anyaggá.

E tisztulás közben a képződmény átmelegített felülete minőségileg megkönnyebbült. Magasabb életvonal törvényébe emelkedett. Ezért tudott elválni a dermedt képződménytől, amelvet még mindig nem nevezhetünk beérett és megtisztult anyagnak, csak tisztuló finomabb képződményrétegnek. Ez az emelkedő anyagréteg köralakban közeledett a fénykör felé, amelynek mélyében az elrejtőzött isteni élet lüköt. Ez is egy előképe a lelki tisztulás módszerének. Minden tisztulás egy magasabb életvonalba való felemelkedés. Testileg is, lelkileg is. Elszakadás egy alacsonyabb vonaltól, a durva anyagtól és fokozatos emelkedés a fénykör felé, mert csak a fénykörön juthatunk el az Atyához. Egyedül az Ige által.

A képződmény felületéről annyi anyag emelkedett fel, amennyinek az átmérője a fölötté mozgó légáramlat átmérőjének egynegyedét tette ki. Kijelentem azonban, hogy erre nem számítani következtetések útján jutottam el, hanem kétésgévonhatatlan fensőbb sugalmaztatásom útján. Még pedig azért egynegyedét, mert ezzel a légfolyam és a fölemelt anyagréteg, amit ezentúl már *földnek* fogunk nevezni, egymással egyensúlyba tudtak jutni. Amilyen mértékben pedig közeledett a fénykörhöz, olyan mértékben nyerte vissza eredeti tulajdonságait. Így van ez ma is minden bukott lélekkel.

Az emelkedő anyagréteg, amely a képződményről fölszakadt, egy újabb tért nyitott meg saját maga és a képződmény között. Ezt a tért, a minden séget betöltő öserőmozgás azonan elfoglalta. *Ez is nagyon fontos rész, mert a föltépett és*

megmozdított anyagréteg eszerint mind a két oldalán két egymással ellenkező természetű hatás közé tudott jutni. Közvetlenül fölötté a meleg légáramlat mozgott, amely fölött volt a fénykör. Alatta pedig a megnyílt újabb térben ismét a hideg ösmozgás helyezkedett el és még alább a képződmény, amelyről az anyagréteg már fölemelkedett, így vette körül az anyagot két ellentétes erőáramlat. A felső, vagyis helyesebben a belső meleg légkör és az alsó, vagyis a külső hideg hangáramlat, amelyet az ösmozgás új helyén még minden termel. Ezek a hideghangok a fölemelt anyagréteg alatt, de már a képződmény fölött gyűltek össze, hogy újabb átvezető kapcsot képezzenek az emelkedő anyagréteg és a legalacsonyabb képződménjr hideg dermedtsége között. A két ellentét pedig a fölemelt anyagkör szélei körül összecsapott. Ezáltal az alsóbb hideghangoknak egy újabb áramlata tudott belekapcsolódni a felsőbb meleg légáramlatba. Érintkezésükön pedig a már ismert és egyetemes törvény ereiénél fogva rögtön újabb átmeneti alakulatnak kellett előállani. Újból és újból ismételjük, hogy két erővel indított valóság érintkezéséből minden valamely közös átmeneti alakulatnak kell létrejönnie.

Emlékezzünk csak vissza, hogyan állott elő az első légréteg? Ugyebár, a fénykitörés hőáramlatából, mikor ezek az ösmozgás hideghangjaival egyesültek. Kölcsönösen átalakították egymást. Azért ismétlem ezt annyiszor, hogy el ne felejtssük. Ellenben most, amikor már többé nem meleg fényköri áramlat, hanem csak az ebből előállt őslégréteg ütközött az újabb hideghangokkal, akkor természetes, hogy egy még alacsonyabb, vagyis egy még durvább alakulatnak kellett közöttük előállni. Egy másodlagos alakulatnak. Hogy miért, azt könnyen megérthetjük. A légréteg már maga is alakulat volt. Egy legyengült tökéletesebb erő, mint aminő volt az a fényköri meleg áramlat, amely kitörésével létrehozta a légkört. Ezért a légáram és az újabb hideghangok között már nem is állhatott elő olyan tökéletes átalakulás, mint az első fényköri kitörésnél. Csak egy átmeneti, amely majd hivatva lesz egykor a lég és a földanyag közötti közvetítésre. Hogy mi volt ez az összekapcsoló új alakulat közöttük, azt magunk is kitalálhatjuk. Ez volt a víz!

Nézzük, hogyan keletkezett? Mikor a fölemelt anyagréteg alól a hideghangok a langos légáramlattal érintkeztek, akkor dölt el, hogy vaj ion melyik lesz az ütközetben az erősebb? A már meggyengült, de azért meleggel átjárt légkör-e, amely az

első kitörés életáramlatából keletkezett, vagy pedig a meleget még teljesen nélkülöző két tulajdonságú hideghangoknak az áramlata. Természetesen a magasabb életvonal ereje érvényesült. Mert a lég vonala magasabb, mint a vízé. Több benne az erő-tartalom. Rendelkezik a fénynek bizonyos sajáságaival és önmozgásra képes. Ezért *a légkör összekötő-kapocs a fénykör és az anyagvilág között*. A lelki és a testi valóságok között. *Ellenben a víz, mint pára összekapcsoló alakulat a léг anyaga és a föld anyaga között*.

A légkör és az újabb hideghangok érintkezésénél szintén bizonyos fokú ütközet fejlődött ki. Ebben azonban az életáram volt erősebb. Hogy ha ezen összeütközésnek nem a teremtés lett volna a célja, akkor az összecsapásnál a légáram kifejleszthette volna egész ellenállhatatlansági erejét. Ezzel melegsgégét tűzzé fokozhatta volna és a hideg ōshangokat, az erőrezgés salakját föloldhatta és megsemmisíthette volna. De nem így történt. Érintkezésükönél az egyenletesség! erő tulajdonság lépett a légáramlatban előtérbe. Az ōshangokat most már csak érintette és velük legyengültségénél fogva teljesen egybeolvadni nem tudott. Ezért, *míg az ōsesetben az egymásba ütköző hideg rezzenetek kökemény képződményé dermedtek, addig most, mikor meggyengült langos légáramlattal érintkeztek, keménység helyett félkeménységgé, vagyis folylekony, sűrű légréteggé alakultak át*. Párás vízelemmé és belehelyezkedtek a meleg légáram aljába és itt folytatták mozgásukat. A fölemelt anyag fölött és a langos légáram alatt. *így lett a vízpára átvezető annyaggá a léг és a víz között. A pára csak egy eldurvult légalakulat, a víz pedig csak eldurvult pára*.

Mikor a fénykör sugarai elkezdtek hatni a vízpárákra, ezt tisztították és könnyítették. De viszont a langos légáramlat sokszor megtorlódott fölöttük és a vízpárákat összesűrítette. Súlyuknál fogva pedig a fölemelt anyagrétegre eső alakjában leszorította. Gyengébb légnymás mellett permetező esők lettek, erősebb légnymásnál kövérebb cseppek; esetleg záporban, vagy felhőszakadásban hullottak le. A leomlott víztömeg pedig lassanként betölítette a mélyedéseket és megalkotta az anyagon a vizet.

Szeretném mindezt egy rajzban szemléltetni, de a mi értelmi felfogásunk kötve van a tér és az idő kereteihez. Már pedig az erő nem foglal el tért. Ő adja a tért saját mozgásában. E mozgásban már egyesítve van a térrrel az idő is. Szám-

tanilag minden igazolható, de már belenyúlik a IV-ik dimenziós világszemléletbe, amely inkább megérezhető, mint megérthető.

Az anyag fejtegetéséből mindezekután levonhatjuk a következő tételeket:

1-ször: Az ösmozgásban az erőnek két tulajdonsága működik. Indító erőérzés és cselekvő erőmozgás. Egyenletességi és ellenállhatatlansagi erő tulajdonság. A mozgás azonban csak ott érlelő és termény, ahol az erőnek a 3-ik tulajdonsága, a lelki-meleg is létrejön. Tudjuk már, hogy ez a meleg a színerőérzésnek és az abszolútmozgásnak az egymásban való kölcsönös elv egy üléséből származott összhang. A kiegyenlítő béke és megnyugvás. A Szentszellem, Aki a két színerő-tulajdonságnak összefoglaló életközpontja.

2-szor: mindenütt, ahol az ösmozgás rezzenetei, amit hidéghangoknak nevezünk el, egymással összeütköztek, ott erőtvesztett erő-salakkák, vagyis képződményne dermedtek. A képződmény pedig kiszorította helyéből az ösmozgást és azt energia-sűrűdésre indította, amelyből származott a lelki-meleg. Az erő-mozgás egyetemes világtörvény. Ezért minden élő és létező valóság csak az erőben élhet, vagy létezhetik. Szent Pál szerint: — *Az Istenben élünk, vagyunk és mozgunk.*

3-szor: Ahol a képződmény az erőt kiszorította, ott az ösmozgás a képződmény alatt és fölött helyezkedett el. Mikor pedig az abszolút energia a képződmény visszahatása folytán önmagába nyomulva sűrűsödni kezdett, akkor mint éltető meleg, az isteni életközpontban — a Szentszellemen — helyezkedett el. Ez a lelkimeleg a Logos, vagyis az Ige. Innen áramlottak ki meleghangok alakjában az égi erők és kegyelmek. Közöttük pedig az Ige Elsőszülöttje Krisztus volt, Aki szent Pál szerint: — *A halva szülöttek között az első élő Szülött.*

Mindezeket később bővebben fogjuk kifejteni. Most csak körvonalaiban akartam bemutatni az anyagfejlődés leírását egy összefoglaló képbén.

AZ ANYAG ELŐKÉSZÍTÉSE A MEGTERMÉKENYÍTÉSRE.

Vizsgáljuk most, hogy az anyag előkészítésében minő szerepe volt a víznek. Az anyagra hulló víztömeg a már megemlített anyagnak porhanyó felületét teljesen átáztatta. Olyan mélyre, amilyen mennyiségben reá omloott. Az így átáztott anlagfelület csak ezáltal vált alkalmassá életcsírák elhelyezésére. Érdekes megfigyelni, hogyan és minő élet támadt a képződményről már feltépett anyagrétegben, amely ez időben így állt:

— Felülete — felsőbb rétege — a sugártűzés folytán már megpuhult. Porhanyult. A puha felület a reá hulló folyékony légáram (vagyis vízanyag) hatása alatt pedig iszapossá lett. Felül még mindig a meleg légáram mozgott; alul pedig a hideghangok tömege, amelyeket az alsóbb életvonalban az ös-mozgás még folytonosan termelt. A felemelt anyagréteg két oldalán ez az egymásba összecsapó két ellentétes áramlat ütközött: — a meleg levegő és a hideg hangok. Azért ez a pont már mérsékelten hideg. Itt képződött az öslégbőr és az újabb hideghangok elvegyüléséből egy új átvezető alakulat: a víz.

A fölembelt anyagréteg ily módon határolva van. Ha ezt a fénykörből nézzük és a légáramot balról-jobbra folyni képzeljük, akkor jobbról a fénysugarak tűznek rá; balról a hideg hangok. Alatta a holt képződmény; fölötte a meleg légárammozgás. Eme négy oldalról jövő különféle hatások együttesen hatnak rá és ezért az anyag is különféle változásokon megv

ket a megadernémet képződményben valaha elvesztett. Csak-hogy az egyenletesség az anyagban már máskép nyilatkozik meg, mint az erőben. Az erő akkor egyenletes, ha erő-termésszetében változatlan, az anyag pedig akkor egyenletes, ha anyag-természetében ilyen. A hangsúly tehát az egyenletesség természetében mindig a változatlanság. Csakhogy az erő és az anyag természete egymássá] szemben álló éles ellentét. Mert

amíg a szabad színerő korlátlan okfő, addig az anyag mindenkor csak alkalmazkodó és alakítható. Ennél fogva annál egyenletebb, minél engedelmesebb az erő hatásainak a befogadására.

Az anyagban az egyenletesség tehát az oszthatóság, amit anyag-egyenlítetőségeknek is nevezhetünk. Ezért az anyag csak a porhanyó részeiben lehet egyenletes. Viszont az egybeforrt óriási hegyalakulatok tömegében már az ellenállhatatlanság nyilatkozik meg, mivel ez úgy a fénykori sugár, valamint a reázduló víztömegek hatásának ellenét tudott állni. A hegyeken a róluk lerohanó víz sem tudott olyan alakulásokat létrehozni, mint a völgyekben, amelyek a vizet befogadták és eliszaposodtak, így lett a völgyek természete egyenlíthető, lágy anyag. Mind a kettő pedig anyagtermészetének megfelelőleg vette fel az erőből visszanyert tulajdonságait. Így történt, hogy az anyagvilág ezidőben két alakot mutat fel egyben: — Egyenlíthető völgyeket és ellenálló hegyeket. Hogy ezen megosztott tulajdonságukkal önmaguk erejével sokra nem mennek, azt sejthetjük. Nézzük csak, mire képes az ilyen egyetlen tulajdonság, ha már megvan?

Az egyenletesség képesíti az anyagot, hogy a mi érzékeinknek már nem is érzékelhető apró részekre porhanyuljon szét. Ezek a kifejezhetetlenül parányi anyagrészek majd arra lesznek alkalmassá, hogy átmenetet képezzenek a lég és az anyag között. Ezek azok az összekapcsoló semmik, amelyeknek egyetlen sajátsága az anyagoszthatóság. Végtelen parányi voltuknál fogva tért alig foglalnak el Végre is olyan egyszerűvé lesznek, hogy már többé nem is oszthatók. Ekkor jutunk el az anyagoszthatóság végső határáig. Atomizálónak és ilyen alakjukban elhelyezkednek a légen anélkül, hogy súlyuknál és térfoglalásuknál fogva azt mozgásában akadályoznák.

Így keletkezett a lég és az anyag között egy újabb átmenet. Eme parányok ugyanis a légáramlatba keveredve várták a felhasználtatásukat. A légáramlat mozgóereje pedig eme súlytalan parányokat könnyen magába emelhette. Íme! Ezt tudta az anyagba visszatérő egyenletesség előidézni az anyagban. Az atomizálódást!

Nézzük most, mit idézett elő a visszanyert második tulajdonság: az ellenállhatatlanság? Ott, ahol az anyag nagy tömegekben torlódott össze, a következő hatóerőkkel küzdött:

1-ször: A fény köri sugarakkal, amelyek oldólag hatottak rá, bár a magas hegyek felett megtorlódott légáram miatt nem

tűzhette rá egyenletes (változatlan) hatással, hanem csak meggyöngültén. Ezért nem is lehetett a hegyek felülete olyan porhanyóvá, mint a völgyeké.

2-szor: Hatott rá a légmozgás is, amely az első kitörés átmeneti állapotában még nem helyezkedett el természetének megfelelő helyén, az anyag felett, hanem gyakran az anyagba belehatolva, meg nem fogyott erejével szaggatta föl ilyen rendszertelenül a képződményt és azt itt és ott irtózatos erejű mozgásaival halomba hordotta össze. Hogy minő erejű viharok lehettek ezek, arról nekünk még csak fogalmunk sincs. Mikor pedig kitombolták magukat, ismét tovább rohanva, magára hagyták az összehordott anyagtöröldásokat, amelyekből kialakultak később a sziklahegységek. Ezek pedig, miután az elvonult meleg légáramot ismét dermesztő hideg váltotta fel, holt mozdulatlansággal várták a millió évek múlva visszatérő meleg légáramot, amely többé nem egyes pontokra központosította az összes erejét, hanem már szépen *beleilleszke-dett az anyag fölötti térbe*. Szóval felszaggató erejével többé nem az anyag között vonult és hullámzott el, hanem *felette kezdett mozogni*.

Ezidőben a légmozgás mintegy pihenve, végtelen lassú munkát végzett. Mintha csak kimerült volna a kitörésekben és a vele járó rázkódtatásokban, mert most már bizonyos rendszertelen egyenleteséggel csak arra szorítkozott, hogy a tért, amelyet fedni tudott, betöltse és mozgása saját természetéhez hű legyen. A légáram tehát önmaga ezen időben az anyagra valami különös hatást gyakorolni többé már nem tudott. Egyszerűen magára hagyta az anyagot visszanyert erőtulajdonságaival és egész erejével a hideghangok ellen fordult, amelyek, mint ösmozgásbeli termelések, az anyag alól jövő áramlattal fenyegették. Az anyag alatti vonalban ugyanis az ösmozgás még mindig termelte a hideg, élettesen hangokat.

Milyen nagy ^lehetett a légáram zavara, mikor balról a dermesztő hideg hangfolyam belevegyülni kezdett az ő meleg-ségeibe; jobbról pedig a fénykör sugárözöne kezdett jótékonyan és egyenletesen hatni rá!

Szerencse, hogy egyenletessége, amely, bár megfogyott, még mindig elég erős volt arra, hogy ne engedje ellenállhatatlanságát a hideghangok térfoglalása által teljesen összesűrűdni, mert különben légröbberásnak kellett volna beálni, amely egészen más képpé változtatta volna a minden ségy egyik körét. Egy irtózatos tűzgyűrűvé, amelyben a felemelt anyag-

réteg izzóvá vált volna és élet nélkül keringgett és mozgott volna a végtelenségben. De nem így történt, mert a *meleg légáram* bizonyos egyenletességgel (*lassú áthasonulással*) változtatta a beléje omló dermedt *hangfolyamot* folyékony anyaggá (*vízpárákká*), amelyet azután önmaga alá szorított ugyan, de az anyag fölött mégis fenntartott. Ez a folyékony és dermedtségre hajló anyag, vagyis a víz ősi erőalakja nem vesztette el két erőtulajdonságát, amelyből, — mondjuk — hogy az egyenletesség! rész hidrogénné, az ellenállhatatlansági pedig oxigénné durvult, de azért önmagának életmelegsége, hatóereje nem lett volna soha.

A meleget mindig csak a felette mozgó légáramtól kapta. Két erőtulajdonsága pedig csak arra tette alkalmassá, hogy új helyén, — minőségi életvonalban — az anyag és a légáram között megmaradhasson, míg egy nála nagyobb erőmozgás, a légáram rendszertelen torlódása őt össze nem sűrítette és helye elhagyására nem kényszerítette. Röviden: míg tömörülése által nyert súlyánál fogva az anyagra le nem nyomta.

3-szor: *A légáramon és a folyékony légen — vízpárákon — keresztül a fénykör sugarai inkább csak fényt, mint meleget árasztottak lefelé.* E fénynek azonban nagy ereje volt már önmagában is. Hogy pedig milyen mértékben tudott hatni a légáram által fenntartott folyékony salakra (a vízre), az kiviláglik úgy a fénysugárnak, valamint a két tulajdonsággal bíró folyékony légnak a természetéből.

Hogy milyen erővel semmisítette meg a fénykori fénysugár egyszerű rátűzéssel a természetével ellenkező anyagot, azt az újabb földi tudomány is fejegeti és hogy a két tulajdonsággal bíró folyékony anyag milyen alkalmas volt a fény tisztító és ritkító céljaira, azt mindenkorán tudjuk. Hiszen még a *Napnak a testi fénye is salak-megsemmisítő erő*. New-York közelében a saját szemeimmel láttam, hogy a salakos vizet napfény által tisztítják élvezhetővé. Ezer és ezer vízsugár szökik fel a levegőbe, hogy finom cseppekre porlódjék szét és így egészen átjárhassa a napfény és a levegő.

Ez a folyékony anyag egyenletességénél fogva teljesen alkalmazkodott a fénykör alakításaihoz. A fény és a meleg képes volt újra párává változtatni; ha pedig a meleget ismét megvonta tőle, akkor újra vízzé durvult. Ellenállhatatlansága segítette őt súlya dacára is mozogni és fennmaradni az anyag fölött. Ilymódon a fény rajta, mint fátyolon keresztül törvén, megsemmisítette benne a fény természetével ellenkező és der-

medésre hajló salakosodást. *Hátrahagyta pedig mint megtisztított vízpárát lebegve az anyag és a légáram között.*

Mikor pedig a meleg légáramban a rendszertelen mozgás légtorlódásokat idézett elő és ez hetenkénti megsürűsödésével a fénykori sugarakat felfogta, megtörte, akkor tömörülése által maga a lég is súlyosabbá lett és az alatta lévő vízfolyamot is lenyomta. A lezuhant víztömeg először a hegyeket érte, amelyek azonban óriási tömegükkel ellenálltak az élő víznek és hatásait nem fogadták magukba. Csakhogy ez a folytonos ellenállás a hegyőriások erejét is engedtette s mikor végre egy új irányból jövő életáram kezdett hatni rájuk, ezek is új alakulásokat hoztak létre önmagukban. Csakhogy ezek az alakulások a hegyekben már az ellenállhatatlanság jegyében mentek végbe. Erről majd később lesz szó. A fémek és az ásványok keletkezésének fejtegetésekor.

AZ ANYAG TULAJDONSÁGAI.

Az anyag, ahogy eddig megismertük, nem más, mint az ōsmozgásnak érzékelhető alakja. Természetesen csak akkor, amikor a képződményből már anyaggá puhult és ezáltal az erő hatásai iránt már fogékonnyá lett. Amíg csak képződmény, addig minőségei sincsenek. Nekiünk tehát nem érzékelhető. Többször rámutattunk már, hogy a legelső fejlődési korszakban a képződmény még mindig csak érzékelhetetlen erőalak.

Eddig a következő erőalakokat ismertük meg:

1. *A fényt, amely a legfinomabb erőanyag. Mint ilyen kifejlődhetik érzékelhető elemmé is, sőt végső eldurvulásában tüzzé lesz.*

2. *A légáramlatot, amely hideghangokkal összevegyült fénykörí kitörés.*

3. *A folyékonyá vált eldurvult légáramlatot: a vizet.*

4. *A földet, amelyet már anyagnak nevezhetünk, mihelyt a képződményből érzékelhető erőalakká tisztult.*

Mind a négy az erőből származott és *ez a négy erőalak lesz a jövőben minden más alakulásoknak az alapjává*. Milyen igazuk volt a görög természetbölcselöknek, akik megérezték bennük a minden alapelemeit. Öselemeknek tartották őket. A legcsodálatosabb volt közöttük *Herakleitos*, aki a tüzet tartotta alakító és nemző erőnek. Tűzelméletéről szóló írását az efezusi Diana-templomban tette le. Ezzel akarta jelezni, hogy nem gyarló értelme útján, hanem isteni inspiráció folytán juttat el ennek a megismeréséhez.

Szükséges, hogy mi is jól kiismerjük a tulajdonságaikat, mert csak így érhetjük meg az eredményeket, melyek a négy erőalak összhatásából állottak elő. *Ezt a négy alakot azonban csak a bennük elvegyült élőmeleg teheti élővé és termékennyé. Ez a meleg azonban nem egy különálló ötödik alak, hanem csak velük összevegyült éltető élet.* A négy erőalak tehát az élő

és a létező valóságoknak csak a *testi része*. Bennük az éltető meleg a *lelki lényeg*.

A meleg tulajdonságait és eredményekben gazdag hatásait majd csak az erőalakok fejtegetésénél fogjuk magyarázgatni. így leszünk hívek az igazsághoz, miután a *meleg valóban benne van minden alakulásban*. Még pedig mindenütt mint *lényeg* van jelen az erőalakok életében. Most egyelőre csak az erőalakok anyagtulajdonságait fogjuk részletezni, miután már eredetük titkáról a fátyolt fellebbentettük.

Kezdjük pedig a legfinomabb erőanyagon a *fényen*. Nézzük, mi ez?

Miután a fény is érzékelhető, tehát részben anyag, mert mindaz, ami érzékeink alá esik, anyag. Hogy a fényben, mint anyagban még mindig túlsúlyban van az erölényeg, vagyis az erősűrűdés önmellege és ez sokkal több benne, mint az anyagnak az erőalakja, azt már a fény származásánál is láttuk. A *fény a fénykörből tört ki és az alacsonyabb vonalakba lesüllyedvén, ott fokozatosan elanyagiasodott*. Míg azonban a fény tisztább minőségű, addig csak igen kis mértékben tartozik anyagtestvérei közé.

Ezért itt nem is megyünk bele a fény kimerítő magyarázatába most, amikor az anyag tulajdonságait vizsgáljuk, miután a *fény lényegénél fogva csak egy negyed részében anyag*. Majd később, mikor az erőtulajdonságokat vizsgáljuk, látni fogjuk, hogy a fénynek mi a túlnyomó tartalma. Most csak azt az egynegyed részt ismertetjük belőle, ami anyag.

A fény már térben és időben él. Csak az őserő nem él téren és időben, mert minden ő benne él és így ő adja önmagában a tért és az időt is. Azért a fénynek már a legtökéletesebb alakja az úgynvezett „*fénykör-fény*” is téren és időben működik. Csakhogy mindig a legtökéletesebb egyenletességgel. Ezért a tért, amelyet betölt, oly annyira elfoglalja, hogy ugyanazon térben a fény természetével ellenkező anyag nem élhet meg. Ha pedig a fénynek ezt a tulajdonságát próbára tesszük, akkor a természetével ellenkező anyagot ellenállhatatlanságával a legnagyobb következetességgel (egyenletességgel) feloldja. Ezt tette sugarai segélyével a szikla-kemény ősképződmény felületével is. Puhította, lágyította, porlasztotta. Ugyanezt teszi most a legújabb időkben is egyes kóresetekkel, sebekkel és daganatokkal szemben a *napfény* is, amely csak testi alakja a fénynek és bizonyos salakmegsemmisítő képességgel bír.

A fény ép úgy, mint minden más, időben élő lelki eredetű valóság, helyét változtatni képes, aszerint, amint természetének megfelelő, vagy ahhoz közel álló helyet talál. Ilyen alkalmas hely volt sugarai számára az ösképződmény felett elterülő ös-mozgás, amely felért a fénykör határáig. E térben mozogtak a rezzenetek, vagyis a még képződménnyé nem tapadt hideghangok, amelyek egyenletes és ellenállhatatlan erő tulajdon-ságaikkal már egy új életnek az alapjai lehettek. Képesek voltak ugyanis befogadni a fénykori fény tűzését, amely me-leget sugarazott ki és mikor később a kitörő meleghangokkal egyesülve, már öslégréteggé lettek, akkor a fénykori sugarazást is magukon keresztül a képződményig lebocsátani tudták.

A végtelenségben minden imádásra méltó céltudatosság-gal és egységesen folyt le még ez időben. Így a fénykori fény is a legtökéletesebb egyenletességgel kezdett hatni önmagából kifelé, sugarait egyenletesen (időben) bocsátotta ki és legelő-ször az ösmozgásnak még össze nem dermedt hideghangjait érintette. Ezek töltötték be ugyanis a tért a fénykör és a képződmény között. A képződmény sötét, kemény és hideg töme-gére a fénykori sugár még nem tudott hatni. Csupán a felette lebegő hideghang-rétegre. Ha a fény közvetlen szom-szádsága a képződmény lett volna, úgy sugaráival azt vagy meg kellett volna semmisítenie, — miután természetével ellen-kező valóság — vagy pedig a sugaraknak önmagukba kellett volna visszanyomulniok. Ez pedig tömörülést, energiasűrű-dést idézett volna elő a fénykörben és a meleg hallatlan foko-zódása folytán erőrobbanást, vagyis elképzelhetetlen erejű kitörést okozott volna.

Ezért a fénykori-fény először az ösmozgásnak ama hideghangjait sugarazta be, amelyek még nem tapadtak a képződményhez, hanem felette lebegtek. Eme hideghangok a rájuk sugárzó meleg hatása folytán ritkulni, könnyülni kezdettek és anyagfinomulásuk éppen akkor fejeződött be, mikor a meg-telt fénykorból az első hatalmas fényáramlat kitört, amely azután összeegyült a már átmelegített hideghangokkal. Tud-juk, hogy érintkezésük eredménye új alakulat lett. Az öslégréteg! Az erő tehát fokozatosan durvul anyaggá. Így lett az erő a fénykörben fényé. A fény, sugarakká. A fénykitörés, légárammá. A 2-ik kitörés tűzzé. A lég pedig hideghangokkal keveredve, vízzé.

Hogyha a fénykör kisugarazásával elő nem készítette volna az első kitörés számára a helyet, akkor ez a meleghang-

áramlat, amely egyenletességének nagyrészét a fénykörben hátrahagyta, kénytelen lett volna ütközni a Meleghangúkkal. *Ellenállhatatlansági túlsúlya folytán rögtön izzó tüzzé fokozódott volna.* Már ekkor beállott volna az első légróbanás. Lát-tuk, hogy a második kitörés is így fokozódott tüzzé, mikor a légkörön keresztültört és a képződmény óriási hegyeivel meg-ütközött De miután a képződményhez még nem tapadt hideg-hangokat a sugarak tűzése, mérhetetlen idők alatt már meg-lágyította, ezzel előkészítette őket az első kitöréssel való egye-sülésre. Különben a fénykör és a képződmény között lévő ūr, nem meleg légréteggé, hanem izzó tűzhellyé változott volna. valódi pokollá!

Hogy ez nem így történt, az a fénykori fény egyenletessé-gének köszönhető. Eme tulajdonságánál fogva tudott a fény fokozatosan és egyenletesen térbe helyezkedni és a szükség-hez képest helyet változtatni. Ez azonban a fénynek lelki, vagyis értelembeli képessége. Bölc alkalmazkodása. Jól je-gyezzük itt meg, hogy az egész végtelenséget csak az erő tölt-heti be. A fény pedig csupán természetének megfelelő helyén állhat meg. Mihelyt ellenkező helyre kerül, akkor vagy meg kell semmisítenie a természetével ellentétes valóságot, vagy pedig arról a helyről a fénynek kell visszavonulnia. A fény nem is élt öröktőlfogva, mint az erő. Időben lett, mert az energia-sűrűdés melegéből fejlődött ki. Ezért szintén csak erő-alakulat. A fény ugyanis sűrűdött meleg. A melegről pedig már tudjuk, hogy a két színerő-tulajdonság egymásra való hatásának a leszármazottja. Az erőérzés indítására, az abszo-lút energia sűrűdéséből származott mint harmadik alak a lelki-meleg: a hármasegységnek az összefoglaló alakja. Itt tűnik fel legelőször, hogy a színerő-életben is érvényesül az a tör-vény, hogy két erő-alak kapcsolódásából mindig egy átvezető harmadik alak származik.

Vizsgáljuk most ezt a tételet, hogyan érvényesül, mint egyetemes törvény, nemcsak a testi, hanem a lelkieletben is? A teljes világosság kedvéért át kell térnünk az isteni kinyi-latkoztatásnak az elemzésére is, amely az evangéliumokban az isteni Hármasegység hittételében érvényesül. Ezt a fejtege-tést már a hívő lelkei számára írom.

Az isteni élet összefoglaló alakja a lelkimeleg: a Szent-szellem, Aki öröktőlfogva benne élt a színerőben, a tulajdon-képeni isteni Életközpont. Magában foglalja tehát az Atya jó-ságát és a Fiú energiájának sűrűdött önmelegét: a Logost,

vagyis az Igét. Ezt a lelkimeleget darabolta fel önmagában az isteni életközpont ú. n. szellemi erőkre és értelmiségekre. Ezeket azután, mint elő meleghangokat, magából kileheld. Ezért minden egyes szellemi lény csak egy-egy kalória lehet a Fiú önmeglegéből. Az Ige erőtestéből. Ezeket a meleghangokat lehelte ki szellemegyéniségek és értelmiségek alakjában magából az életközpont: a Szentszellem!

A legelső meleghang, Aki megnyitotta az utat az utána kiáramló többi meleghangok részére, az Úr Krisztus volt: az Elsőszülött Ige, Akinek a neve Krisztus Király. Őt követték a többi testvérei. Ezekből a meleghangokból alakult ki a fénykör, vagyis az Ige köre, — Krisztus Országa — ahol a hangok egymással való érintkezésének tünetére lett a fény. A fény tulajdonképpen már melegsűrűsödés, amely a meleghangok folytonos érintkezéséből állott elő. Idézzük ismét az örökkör-vényt: — Két élő erőrész érintkezéséből mindig egy új alakulatnak kell előállnia.

Az isteni elrejtett életnek eme fönséges misztériumába pillantott bele egykor szent Pál, aki leveleiben bemutatja az egyszülött Fiút, miután az Atya csak EGY Fiút szült. Utána pedig az Elsőszülött Igét, Akit az Atya kent föl Királyá minden társai fölött. Őt illeti meg mindenekben az elsőség. Őt rendelte mindeneknek örökösévé, Aki által a világot is teremtette. Aki az Ő dicsőségének a fénje és valójának a képmása. Aki hatalmának igéjével minden fönntart. A bűnöktől minden megtisztít és a Fölség jobbján ül a magasságban. Láthatjuk tehát, hogy a Fiú és az Ige ugyanegy valóság. A Fiú teremtő erőmozgás. Az Atya mindenható ereje, Akinek sűrűdött önmellege, vagyis szeretete Igévé lett. Kezdetben, vagyis amikor a teremtett világnak a lelkimelegre már szüksége volt. Reámutat az apostol: — Annyival méltóságosabb az angyaloknál is, amennyivel különb nevet örökölött azoknál. Mert kit emelt magasabbra, mint az Ő isteni Fiát, Akit jobbjára ültetett? Melyik angyalnak mondotta valaha az Atya: — Te Fiam vagy és Én ma szültelek Téged. Az Atya tette Őt minden teremtményeinek örökös Urává. Isten nevet adott Néki, mondván: — A Te királyi széked — Isten! — mindörökkön-örökké áll. És a Te Országodnak a kormánybotja az igazság pálcája lesz. Elrendelte, hogy e név hallatára minden térd meghajoljon a mennyben, földön és föld alatt. (Szent Pál lev. a zsidókhoz. I. r.)

Az Atya Elsőszülöttje tehát az isteni életközpontból „kez-

detben" kiemelkedett legelső meleghang: az Ige, Aki a Fiúnak, vagyis az Atya Egyszülöttjének az ömmelege, *Krisztus Király*, Akinek még az ég legtisztább angyalai is csak szolgái. Ő az örök közvetítő az Atya és a teremtett szellemvilág összes erői és lényei között. Az apostol szerint: — *Az Újszövetség örökösfőpapja*. Ő áll az isteni élet határvonalán, mint *Világközpont*, hogy állandóan összekapcsolhassa a legbensőbb isteni életet a külső világ életével, amelyet mint Fiú mindenható erőmozgásával teremtett.

Az ige fényköréből ered ki minden lelki-fény s ez a fény a saját körén kívül, semmi más helyhez nem köthető. Egyetlen anyag, amely fölött erő és hatalom már nincs. A fény csak saját természetétől függ, mert a legtökéletesebb valóságot, az érzékelhető színerőt tükrözi vissza. Mint ilyen, az élet kiinduló pontja. Az erőérzés teste! Minden élő élet a színerőből indul ki, de már csak a fénykori fénysugarak útján juthat el az anyag-vonalba. Az erő átalakulásának a legelső lépcsője tehát a fénykori fény, amely az ő különöző hely- és alakváltoztatási képességeit kölcsön adhatja a többi életalkoknak is. Az a képesség tehát, hogy valamely anyag, vagy a benne szunnyadó erő, önerejéből megmozdulhat, másszóval: *hogy helyet és alakot változtathat, ez a fénytől nyert képesség*. (Vallásilag: — *a Szentszellem kegyelmi ajándéka, mert a fénykori fény azt mozdítja meg, amihez csatlakozni tud és akar. Ubi vult spiral.*) —

Térjünk most át a második erőalakra: a légre és vegyük ismételve vizsgálat alá. Vájjon, mi ez? *Fény köri kitörés, amely hideg hangokkal elvegyülve, őslégárammá durvult*. Tudjuk hogyan! A legelső fénykitöréskor a hideg hangokkal egyesült a fényét elvesztett erőatomok (meleg hangok) áramlata, mert hiszen ez az áramlat tört ki először a fénykörből. Ez a kitört fényáramlat összevegyült a sötét, hideg hangokkal és ekkor fényét is elvesztette. *Ezért már az őslég önmaga is teljesen sötét volt*. Minthogy azonban egyik része fénykori származású, tehát a fény hatásaira ma is reagál és nem csak befogadja, hanem keresztül is engedi önmagán a fénykori sugarakat. Söt, még a testi származású fénysugarakat is. Az őslékgör volt a legelső megteremtett erő-alak.

A fénykori sugár azonban sok helyen megtörött a meleg, de sötét légáramlatnak egyenlőtlen légmozgásában. Amikor a sugár függőlegesen törhetett keresztül a sötét levegőn, akkor a reáható lég mindig a legegyenletesebben mozgott. Hatása

tehát a sugárra szintén a legenyhébb volt. Ilyekor a lég a fénysugár hatását árnyékával fehérre tompította. Így *keletkeztek a színek*. Ha azonban a légmozgásban valamely akadály folytán az ellenállhatatlanság sűrűdni kezdett, akkor a lég mozgása is sebesebb, erőteljesebb lett és ilyenkor a fénysugarát a sötét lég arnyszínűvé változtatta. A légmozgás tulajdonságainak végtelenséig fokozható és csökkenthető működési változatai hozták létre a légben a fénysugarak színeit és ezeknek végtelenséig menő változatait. Hogy ezek a színek hogyan jutottak bele később a sugarak által az anyagba? azt máshol fogjuk részletezni. Most egyelőre csak a lég tulajdonságait elemezzük.

A lég, amely ismét egy újabb lépcső volt az erő fokozatos elanyagiasodása felé, már helyhez van kötve és azt a maga erejével már többé elhagyni nem is tudja, amíg csak egy magasabb erőhatás onnan meg nem szabadítja. Tudjuk már róla, hogy eldurvult fénykitörés, amely fényét elvesztvén, helyhez kötöttetett és csak oly területre tud hatni, amelyet saját terjedelmével fedni tud. Szóval a lég le van kötve önmagához. Amely pillanatban pedig túlsúlyra jut bene az ellenállhatatlansága és oly területre akar kihatni, amelyet lényegével (egyenletes melegségével) fedni nem tud, a lég is megdermed. Ez látható a cseppfolyós levegő előállításánál is.

A légmozgás tehát ép úgy, mint a fény, egyenletességnél fogva minden alkalmazkodik a maga köréhez. A légkörhöz. Egy bezárt szobában egészen más egyenletességgel működik, mint a szabadban. Ha azonban ellenállhatatlansága jut túlsúlyra, akkor kifelé tör. De ekkor is kényetlen lesz alkalmazkodni ama helynek és állapotnak a tulajdonságaihoz, aholával kitört. Ezért, ha meleg nélküli helyre jut, a kitört légmozgás is dermedté válik.

Saját melege csak annyi van, amennyi benne az egyenletessége. Ha tehát egyenletesen mozog, akkor ellenállhatatlansága sűrűsödni kényetlen és mint minden energia-sűrűdés, meleget fejleszt. Ez az ó önmelége, amely felett szabadon lép előtérbe, s miután ilyenkor sűrűsödnie sem kell, mivel mozgásában erejét kimerítheti, tehát meleget sem fejleszt. Ha ilyen esetben mégis meleg van a légmozgásban, az már nem a saját, hanem csak a kölcsön vett melege, amely kölcsön-meleget azután csak a meleg eredeti tulajdonosának természete szerint használhat fel. Ez szintén egy nagyon fontos törvény. Jól Véssük az eszünkbe!

Így használta fel például a fénykörből kölcsön vett meleget az egyenletességét már jórészben elvesztett légmozgás is, mikor az anyag alól később feláramló hideg hangfolyamot ütközet nélkül magába fogadta. Miután a fény természete az egyenletesség, ezért a fénykörtől kikölcsönzött meleget a lég- t áram is csupán egyenletesen használhatta fel. A fényköri fény tulajdonságainak megfelelő módon. E nélkül ellenállhatatlansági kitörései lehettek volna, amelyek a hideg hangokat megsemmisíthették volna. Közbevetőleg megjegyzem, hogy *itt még mindig csak a fényköri fényről beszélünk, amely az első fénykitöréskor az erőrezzenekekkel (hideg hangokkal) összevergyült és őslégárammá lett.* E légáramban *az egyenletességi (lelki) rész a fényköri fény, az ellenállhatatlansági (a testi) rész pedig a hideg hangfolyam. Az ősmozgás erőrezzenei.*

Ezért, mihelyt a légmozgás megszűnik egyenletes lenni, megszűnik egyúttal alkalmazkodni is. (*Leleki részében gyengül.*) Felülkerekedik ilyenkor az ellenállhatatlansága (testi része) és önmelegének a forrása is teljesen kiapad. Lelki nyelven: — *Mihelyt egy lélek nem egyenletes, vagyis nem engedelmes és nem alázatos, akkor felülkerekedik benne a kitörő kevélység és ez kipusztítja a lelki meleget, vagyis a szeretetei.* Kezd durvulni, vagyis elanyagiasodni.

Így a légmozgásban is, valahányszor az ellenállhatatlanság teljes tért nyer, akkor nem kényetlen sűrűdni és önmelegét sem fejlesztheti. Melegének teljes elvesztésével pedig viszszsaesik őssállapotába. Két erőulajdonsággá lesz meleg nélkül, élet nélkül! (*Öntudatlanságba jut az őslény.*) De mivel meleg nélkül súlyosodnia kell, belesülyed az anyagba, amely már alkalmassá váll, hogy a két tulajdonsággal bíró erőt magába fogadja. Anyag parányaival körülveszi, amelyek a saját meleg-nélküli erőt, amely már többé nem könnyű, hanem súlyos testetöltött erő-anyagparány, egyenletes és ellenállhatatlan mozgásában sem zavarják többé. Majd később látni fogjuk, hogy a testetöltés magyarázatának is ez az alapja. Egyelőre csak annyit, hogy az emberi lélek is a fénykörből kitört erőáramlatnak egy-egy erőatomja, amely anyagtestbe sűlyedhet. És minél mélyebbre sűlyed, annál inkább eldurvul. Röviden: Az ember anyagba belesülyedt fényköri sugár, amint minden egyes lélek csak egy-egy sejt az Ige testéből. Egy sagáparány a fényköri fényből. Hogy ez a fényköri erőatom hogyan öltött magára emberi anyagtestet? azt később fogjuk elbeszálni. Az ember már csak a legkésőbbi teremtmény.

Az első fénykitörés nem *egyes meleg hangoknak, hanem egy hatalmas erő áramlatnak az egységes kitörése volt.* Nem is lehetett más, mert hiszen a fénykör is még egységes természetű. Ez a kitörés azonban csak egy része volt a fénykörnek. (Egy rész az Ige erőtestéből.) S habár ez az egységes éléíáramlat, amely *egenletességének (lelkiségének) legnagyobb részét a fénykörben visszahagyta,* a kitörés után le is durvult öntudatát vesztett légmozgássá, de azért nem szakadozott rögtön szét *erőatomokra.* (*Szellemegyéniségekre.*) Megmaradt továbbra is egységes erőáramlatnak, amely ellenállhatatlansági energiáját most már a légmozgásban merítette ki. Csakis ilyen tömör egységében fejthette ki ez az erőáramlat azt az *elképzelhetetlen erőt,* amivel a képződmény felületét felszaggathatta és óriási hegytömegekbe halmozhatta fel.

Majd látni fogjuk, hogy *ez az egységes életáramlat, hogyan szakadozott szét a teremtés további folyamatában egyes erőatomokra.* Külön életű egyéniségekre. *Minden egyes lélek tehát csak egy-egy kiszakadt meleg hang a fénykori áramlatból, amelyek azután belesülyedtek az anyagba.* A biblia szerint: — *Anyagtestbe öltözött isteni leheletek!* Ebben a korszakban teremtett az ember. A biblia szerint is *ebben.*

Mihelyt azonban egy-egy meleg hang belesülyedt az anyagba, vagyis megtestesült, rögtön elvesztette egységes kapcsolódását a légmozgással. *Anyagtestében elhatárolt erőatommá lett: Egyéniséggé!* Létét nem veszítette ugyan el, de alakját megváltoztatta és életét ezentúl nem az egységes életáramlat, hanem a kölcsön-meleg, vagyis a fénysugár melege tartja fenn. Vallási nyelven: — *Minden egyéni lélek csak egy rész a fénykörből:* az Ige testéből és életét a fénykör melege tartja fenn, mert az élet egyedüli forrása az Ige. Ezért mondta Krisztus: — *Ego sum vita!* Én vagyok az élet! Az egész világgye-tem csak a tér *erőtestének a mozgási tüneménye.* A légmozgásnak anyagba sülyedt minden egyes erőatomja, vagyis minden *egyes testet öltött lélek anyagburkában, vagyis földi testében is érintkezhetik a fénykori kisugarazással* és visszanyerheti belőle egyenletesség! erejének teljességét. Tudjuk már, hogy a fénykitörések alkalmával a meleg hangok áramlata egyenletességének nagy részét visszahagyta a fénykörben. Nagyon fontos pont ez, amely azt jelenti, hogy *minden egyes testet öltő erőatom a legfinomabb lényegét visszahagyta a fénykörben, mikor onnan mint áramlat kitört.* Az egyes erőatomok

tehát nem egész teljességükben testesültek meg földi anyag-testükben. Legtisztább egyenletességük a fénykörben visszamaradt, így érthető szent Pál: — *A lélek is segíti a mi erőtlenségünket, mert maga a lélek is folyton esedezik érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal!* (Róm. VIII. 26.) A testet öltött erőatom legfinomabb anyagát nevezi szent Pál „*lelkitestnek.*” Mi pedig asztrál-testnek, amely csak a bukás után durvult el anyagtestté. Így kapcsolódik anyagtestünk az asztrálba; asztrálunk az erőérzésünkbe, ez pedig a fénykörbe. (Vallási nyelven: — *Egységen élünk Krisztus testével.*) *Minnél több egyenletességet szerzünk vissza a fénykörből, amelyet valaha otthagytunk, annál több lesz bennünk az egyenletességi erőtlajdonság: a lelkiség és annál inkább csökken ellenállhatatlansági erő működésünk: a testiség.* (Vallási nyelven: — Lelki fejlődésünk és tisztaulásunk állandóan fegyelmezi és mérsékli a test anyagias ösztöneit.) így a mi ellenállhatatlanságunk, amely erejét nem merítheti ki többé testi kitörésekben, kénytelen lesz önmagába visszanyomulni. Alázatosan tömörülni és energia-sűrűdéséből rögtön kezd fejlődni az anyaglestben is a lelki önmeleg. A szunnyadó anyagsirában ébredezni kezd az élet igazi melegsége. (Lelki nyelven: — Az alázatosság, a türelem és az élettisztaság — castitas — kipusztítja a lélekből a kevélységet, a testiséget, a lázadást és állandóan növekszik bennünk a lelki meleg, vagyis a szeretet, amely már az isteni életnek is a lényege.)

Ha pedig valamely anyagtestben már annyira kifejlődött a saját melege, hogy önkörét teljesen fedni tudja, akkor az anyag is fokozatosan könnyülni, ritkulni kezd, sőt később a melegsűrűdés folytán fényleni és lelki teste anyagából (asztrál jából) sugarakat fog kibocsátani. Ez az asztráltest fénye, vagyis a szentek aurája.

Az egyenletes erő-mozgás folytán a melegsűrűdés az anya testben is egyre tart és az asztrál lassanként ismét viszszakönnyül a fénykörbe. A légmozgássá ledurvult meleghang újra visszatisztulhat fénysugárrá, aminő valaha a kitörése pillanatában volt. Anyagtestének parányait pedig fénye erejével lassanként feloldani és megsemmisíteni kezdi. Ezt nevezzük *vénülésnek*. Mikor az asztrál az anyagtestből kiszakad, amely pillanat a földi halál, akkor az erőtlajdonságait viszszanyert meleg hang, amely már helyhez kötött fénysugár, a természetének megfelelő vonalába emelkedik vissza. Olyan életvonalba, amely fejlettségi fokozatának megfelel. Ha pedig

már teljesen megtisztult minden anyagsalaktól, akkor egyenesen a fénykörbe. (Vallási nyelven: *a mennyországba*, ahol már az örök világosság fényeskedik néki.) Ez a lélek visszatisztaulása az Ige fénykörébe. minden egyes lélek tehát a fénykörből kitört meleg hangok áramlatának *egy-egy* erőatomja, amely később egyéni bukása folytán egyenletességet még jó részben elvesztette. Hiszen már maga az áramlat is a hideg-hangokkal (ősrezzenetekkel) egyesülve, öslégréteggé durvult. Kilépett a magasabb fényköri életvonalból. Lesülyedt az anyagvonalba.

íme! ezek a légmozgás tulajdonságai és a benne szunyadó öntudatlan erőből származó eshetőségek.

Természetes, hogy még abban az időben, amelyről eddig beszélünk, csak egy egységes légfolyamot lehet elképzelnünk, amely a fénykitörésből és a vele egyesült hideg hangokból alakult ki. *Hogy eme egységes áramlatból hogyan szakadtak ki később az egyes erőatomok, vagyis testet öltő lelkek, azt majd később fogják tárgyalni.* Most a fénykörből kitört első áramlatot még csak „egységes alakjában” vizsgáljak. Ezen új alakulatban a légnak a testi oldalát a hideg hangok adták; a benne lévő mozgóerőt pedig az öntudatát elvészett fénykitörés, vagyis az ellenállhatatlansági erő. A légfolyam egysége — ismétlen — *majd csak az anyagtestben élő lények teremtése alkalmával fog szétszakadozni erőatomokra, hogy az anyagra, mint éltető mozgás, belenyűlhasson.* Majd amikor a légfolyam ezen az alakuláson is átmegy, ismét visszatérünk hozzá és új természetében is megvizsgáljuk. Most még csak mint „egységes elemet” figyeltük meg. —

Ezekután rátérünk a harmadik erőalak természetének az analízisére. Ez a víz. Eredetét már szintén ismerjük. Ahonnan ő származott, ott még termékeny életerő nem volt. Hiszen még ma sem alkalmas semmiféle életadásra. Pedig azóta már lényeges átalakulásokon ment keresztül, mert érintkezett magasabb életalakkal: a fénnnyel és a légmozgással. De hát miért nem lehet életalap? Mivel már nem közvetlenül a fénykörön jött kereszttől, ahol önéettel telíthette volna meg magát, hanem csak a légáramlatból és az ösmozgás hideg hangjaiból előállt új alakulás.

De azért ez a két tulajdonsággal bíró erőalak nélkülözhetetlenné tudja tenni magát az erőalakok összműködésében.

A víz az az erőalak, amelyben soha sem fog ellenállhatatlansága annyira sürűsödni, hogy valaha önméleg álljon elő

belőle, noha egyenletessége állandó túlsúlyban van. A víznél ez az egyenletesség a tökéletes alkalmazkodásban áll. Ellent nem álló, engedelmes és alázatos anyag. Szintén helyhez van kötve, de mindig egy magasabb erőhatás által. Onnan a maga erejéből kimozdulni soha sem tud. Azonban minden erőhatásnak enged. Ellenállhatatlansága soha ellent nem állóvá változott. *Önéettel és meleggel nem bír.* Ellenben a kapott meleg ráhatásával csodálatra méltó alakulásokat fog-maid ez az egyenletes erőalak létrehozni. *A négy erőalak között ezt tart-hatjuk a női eszmény anyagtípusának.* Assisi szent Ferenc nővérének nevezte. Fönséges víziójában éneket mondott az anyagvilág egységes összetartozásáról. A vízről ezt mondta: Laudate mi Signore per sor aqua. La quale e molto utile et humile et pretiosa et casta. Dicsértessél én Uram a víz nővé-rünk által, amely nagyon hasznos, alázatos, drága és tiszta. Mi is tudjuk már róla, hogy hideg hangfolyam korában kedvező fogadtatásra talált a légáramban. —

Végül jön a negyedik erőalak, a tulajdonképeni anyag. Ez az egyetlen erőalak, amely teljesen erői vesztett és amely jö-vendő életében is mindenkor csak kapja az erőt az élethez. Ez erő reá tud hatni a legteljesebben.

Míg a többi ismert erőalakok fejlődésük történetében soha sem vesztették el egészen erősajátságaikat, mert azok csak a körülmények szerint alakultak, addig az anyag minden erőhatással szemben teljesen tehetetlenül állt. *Nem tud úgy ellentállni a tiszta erő hatásainak, mint például a többi testvér erőalakok.* Nincs semmiféle olyan tulajdonsága, amely ne valamely erő reáhatásából származott volna. Azért a legalkalmasabb minden alakulásra. Nincs azonban neki genuin erőtulajdonsága.

Úgy tekintsük tehát az anyagot, mint az erőalakok között a legalacsonyabb vonalút. A le g alárendeltebb et! De egyszers-mind a legszükségesebbet, amelynek létezése és fenntartása teszi egyedül lehetővé az erőnek élő és termékeny működé-sét. Fontos ezt szem előtt tartani, mert nincs a mindensegben egyetlen porszem, amely céltalan vagy felesleges volna.

Hogy az anyag a fénysugaraknak oldó, puhító ereje, to-vábbá a légnak, a víznek hatása folytán hogyan változott képződményből földde, ezt már röviden szintén említettük. Ezért csak összevonva isméttem: — Mikor az anyag a képződmény-nek megpuhitott felületéről egy felsőbb rétegen felszakadt, két elvesztett erőtulajdonságát a többi erőalakuktól nyerte

vissza. A fénytől, a légtől, a víztől. Képződményből lett föld-dé. *Egyenlíthetősége folytán érzékelhetetlen parányokra osz-lott. Ez a tulajdonsága az anyag osztható s ág. Atomizálódás.* Ezek a parányok képezik azután az átmenetet a föld és a lég különböző élete között. A végtelenségben megszakadt folytonosságot eme parányok kapcsolják ismét össze. Nekünk ez a kapcsolat, sajnos, már érzékelhetetlen.

Az anyag második erőtulajdonsága, az ellentállóság, pedig a hegytömegekben alapjává lesz majd egy új „áleletnek”, amely méhe lesz egykor a még távoli nagy ütközetekeknek és küzdelmeknek, amelyek majd a szellemi és lelki életben fognak valaha beállani.

Hogy az erőalakoknak itt letárgyalt tulajdonságait mi fogja majd együttes működésre indítani és milyen lesz a további életük, amit önmagukban, vagy közösen fognak elni, azt a most következő fejezetben fogjuk látni.

Összefoglalásul csak annyit, hogy fokozatosan látjuk, hogyan közeledik az erő a holt képződmény felé, hogy azt megválthassa. Meleggel telíthesse és élettes szervezhesse.

A színerő ősmozgása legelőször a saját ellentétét hozta létre. A mozgási rezzenetekből tömöriült hideg és holt képződményt. Életet ebbe a meleg vitt. Ez a meleg pedig a színerő energia-sűrűdése, amely meleghangokban áramlott ki az isteni életközpontból. (Szentszellemből.) Ezt az isteni élő áramlatot nevezzük Lógósnak. Fénykörnek, vagyis az Ige testének. A fénykör egy része azután kitöri, hogy megkezdje az anyagvilág megváltását. Az első kitörés már egyesült a hideghangok egy részével. Őslégréteggé lett, amely újra egyesült egy újabb hideg hang folyammal. Ebből alakult ki később a folyékony lég, vagyis a víz. A második kitörés lelki melege pedig testi tűzzé durvult. —

Mindezkről részletesen fogunk a további fejlődés folyamán beszélni. Eddig még csak az alaptételeket raktuk le.

EGYSÉGES ANYAGÉLET.

Rátérünk most a négy erőalaknak *együttes életműködésére* és kezdjük a „*fényköri fény anyag életével*”, miután a *fény negyedrészében már anyag*.

Az erő *teljességével* élt a fényköri fényben; korlátozva a légben és eme két magasabb erőalak által érlelőén és termékenyen hatott a vízre és a földre. *Mind a négy alak azonban az erőtől lön életre keltve és együttes életre utalva. minden elő és létező valóságnak tehát az erő a végoka.*

Vizsgáljuk most együttes életüket. Tudjuk már, hogy a fény, mint legtisztább erőanyag, nincs helyhez kötve és így helyét természetének megfelelőleg szabadon változtathatja. Lássuk most részletezve, hogy a fény milyen mértékben él eme sajátosságával? Meddig megy el, meddig marad egy bizonyos helyen? Mit művel ott? Mi az, ami a fényt helyváltoztatásra indítja? Milyen a fénynek a belső élete? Vannak-e elváltozásai? Ezen elváltozásai visszahatnak-e ismételve az anyagra?

Természetes, hogyha a fény belső életében vannak ilyen elváltozások, azok csak azért állanak be, mert a *fény a saját körén kívül más alakokkal érintkezvén, már csak változásokkal térhet vissza a fénykörbe*. Ez az oka az ő benső alakulásainak.

Ismételjük, hogy nincs a végtelenségen olyan porszem, amely felesleges volna és éppen ezért, nincs is olyan porszem, amelynek az érintkezése a fénnyel és bárminő más erőalakkal visszahatással ne járna az érintkező erőalakokra. Nyomozzuk ezt a visszahatást először is a fénynél.

A fényköri fény kénytelen helyét változtatni, mihelyt ugyanazon a helyen az ellenállhatatlanság kitörései zavarokat vagy ütközeteket okoznak. Miért? Mert a fény a tökéletes egyenletességű melegnek az összefogó alakja. Az erőteste. Mint ilyennek, főtulajdonsága a tökéletes könnyűség és a tel-

jes súlytalanság. Ha tehát a fény egy rajta kívül álló erőalakkal ütközik, ez az érintkezés közöttük már egy átmeneti élet-alakot fog létrehozni. Egy alacsonyabb életvonalút a fénynél, de azért nem árt ismételni: — Két élő valóság nem érintkezhetik egymással anélkül, hogy közöttük egy közvetítő és összekapcsoló erőalak elő ne állna.

Ez történik a fénnel is, amely érintkezhetik a fénykörön belül is önmagával. A fénykörön kívül pedig vagy önmagával, vagy más erőalakkal. Vizsgáljuk először az utóbbi esetet és nézzük, minő új alakulatok jöttek ezen érintkezések által létre.

Tudjuk már, hogy az első kitörés fényáramlata a hideghangokkal összevegyülve, őslégáramlattá durvult. Ez a fénykörből kiszakadt és eldurvult fényrész már a fénykörön kívül élt az őslégen. Ezért a fénykori fénysugarak alakjában vele érintkezhetett is. Természetes, mert hiszen testvéralakok voltak. Fénykörű eredetűek. Érintkezésüknek tehát már szintén egy alacsnyabb életvonalú, vagyis súllyal bíró alakulatot kellett közöttük létrehozni. Az így előállt új alakulatnak már egyesíteni kellett magában a két érintkező erőalaknak a tulajdonságait. Ennél fogva a fénykori fényt egy fokkal elanyagiasítja, az ősléggé elhomályosult fényt pedig egy fokkal emeli, vagyis tisztítja. Ebből az alakulatból fog majd idővel előállani az úgynevezett asztráltest is. Szent Ágoston szerint: — A lelkitest, amely fény és levegő. (Lux et aer.) Megtörténetik azonban az is, hogy a fénykori sugarak egy olyan helyen (életvonalban) érintkeznek egymással, amely a fénykör külső széle és a légáram legfelső vonala közötti átmeneti helyen fekszik. Itt a fénykori fény az alacsnyabb vonalú hely reáhatásánál fogva teljességet ugyan már elveszti, de azért „erőtermészetét” megtartja. Ezért érintkezésükön itt is egy alacsnyabb „közvetítő” erőalak válik ki, amely „összekötő kapocs lesz az erő és az anyag között”. Vájjon mi ez? Egy erő-anyag-természetű új elem: a delej, amely mint erőfolyamat az idők végéig fogja érzékelhető erővel a fénykör és a légkör között való átmeneti helyét mint összekapcsoló elem betölteni. Ez az elem lesz lakóhelyévé a benne majd elhelyezkedő új életalakoknak (erőknek). Az úgynevezett „delej-lényeknek”, akik már közvetítők lesznek a fénykör és a légkör „belső élete” között. Ők lesznek a médiumitásnak legfensőbb alakjai. Lég és fénytestű lények. Köznyelven: angyalok!

De vájjon, honnan állnak elő ezek az erőlények? Ugye-

bár, a fénynek, mint legtisztább erőalaknak, önmagában szintén van élete és amint említettük, már szintén érintkezhetik önmagával a fénykörben is? És valamint a meleghangok érintkezéséből előáll a fénykori fény, ágy a fényrészek érintkezéséből is elő kellett állni bent a fénykörben egy új alakulatnak. Ebből kifolyólag a fény már a saját körében is elváltoztásokat, „új alakulásokat” hozhat létre. Ezek az alakulások, bár bent a fénykörben jönnek létre, de mégsem maradnak meg ott, mivel a fénykör állandóan telítve van fényivel, vagyis egyenletességi melegséggel. Ezért a fényrészek érintkezése, helyesebben egymásban való élete is szünet nélkül ontja ki magából a fénykörből is az alakításait. Ezek már bizonyos súlyjal bíró alakulások, amelyek a légáram és a fénykör között való és delejjel telített átmeneti térben foglalnak majd helyet. Ez lesz a lakóhelyük. Az életvonaluk. Tulajdonképen önmagukban való saját életük nincs. Az ő életük is csak főntartott élet. Helyükön tehát testvéralakjaikkal már nem érintkezhetnek és így maguk új alakulásokat soha létrehozni nem is fognak. Csak a fénykör és a légkör benső életéi fogják összszekapcsolni egymással. Ezek a fizikailag meddő, terméketlen életalakok, helyesebben „lények”, akiket a biblia az angyalok legföbb karának, vagyis „erőknek és hatalmasságoknak” nevez, képezik az átmenetet a testi és a lelki élet között. A fénykör és a külső világ között. Külön fogunk beszélni róluk más helyen. Most csak annyit jegyezzünk meg, hogy ezek közvetetten fénykori eredetű alakulatok. Értelmi erőlények, vagyis lelkiségek. Az Ige testrészei (erőszervei), akiket munkaeszközök felhasznál, hogy a fénykör és az anyagvilág között közvetítsenek. Vegyük egyelőre csak ezt tudomásul.

Hogyha azonban a fény nem saját területén, a fénykörben, hanem a légmozgás fölött és a fénykör vonala alatt, vagyis a kettő között érintkezik önmagával, akkor a légmozgás torlódása a fényt visszaszorítja és azon az átmeneti helyen gyülemlík össze, amely a fénykör és a légmozgás között van. Ilyenkor áll elő érintkezésükből egy új elem: a delej. Ezért a delejben már megtalálhatjuk „a fénykori fény kisugárzást és azt az ellenállhatatlansági erőt”, amelyet részben már a légkörré ledurvált fényrészek ellenállhatatlanságából merített. Ez a delej, mint „vonzó és taszító erő” lesz a benne lakó erőlényeknek a legföbb munkaszerszáma az anyagvilág kor-mányozásában. A legföbb vonzó és taszító erővé.

Ismétlem a törvényt:

— Termékeny, élő élet mindig csak erőalakok érintkezésének az eredménye. Még pedig bizonyos fokú meleggel átjárt testek érintkezéséé. Még az ösmozgásban sem állhatott elő élő alakulat, amíg ki nem fejlődött benne a meleg. Ellenben, mi-helyt a meleg fejlődni kezdett benne, még a színerő két erőalakjának az érintkezése is, amely öröktől fogva fennáll, rögtön termékennyé és életadóvá változott. Vallási nyelven: — *Az Atya erőérzéséből és a Fiú erőtestéből, vagyis a Fiú energiasűrűdéséből származott a legtökéletesebb lelki-meleg: a Szentszellem. Aki állandóan ontja magából az élő alakulatokat: a meleghangokat, kegyelmének ingyenes Maradásait.*

A legelső élő alakulatok tehát a meleghangok voltak: lelek! S mivel e hangok könnyűek, súlytalanok és — ami a fő — melegek voltak, nem tapadtak és nem dermedtek már többé össze, hanem szünet nélkül mozogtak és ennek természetes következménye lön egymással való érintkezésük már a fénykör bensejében is. Kénytelenek voltak vele, mert a fénykör, ahova az életközpontból kiszűrődtek, már határok közé helyezkedett el. A benső isteni élet és a külső anyagvilág közé. És amikor bizonyos idő múlva a fénykör már megtelítve lett könnyű meleghangokkal, akkor a fénykörben is a férőhely mindenkből szűkült és az összébb szorult hangoknak egymással érintkezniük kellett. Ennek eredménye lön a fény, amely a sűrűdött lelki-melegnek a teste. Ezért a meleghangoknak a teste, vagyis a külső, érzékelhető alakja: az asztráltest, vagyis a fény test lett.

A mindenben minden létező test és elem érintkezik egymással, ami tulajdonképen önmagával való érintkeést is jelent; mert önmagával teljesen egyenlő tulajdonságokkal érintkezik. *A színerőnek egyik, vagy másik tulajdonságával, mert hiszen minden élő és létező valóság csak a színerő két erőtulajdonságából származott.* Az ilyen érintkezés eredménye pedig mindig magában foglalja a két érintkező elemnek a sajáságait és tulajdonságait.

így származott a színerő két erőtulajdonságának önmagával való érintkezéséből, amely öröktől fogva fennáll, az isteni élet összekapcsoló 3-ik alakja: a Szentszellem. Szintén az örökkévalóságban. Az isteni életközpont, akiből a színerő energia-sűrűdéséből kezdetben kiemelkedett az Ige. A legelső könnyű, meleg, élő hang, aki kihozta magával a színerő teljességét és minden tökéletes isteni tulajdonságát. Tudjuk, hogy ez volt a Logos. Az Ige. A Fiú sűrűdött önmellege, szere-

téte! Ha azonban valamely test, vagy elem nem önmagával, vagyis nem a saját természetének hasonmásával érintkezik, úgy az eredmény soha sem lesz élő-élet, hanem csak átmeneti alakulat, mert két különböző természet érintkezésében nem lehet tökéletes egyenletelesség és így nem lehet tökéletes meleg sem, amelyből új élet származhatnék. Ez a törvény egyformán áll úgy a testi, mint a lelki életre.

Például a léleknek önmagával való érintkezése a legtökéletesebb eredményű és minden könnyülést, emelkedést, világosságot, fényt hoz létre. *Ez az imának és a magába való elmélyülésnek az eredménye.* Már kevésbé tökéletes a léleknek egy, bár magasabb, de más tulajdonságú lélekkel való érintkezése. Ennek az eredménye már nem összhangból születik, tehát nem is lehet egész, csak rész mindegyikból. A *leg-sajnálatosabb eredmény, amely a léleknek egy magánál sokkal alantasabb lélekkel való érintkezéséből származik.* Az ilyen eredmény a magasabb lélekre minden alantas visszahatással jár. Az alacsonyabb tulajdonságú lélek, ha csak egy pillanatra egyesíti is alacsonyabb érzéseit egy magasabb lény érzéseivel, ez közöttük minden harcot jelent, amely lehet néha üdvös, néha káros, de mindenkor csak átmeneti állapot.

Egyszersmindenkorra jegyezzük meg tehát, hogy soha sem lehet cél a legalsóbb lényeket a legfelsőbbel egyesíteni, hanem csak a saját természetüknek megfelelő lényekkel, vagy testekkel. Így állhat helyre a végtelenségen az összhang, amelynek az idők végével be kell egykor következnie.

De térünk vissza ismét a fényre, amint önmagával érintkezve, benső életét éli. Ez az érintkezés termékeny életre kényszeríti a fényt saját lényeges erőtulajdonságainál fogva. Ugyebár, az erőnek egyik lényeges természete az ellenállhatatlanság? Mit jelent ez? Hogy mozogni kénytelen. Helyét tehát állandóan változtatja. Ez a mozgás a telített fénykörben kikerülhetetlenne teszi az egymással való érintkezést. Hogy azonban ez az érintkezés ne csak a fénykörben, hanem azon kívül is létre jöhessen a meleghangok között, erre már fizikai ok is közreműködött. De ez az ok már csak akkor lépett működésbe, mikor a fénykörből az első áramlat kitört.

Ez a kitörés ugyanis légréteggé alakulván, rendetlen mozgásával visszahatott a reája tűzű fénysugarakra. Még pedig összeszorítólag. Megismétlődött ugyanaz a passzív visszahatás, amit legelőször a képződmény térfoglalása gyakorolt az abszolút energia-mozgásra, mikor azt a sűrűdésre, vagyis meleg-

fejlesztésre indította. Ekkor lépett fel először *egy idegen befolyás*, amely a fénykörön kívül levő fénysugarak életére hatással volt. Kérdés most, hogy e kitörést megelőzőleg volt-e a fénykörön kívül is valamely érintkezés, vagyis termékeny életműködés a fénysugarak benső életében? Ez a kérdés fogja megadni az első kapcsot a testi élet és a lelki között, mert ez ideig még nem volt szerepe a szabad akaratnak, vagyis az öröktől fogva létező értelelmek a teremtményekben. Ez azonban nem annyit jelent, hogy ne lett volna meg *bennük látens állapotban a szabad akarat* képessége, amely az értelemtől elválaszthatatlan. Csak szerepe nem volt, miután ok nem volt rá, mert hiszen *a fénykör teljes egyenletességében a legtökéletesebb összhang és boldogság honolt* Egységes életet éltek egy küzdelem nélküli tökéletességben. *Nem volt tehát még olyan erkölcsi próbájuk, amely szabad akaratukat igénybe vehette volna.*

Hogy magában az őserőben már volt szabad akarat, azt tudjuk az őspróbából, amely két eshetőség elé állította a színerőt. Módjában állott ugyanis szabadon választani, hogy a képződménnyel szemben egyenletességi, vagy ellenállhatatlansági erejét fejtse-e ki? Megtartsa-e, vagy megsemmisítse-e? Ettől függ, hogy a mindeniséget termékeny éettel, vagy csak meddő léttel töltse-e be?

E kétféle eshetőséget, amely a szabad választás folytán a szabad akaratnak az alapja, világosan láthattuk az őserőben. Kérdés azonban, hogy ugyanez a kétféle eshetőség fennállott-e az erőalakulatok és a teremtmények életében is minden olyan esetben, amikor azok érintkeztek? Igazolni fogjuk, hogy fennállott. És könnyebben fogunk minden megérteni, ha ezt az alternatív lehetőséget minden esetnél már hittel keressük. Meg fogjuk találni úgy a testi, valamint a lelki életben és csakis így lesz teljesen megérthető a test és a lélek titkos összefüggése is. Nézzük tehát ezt a kétféle eshetőséget a legelső érzékelhető erőalaknak, a legfinomabb anyagnak, vagyis a fénynek a testi életében.

Kénytelen volt a fény a fénykörön kívüli érintkezésre is? Kénszeríthette-e a fényt bármi is arra, hogy magából sugarakat bocsásson ki? Másszóval, hogy a természetének megfelelő helyét, a fény kört, elhagyja és a természetével ellenkező hideg, kemény, sötét körbe hatoljon be sugaraival? Mert ne feldjük, hogy nem a lényeg, vagyis a kitörő meleg hangok áramlata ment legalább a képződmény felé, hanem a kez-

det-kezdetén az egyenletes meleg még csak halvány testi alakját, a „fénysugarakat”, bocsátotta ki magából a fény körből *A lényeg, a valóság, a fényforrás akkor és most is örökké a fénykörben van.*

Mi kényszeríthette tehát a meleg hangok fénykorét, hogy kifelé terjeszkedjék? Hogy sugarait a fényudvarból kibocsássa? *Saját tulajdonsága-e, vagy egy rajta kívül álló más erő, hatalom vagy törvény?* Az utóbbi kérdésre felelek először. A fényen kívül ekkor még csak az ős színerőmozgás létezett, amely önmaga harmadik alakjává tette az egyenletes meleget: a Szentszellemet. A két őserő-tulajdonság eme harmadik összefoglaló alakjában élt. Ezért nem lehetett külön ható és kényszerítő erő önalakjával, vagyis a fényvel (sűrűdött meleggel) szemben a színerőmozgás sem, mert hiszen a színerő teljessége — mind a két erőtulajdonsága — a leiki melegben már teljes és tökéletes hármás-egységben élhetett. Ezért az ős-színerő-mozgás sem folyt bele sem kényszerítőleg, sem irányítólag a fénykör életébe. Sőt, az ős-színerő-mozgás csak azért hozta léire a fénykört saját meleg hangajaiból, hogy „belso életét külső isteni életté — erkölcsi Istenséggé” — tegye. Az ösmozgás tehát célját és rendeltetését betöltötte, mikor a mindenget képződménnyel telítette. Ezentúl már csak a kettős erőtulajdonságából származott közös harmadik alakjában (az egyenletes melegben, vagyis a Szentszellemen) helyezkedett el, hogy a hármás-egység így hasson együttesen a külvilágra és teremtményekre.

De nézzük a másik létezőt: a képződményt. Talán ez hattott kényszerítőleg a fénykörre, hogy sugarait magából kibocsássa és feléje közeledjék? A képződménynek egyetlen öntudatlan ereje ekkor még csak a tömegében és a térfoglalatában állott. Csakis ezekkel tudott bizonyos passzív visszahatást gyakorolni az erőre, amelynek mozgási rezzeneteiből kiképződött. De csak ennyit! *Egyfélét.* Nem tehetett mást, mint hogy tért foglalt el az erőben és hogy ezzel összébb szorította az erőt, vagyis mozgását súrtette. *A képződménynek tehát egyetlen és öntudatlan hatása a fényre csak hideg, visszaszorító lehetett.* Ez pedig nemcsak hogy közeledésre nem indíthatta a fényt, hanem ellenkezőleg: visszariaszthatta!

De talán magának a fénynek a kettős tulajdonságai hattottak vissza önmagára olyan irányban, hogy önköréből kitörni kényszerítsék, mielőtt még a fénykör telítve sem volt meleg hangokkal? Vizsgáljuk csak ezt a kérdést tüzetesen.

Ugyebár, az ős-színerő-mozgásból jött létre az egyenletes meleg. Ebben a melegben a két színerő-tulajdonság egymásban elvegyülve tökéletes egyenletbe jutott egymással. Vajjon nem ez az egyenletes meleg volt-e tehát a kényszerítő erő a fény külső megindításában? Semmi esetre sem lehetett! Hiszen ez a harmadik alak egylényegű a színerő másik két alakjával és minden kényszer fölött álló törvényalap. A biblia szerint: — Ubi vult, spirat! Ahol akar, ott lehel.

Különben is az egyenletesség fő tulajdonsága a közvetlenség. Mindig a kezdő okból, vagyis önmagából indul ki ténykedéseiben és egyenletesen haladva, ismét önmagába tér viszsa úgy a testi, mint a lelki életben. (Vallási nyelven: — Az Atyából ered és az Atyába tér vissza minden.) Ezért az egyenletesség soha kifelé, hanem mindig csak befelé indul. De tegyük fel, hogy az ellenállhatatlanság indította kitörésre. Ez esetben a meleg hangoknak a következő pályát kellett volna megjárniuk: A lelki melegből (Szentszellemből) kiemelkedő élő hangoknak szinte megmérhetetlen távolságra kellett volna az életközpontból távozniuk, hogy a fénykör határait a végteレンsége vigyék. Nem kellett volna tehát beleilleszkedniük a képződmény fölötti térbe, amelyben saját fénykörüket kialakították. *Hogy a tökéletes egyenletességű melegenek megvolt az ereje és a hatalma, hogy abszolút ellenállhatatlanságával azt a képződmény-tömeget, amely útjában állt, egyetlen lökéssel elmozdítja a helyéről, azt sejtetjük, hiszen abszolút erő volt!* Megsemmisíthette volna tehát a képződményt. Sőt, *ellenállhatatlansága csak erre indíthatta volna*. Magával ragadta volna az összes könnyű és meleg hangok folyamát és *vitte volna olyan messzire, ameddig csak vihette volna összeütközés nélkül Szóval a képződményig*, mert terjedése csak itt talált volna akadályra a mindeniségen.

Csakhogy ezen az akadályon a meleg hangfolyam már nem dermedt volna meg, mint a hideg hangfolyam, hanem összeütközött volna vele. Az ütközethez pedig ellenállhatatlansága jutott volna túlsúlyra és megsemmisítette volna a képződményt, hogy ily módon a jövendő újabb meleg hangok számára is tért nyisson. De ha még nem semmisítette volna is, ezen összeütközésből nem származhatott volna más, mint egy örökre megalkotott hatalmas terület, amely állandó izzásban állt volna mozdulatlanul a térben. Nem lett volna közöttük átvezető légkör. A meleg hang-áramlat az anyagot érintve áttüzesítette volna azt és ily módon az egyenletes meleg izzó tüzzé

fokozódott volna és a meleg hangok egyesültek volna a képződménnyel.

Ha pedig a meleg hangokat második tulajdonságuk indította volna, vagyis az egyenletesség, ez esetben önmagukba befelé kellett volna nyomulniok és ily módon benső sűrűdést előidézni. Csakhogy ez a könnyű meleg hangokat ismét oly fokú leld hővé fejlesztette volna, amely óriási hatóerejével ütközöt nélkül is feloldotta volna a végtelenséget betöltő kemény képződményt. A nagy mindenség tehát ekkor is csak egy végtelen izzás tengerévé vált volna, amelyben soha anyagban szervezett élő élet nem keletkezhetik. Az organizált élet alapja és elengedhetetlen feltétele az egyenletes meleg, nem pedig a forró, fokozódó, tehát változó egyenetlen meleg. Magunkról tudjuk, ha testünkben az egyenletes meleg csak pár fokkal emelkedik, vagy csökken, ez a változó egyenetlen meleg az életet is elpusztítja.

íme! Világos, hogy minden, ami ebben az időben csak létezett, vagyis az ösmozgás, a képződmény, sőt a fénynek sajcd tulajdonságai is csak gátolhatták és visszatarthatták a fényt, hogy sugarait a természetével ellenkező képződmény felé kibocsássa. És, hogy ezt mégis megtette és egy átvezető légkört hozott létre, ez szintén egy olyan eset, amelyet testi okokból és törvényekből se kimagyarázni, se megokolni nem lehet. Csak, ha végtelen imádassál hajlunk meg az isteni bölcsesség előtt és leborulva azt fogadjuk el minden indító oknak, akkor látjuk, hogy most már másodízben tétetik a színérő próbára Önmaga által.

1-ször: Első alakjában az ösmozgásban, amikor az isten mozgóereje (a Fiú) igazolta, hogy teremtő és megsemmisítő erő, vagyis lelki és nem testi okok vezetik.

2-szor: Most hármas alakjában, az egyenletes melegben, illetve annak fénykörében, amikor az Igévé testesült Fiú ismét igazolta, hogy megváltó és nem pusztító meleg hanggá lett. Alkalmaszkodó, önfeláldozó, erkölcsi jósággá és szeretetté, nem pedig önző, testi (fizikai) erővé.

Valóban, a fenti kérdést sem a testi törvény oldja meg, mert a fény egy új, csodálatos és testileg érthetetlen dolgot cselekszik, mikor magát határok közé helyezi. Másszóval: — Végtelen szabadságában önmagát ismét egy pontban önként korlátozza!

Leküzdí ellenállhatatlansági természetét és nem indíttatja magát energiájától, hogy a képződményig hatoljon és azt meg-

semmisítve, szabaddá tegye a végtelen tért. De nem vezérelteti magát egyoldalú egyenletességtől sem, hogy befelé fordulva önmagában sűrűdjék és egyenletes melegét forróvá fokozza és az anyagot így semmisítse meg. Egyiket sem teszi, hanem fizikailag megmagyarázhatatlanul megméri a képződmény és az ösmozgás közötti távolságot, — helyesebben azt a „*minőségi különbözetet*”, amelyet közöttük előbb áthidalni, vagyis átalakítania kell, hogy később egyesülhessenek — és ezt a fokozatos anyagtökéletesedést (evolúciót) legelőrelátóbb bölcsességgel beosztja, aszerint, amilyen szüksége lesz térré a jövő miriád évei után életrekelő alakulásainak. Ebből a *Magá számára* csak annyi helyet foglal el, amennyire az összhang fenntartása céljából szüksége leszen. Az így kijelölt helyét azután bekeríti úgyszölván *Önmaga testrészeivel*: a könynyü meleghangok folyamatával és ezen a kiszabott kereten belül mozog meleg hangjaival. Erre mondja a szent könyv, hogy: — *Az Isten tereme a világosságot és ezáltal szétválasztotta a mennyet és a földet.* Másszóval ez annyit jelent, hogy *a fénykör az, amely az isteni benső életet az anyagvilág külső életével egyszerű összeköti, másrészt szétválasztja.* Testileg tehát egy megérthetetlen, sőt, lehetetlen dolgot cselekszik: — *A legelső meleg hang* (vagyis az Ige), mikor az életközpontból kiemelkedik, *egy ponton megáll anélkül, hogy bárminő akadályba ütközött volna és önként irányt változtat Körben folytatja mozgását.* Ezért a világegyetemben ma is minden körmozgás.

Ez az ellenállhatatlansági erő természetének a selfiggesztése. Okát betűkkel és számokkal sohasem fogjuk megmagyarázhatni. De aki az erős Istennek hű szolgája, az meg fogja érezni, hogy ezt a csodálatos tényt mire vezesse vissza. A színerőnek jóságából kiinduló szabad elhatározásra. A Jóság a színerő érzését igazolja, Önmagából kiinduló független cselekvése pedig az Ó szabad akaratát. Meg fogjuk tehát érteni mindezekből, hogy a szellemi életnek a törvénye a testi élet törvényei fölött állnak. Ezért az élet magyarázatánál sohasem az alacsonyabb életből kell kiindulnunk, hanem megfordítva. Egyébként nemsokára rájövünk, hogy ezentúl az élet alakulásában már lehetetlen teljesen különválasztva nézni és vizsgálni a testit és a lelkit. Hogyha pedig ezt erőltetnénk, a mai tudomány hibájába esnék. Egyoldalúvá válnánk. Az egyik oldalon nagy világosság, a másik oldalon pedig teljes sötétség venne körül bennünket. Hogy ezt kikerülhessük, kérjük a

Szentszelemet, hogy segítsen bennünket tökéletes egyenleteségre a munkálkodásunkban.

Térjünk most ismét vissza a saját körét már megalkotott fényfolyamhoz. Azt már tudjuk, hogy a meleghangok miért voltak kénytelenek érintkezni egymással a fénykörben és hogyan állott elő érintkezésükön a fény, a fényből pedig a sugár. Azt is tudjuk, hogy a fénykör nem volt kénytelen sugarait a képződmény felé kibocsátani. *Sőt önmaga számára nem volt kénytelen egy külön kört se megalkotni.* Hiszen ez az erő természetével ellenkezik, miután az erőmozgás Newton szerint is mindig egyenes irányban halad. Sugaraik tehát csak végtelen jóságával indította meg, mert enélkül a kemény képződményen sohasem kezdhette volna meg jótékonyan puhító, megváltó alakításait.

Vizsgáljuk most, mikor kezdett az egyenletes könnyű meleghang fénykört alkotni magának. Kétségtelenül: „kezdetben,” mikor a legelső meleghang — az Ige — az isteni életközpontból kiemelkedett. *Neki kellett megtenni, mint vezető, első hangnak, azt a csodálatos útirány változtatást, amely kört alkotott.* Ha az elsőszülött Ige, amely az isteni melegnek a tökéletes megtestesülése, a fizikai, vagyis testi módok törvén^/ét választja, akkor a többi meleghang-áramlat is utána megy. *Vagy kifelé,* hogy a képződményt szétrobbantsa és szabaddá tegyék útjukat a végtelenségben. *Vagy befelé* és ekkor meleg-sűrűléseküket a végletekig fokozzák, hogy így semmisítsék meg a képződményt. *Mindez függött az első hang elhatározásától* Ő volt a felelős vezér, miután az Őt követő testvérhangok csak részei voltak az isteni életközpontban földarabolt élőmelegnek, az Igének. *Az Ő választása döntött a többi hangoknak egységes élete, törvénye, hatása és működése fölött.* Mikor pedig az Ige fénykörre annyira megtelt, hogy a hangok sem mozoghattak anélkül, hogy egymást ne érintsék, csak ekkor kezdtek a fénykörben termékeny életet, vagyis benső életet élni. *Első alakításukat, a fényt, tehát saját érintkezésük által hozták létre.*

így érthető, hogy a szellemegyéniségekké feldarabolt lelkimeleg tulajdonképen az Igének a teste. Mindegyik meleghang csak egy-egy részecske a Fiú önmelegéből, amely a Szentszellemen, vagyis az isteni életközpontban gyűlt össze. Hogy ez a létrejött alakulás (a fény) bent maradt és bent maradhatott a körben, ez természetes, mert hiszen nem volt más, mint a könnyű melegnek önmagával való érintkezése,

az egynemű és természetű hangoknak pillanatnyi egyesülése. S hogy ez az érintkezés külső alakjában még se lett szaggatott, apró villanásokká, hanem egy meglehetősen sűrű fényfolyammá, annak az volt az oka, hogy érintkezésük a körben állandó és folytonos volt. S habár ugyanaz a két hang csak pillanatnyilag érintette is egymást és így az okozott tünetet csak pillanatnyi volt, de mellette, alatta, felette, körülötte ezer és millió más érintkezés állott fenn és folyt tovább mintegy egybeömölve. *Képzeljük el a tenger foszforeszkálását tökéletesebb alakban.*

Fia földi érzékkel fel tudnók fogni, hogy a fény maga meddig sűrűsödhetik anélkül, hogy térfoglalatát nagyobbítani kellene, akkor könnyen megérthetnénk, hogy milyen mérhetetlen ideje volt a fénynek, hogy csak a teljes sűrűsödés után bocsásson ki magából egy új áramlatot. Fizikailag, vagyis testi tulajdonságainál fogva ugyanis így kellett volna ennek történni:

—Mikor körét — azaz a fénykört — a meleg hangfolyam megalkotta, ez megfelelt az ő természetének és a kör megtelt a legelső hangnak, vagyis az Igének a hasonmásaival: — az *Ige testrészeivel!* A testvérhangok érintkezéséből lett a fény, amely a *fénykörben* szintén megfért az idők mérhetetlenségeig, mert hiszen maga a könnyű hang külön helyet a körben nem foglalt el, miután alakjában a fényben helyezkedett el és élt tovább. Ezért a fény igen-igen sokáig sűrűsödhetett volna és ha majd egyszer mégis annyira megtelik, hogy nem fér el többé a fénykörben, akkor majd az erő testi törvénye szerrinii ki fog törni. Kitör belőle egy áramlat egy újabb térből. Ez később csakugyan meg is történt, bár sokkal később, mint a sugarak legelső kibocsátása. De most is csak azt tapasztaljuk, hogy nem a testi irány érvényesült a fény életműködésében. Mert mielőtt a fénykör annyira telt és sűrűdött volna befelé, hogy egy kitörés (új térfoglalás) vált volna szükségessé, a körnek a széle (körvonalá) előbb sűrűdött meg annyira, hogy *mindkét irányban, vagyis kifelé is, befelé is új térrre volt szüksége.*

Befelé a körszél egybefolyt a benne mozgó fényfolyammal, de kifelé (a képződmény felé) csakis a közöttük levő őserő-mozgás területén (a hideghangokon) át hatolhatott a kemény, mozdulatlan képződményig. De ide se tört ki, mint egy összefüggő egységes áram, hanem kezdetben csak *mint sugarakra szétszagatott fény*, amely az őserő mozgásával folyton ütkö-

zött, miután érintkezett a természetével ellenkező hideghangokkal. E küzdelemben a különben egységes fényfolyam ízekre szaggatva, csak mint sugár járhatta át az új teret, hogy előidézza rajta az ő jótékony, előkészítő, átmeneti alakulásait. Ezért lett a sugár egyik alakjává a részekre szaggatott fényfolyamnak. Most is látjuk, hogy a durvább rétegekben a fény-sugár a legszaggatottabb, például, ha egy kis nyíláson át szűrődik be a fizikai fény a sötét szobába.

A fényköri sugár tehát a fénynek és az őserő mozgásainak érintkezéséből előállott átmeneti alakulat. Az ütközetük eredménye. Ez a sugár fogja előkészíteni és alkalmassá tenni a fénykör szomszédságában mozgó őserő területét, hogy majd később befogadhassa a legelső fénykitörést, amely az új téren léggárammá fog durvulni.

Ha ez nem így történt volna, hanem testi következetességgel, akkor az idő előtt kitört fényáramlat már az első kitörésnél előidézte volna ezt a végzetes ütközetet, amelynek eredménye az izzó tűznek idő előtt való létrejövetele lett volna. Már pedig ez csak a 2-ik fénykitörés feladata volt, mert az elsőnek csupán az ős légréteget kellett előkészítenie. Sőt, hogyha a gyengén ható sugarak előre meg nem munkálták volna már az első fénykitörés számára a helyet, akkor már az első kitörő fényáramlat se léggárammá, hanem pusztító tűzzé durvult volna. Természetes, hogy ez áttörhetetlen gát lett volna az életadó fénykör és az élettelen képződmény között. Az izzó tűzön ugyanis szerves anyagéletet átvinni lehetetlen-ség lett volna.

Meggyőződhettünk mindenkből, hogy a fénynek életét, — bár részben a fény is anyag — már nem csupán csak testi (fizikai) erők igazgatják, hanem egy más külön élettörvény, amelynek részletes magyarázatát majd a lelki életben találjuk meg. Mihelyt a fénnyt különválasztjuk a lelki erőélettől, az okát se tudjuk megérteni.

Hogy pedig a fénynek milyen a külső élete, vagyis az anyaggal való együttes élete, azt majd a következő erőalakok vizsgálatánál fogjuk megtalálni. Kezdjük pedig ezt a vizsgálatot a légbenső és külső életének a felderítésével.

ALÉGNEK, MINT ANYAGNAK, ÉLETE.

A lég is, mint minden élő és létező valóság, szintén kettős életet él. Saját *benső életét*, amelyet önmagában — és *külső életét*, amelyet a többi erőalakkal együttesen él.

Benső életét tisztán erőtulajdonságai alapján éli saját körében, amelyet légkör-nek nevezünk. Külső élete ellenben gyakran ellentétre jön saját természetével és ilyenkor visszahatással van saját benső életére is.

A fénynél is láttuk már, hogy annak benső élete *nem testi élet*, amelyet fizikai törvények alá helyezhetnénk. Ez érthető is, mert hiszen a fénynek csak negyed része anyag, finom anyag, háromnegyed része pedig lényeg, vagyis *lelki*.

Nem így van azonban a léggel! Ez már alacsonyabb erő-alak. Fényledurvulás.

A lég, bár származásánál fogva teljesen egy a fénnyel, mégis mikor meleghangok áramlatában a telített fénykörből kitört, vagyis egyenletességét visszaszorítva (lelkileg megtagadva) nem olyan gyengéden és egyenletesen hatott, mint ahogy a fénykör is hat az ó sugarai által, hanem nagy erővel (lelki indulattal) egy fényfolyamba kiszakadva erőszakosan működött, ezzel elvesztette fényköri természetének a tökéletességét. Még pedig nem a háromságból egyet, hanem mind a három erőtulajdonsága egyenként meggyengült és tökéletlenebb lett. *Elanyagiasodott!*

Hogy pedig egyenletességét végkép el nem vesztette, mint hajdan az ösmozgás hideghangjai, mikor összeütköztek és megdermedtek, vagyis, hogy egyenletessége ez esetben teljesen vissza nem tért a fénykörbe, ennek az volt az oka, hogy kitörése helyén (a fénykör mellett) már nem talált természetével merőben ellentétes állapotot. Másszóval egy olyan testi alakulatot, amellyel túlsúlyra került ellenállhatatanságának teljességevel kellett volna rögtön megütköznie. Mikor ugyanis a fénykört elhagyta, a sugár által már megmunkált ösmozgási

területre jutott. A hideghangok körébe. Hogy a kitörés által legyengült fény hogyan lett léggé, azt már említettük. De most részletezni is fogjuk, mert csak így ismerhetjük meg tisztán a lég belső és külső életét Sajnos, nem kerülhetünk ki bizonyos ismétléseket, amelyeket az összefüggések megvilágítása mégis megkövetel. Ezért valamit inkább tízszer jól, mint egyszer homályosan megtanulni! Ez annál szükségesebb, miután az anyagvilág kialakításában a légáramlatnak jutott a legfontosabb szerep, mert ez lett a fénykör fénynek a nélkülözhetetlen munkaeszköze. A dolgozó szerszáma. Ezért ezt az erőalakot és ennek a működését kell a legtisztább világosságba helyezni.

Itt két előzetes kérdés merül fel: — Az első, hogy miért tört ki a fényfolyam a fénykörből? A második, hogy e kitörésnek mik voltak a következményei?

Nézzük csak, hogyan lehetséges, hogy a fénykör, amely telítve volt egyenletes meleghangokkal, mégis kitört? Hiszen ezt csak ellenállhatatlansági, vagyis testi okokból lehetne megmagyarázni!

Ha sorba vizsgáljuk a fény tökéletes természetét, ismét csak odajutunk, hogy fizikailag a kitörés valóban meg nem okolható. Mert, ha a legelső hang (az ige) és az Ő folyama haladt volna tüstént az anyagig, mikor az isteni életközpontból kiemelkedett, hogy az anyagot vagy megsemmisítse, vagy átváltoztassa és a meleghang-áramlatnak tért nyisson, ez fizikailag megérthető. Sőt, az is érthető, hogy az első meleghang egyenletességétől indíttatva, mozgását összevonja és ez által melegít hővé fejlesztve, hasson a képződményre, hogy így azt feloldja és a végtelenségei folyékony tűzanyaggal telítse meg. Ez is fizikai következetesség lett volna.

De amint nem volt fizikai következetesség a fénykörtől, hogy egy ponton az Ige megállt, sőt útjában állandóan irányt változtatott, hogy a képződményt meg ne semmisítse, úgy nem volt következetesség az sem, hogy a meleghanguk legsűrűbben a fénykör szélén gyűltek össze és magukból sugarakat kezdettek kibocsátani. Először a fénykör körvonala lett túltelítve és csak ezután gyülekeztek a későbbi hangok a kör belséjében. Mikor azután a kör belseje is már túltelt, vájon honnan történt a kitörés? Értelmünk szerint nem a kör belsejéből kellett volna a fényáramlatnak kitörni, hanem a kör széléről, amelynek egy hatalmas fénykarikában kellett volna a belső nyomás folytán leszakadni a körtől. Nemde, így képzeljük

fizikailag? Sőt, a naprendszer keletkezésének elméletét ma is így szemléltetik. A gyorsan forgatott lágy anyagról leválik a legkülső gyűrű, amely szétpattanva, gömbökké lesz és szerte hull. Ez lenne a testi következetesség. A valóságban pedig éppen ellenkezőleg történi, vagyis fizikai következetlenséggel, mivelhogy a fénykori fény minden anyagtörvény felett álló erőalak. Már *Virgilius* is kimondotta: — Mens agitât molemî Az értelmi világosság uralja az anyag-tömeget és nem megfordítva.

A fénykörnek a kerete ma is az, amelyet egykor az első tiszta, könnyű, egyenletes meleg hangfolyam (az Ige áramlata) megalkotott, mikor olyan fenséges szabadsággal döntötte el az élet sorsát a mindenben. Sőt, a körszélnek volt egy fizikai oka is, amely megóvta attól a túlteléstől, amely úgy a testi, mint a lelki éleiben a korlátolt vagy megakadályozott erőkifejtéstői származik. Hiszen a körszélen összegyűlt meleg-hangoknak módink volt kifejteni erejüket a kisugarazásban. Tehát sem törvény, sem valamely tulajdonságuk nem kényeztethette a körszélen tömörlött hangokat a kitörésre. És valójában nem is a körszél, hanem a kör belseje, sőt ebben is a legújabb hangok folyamata volt az, amely megindult. Mikor ezek a fény körbe jutottak, mar nem találtak ott olyan kényelmes helyet, mint az elődeik. És noha alaptulajdonságaik ugyanazok voltak, mint az elődeiké, akik minden testi próbát egy lelki elintézéssel intéztek el, de azért a későbbi hangok a rájuk mért próbát még sem állották ki. Nem tudtak a fénykori túltelés szorongásában alázatosan összehúzódni és alkalmazkodni a közös egységhez. Kevélyen fellázadtak és kitörtek. Próbájukat nem lelki, hanem testi következetességgel intézték el. Önző kevélységgel! A meleg lelkihangoknak ez volt az első kitörésük.

Ellenállhatatlanságuk kiragadta őket a fénykörből. A durva anyagvonat felé. Ez volt a még eddig tiszta erőben a testiségnek a legelső megnyilatkozása.

Pedig próbájuk már sokkal enyhébb volt, mint az első hangoké. Mikor ugyanis az Ige és az Ő testvérei (szent Pál szerint: testrészei, vagyis tagjai) a színerő-életközpontból kiáramlottak, egy vigasztalan és szomorú semmiséget találtak maguk körül. És amikor az ellentét, által teljes öntudatra jutva, egyéniségeket észrevették, még rajtuk kívül a külső körben nem volt más, csak hideg és sötét élettelenség. Ez a sötét ridegség olyan mértékben növekedett, amilyen mélyen

a vezető Ige után belehatoltak az ösmozgásba. Ekkor azonban mérsékelní kezdték ellenállhatatlanságukat és egyenletességük túlsúlyba jutva, irányt változtatott velük. Hogy ez a pillanat haladásukban teljes tökéletességgel a kellő ponton állott be, ez egyedül az imádandó isteni előrelátásnak köszönhető. Csakis lelke okokból érthetjük meg, mert testi tulajdonságai éppen az ellenkezőre késztették a meleghangok úttörőjét — Az Igét.

A későbbi hangok már nem állottak ilyen nehéz és felelősségteljes választás előtt, mert amikor öntudatra jutottak, ott találták magukat a már kész fénykörben, amely bizonyára nem okozott nekik olyan szomorú meglepetést, mint elődjéiknek, a hideghangoknak és a képződménynek a megérzése, ök a végtelenségen csak fényt, fényt, fényt láttak, lent, fent, jobbra, balra. Hogy milyen boldogító érzés lehetett ez számukra, sejthetjük. Milyen természetes, hogy ök ezt a helyzetet tartották természetes állapotnak, amelybe beleszülettek és öntudatra ébredtek. A tökéletes, kész, küzdelem nélküli boldogságot. S midőn ezt az első veszély fenyegette, — a sűrűdés folytán előállt benső egyenetlen nyomásra, amely a helyszükéből származott — sietett mindegyik biztosítani élvezett boldogságát; sőt, azt még fokozni is kívánták. Vakmerően bizakodtak saját erejükben és azt reméltek, hogy ellenállhatatlanságuk megfeszítésével újabb tért nyerhetnek. Természetesen kifelé, mert befelé csak az egyenletesség halad. Hogy ellenállhatatlanságuk túlsúlya hogyan vitte őket azután feltartóztathatatlanul az egyenletes fénykörön keresztültörve egészen addig, amíg akadályba nem ütköztek, azt már láttuk.

Megismertük immáron a fényköri kitörésnek testi, sőt lelke okait is. Lássuk most már, hogy ez a kitörés minő következményekkel járt reája nézve és hogyan alakította az élet további folyamatát? Kezdjük a fénykörben.

Mikor a fényáram legelső kitörése itt megindult, kezdetben egy fénykarika volt csupán. De mire a fénykörből kijuttott, már egy hatalmas és egységes áramlattá lett. Nem csak önmaga sűrűdött, hanem megszaporodott a fénykörben hozzá csatlakozó hangok folyamával. Amit csak a fénykörben el-változtatni tudott és amely hangra csak képes volt hatni, mindeneket ki is ragadta magával. A fénykör pedig az áramlat kiszakadása után is folytatta önmagában egységes életét. A kitörésnek nyoma sem maradt benne, míg egy újabb áramlat ismét ki nem tört belőle.

Ellenben maga a kitört első fényfolyam testileg és lelkileg nagy átalakuláson ment keresztül, mihelyt a kör szélét elhagyta. Lényegi elváltozása az volt, hogy mind a két alaptulajdonsága megyengült és megfogyatkozott. Természetes ez, mert hiszen ők már csak részek voltak egy nagyobb egységből. Ennek következményeképen harmadik sajátságának, az egyenletes, könnyű melegnek sem lévén többé egyensúlyban működő két alapja, amelyből ő is származott, *ennélfogva a meleg is elvesztette teljességét* és ezentúl már csak két tökéletlen erőrész tartthatott együtt. *A fényáramlat ezzel elvesztette abszolút fölényét.* Mindenek felett valóságát, amivel a fénykörben bírt.

Abszolút fölény? Mit jelent ez? Azt, hogy a fény semmi rajta kívül álló ténynek, valóságnak, vagy bárminek alá nem rendelhető. Egyedül saját tulajdonságai igazgathatják, de még ezek sem hathatnak reá kényszerítőleg. Röviden: *a fény már anyagiörvények felett álló valóság.*

Mikor a kitört fény eme legfensőbb séget elvesztette, akkor egy-egy erőrész önmagából is elveszített. Legelőször egyenletességeből (lelkiségeből) veszített, mikor mellőzte azt működésében. Innen származott egy biológiai törvény. *Minden elhanyagolt képesség megyengül és fokozatosan elbágyad.* A testiség fölénye pedig rendszerint árnyékot vet a lelkiségekre. Fokozatosan elhomályosítja azt. A mellőzött egyenletesség is ezért maradt a fény kitörésnél legnagyobb részben vissza a fénykörben, mert túlsúlyba jutott a kitörő lángokban az ellenállhatatlanság. De ez a visszamaradás ott az egyenletesség hatóerejét csak növelte. *Az ott bent maradt fényköríényeknek csoporthzában ezáltal még jobban felbuzdult az alázatosság és az egységnek, az együttműködésnek az eszméje.* A kooperatív testvérszeretet! Még szorosabb egységre léptek a legelső meleghanggal: — Az Igével!

A fénykör szélénnek elhagyásával azonban a kitörő áramlat ellenállhatatlansága is gyengült, mivelhogy a külső körben folyton ütköznie kellett a természetével ellenkező valóságokkal. Először az ősmozgás hideghangjaival; azután pedig a képződménnyel. Ezen ütközletek az áramlat ellenállhatatlanságát (indulatát) a lehetőséggel fokozták és végül a túlfeszítésben ez is megyengült és mintegy kimerülve letört. minden erőfeszítés először gyengüléshez, később letöréshez vezet. Így kezdett az abszolút fölényét elvesztett fényáram először sűrűdni, azután durvulni és fokozatosan elanyagiasodni. Végül

pedig alantasabb erőalakká vált, amelyben túlsúlyra jutott a testi és így fizikai hatások alá került. Ha nem is állandóan, de minden olyan esetben, amikor újabb megpróbáltatásai alkalmával ismét testi, vagyis fizikai módon működik.

Kövessük most az első-fénykitörés további átalakulásainak a folyamatát. A kitörő fényáramlat először is az ösmozgással került szembe, amely a fénykör és a képződmény között mozgott és amely már ezen időben a fénykori sugarak tűzése folytán nagy mértékben finomodott. Hideghangjai még mindig nem voltak ugyanolyan tökéletesek és könnyűek, mint az életközpontból kihullámzott meleghangok, de mégis könyebbek voltak már, mint a régi hideg rezzenetek, amelyek ellenállhatatlanságuktól ragadtatva, a képződményig mentek és abba ütközve, megmerevedtek és hozzá tapadtak. Könyebbek pedig azért voltak, mert a sugaraktól átmelegítve, már kölcsön vett meleggel bírtak. Ezért nem is tapadtak többé már össze. Később, mikor majd a „Törvények könyvé”-hen a törvényeket fogjuk majd vizsgálni, meg fogjuk érteni, hogy miért nem rendelkezhettek eme átmelegített hangok a kölcsön vett meleggel szabadon, hanem csak a kölcsönző fény-sugárnak a természetéhez alkalmazkodva. Fontos pont! Véssük ezt is az emlékezetünkbe!

A fénynek ugyanis megvan az a legfensőbb ellenállhatatlansági tulajdonsága, hogy a természetével ellenkező anyag-testeket megsemmisítheti, vagy átváltoztathatja. Ez esetben is, mikor a fény sugár az ösmozgás hangjai közt tört keresztül, a kiáramló hangokra ilyen átváltoztatólag hatott. Nem használta fel tehát teljes megsemmisítő erejét, — bár fizikai kövekezetességgel ezt kellett volna tennie — hanem csupán átalakított. (Megváltott.)

Miután a fénykori sugar melege már az első kitörés előtt is átjárta a hideg hangokat, rajtuk keresztül lement a képződményig. Az átmelegített hangokat pedig már nem engedte többé megdermedni és a képződményhez tapadni, hanem helyükön (vonalkban) fenntartotta, amelyek azután térbe helyezkedve, tért foglaltak el, maid pedig később betöltötték a tért. Minthogy azonban az átmelegített hangoknak önmelegük még nem volt (önéettel nem rendelkeztek), tehát önrejükön nem is mozoghattak és így egymással nem is érintkezhettek. Eszerint új alakulásokat sem hozhattak létre.

De nem volt önmozgásuk a rájuk ható fény sugaraknak sem, mert a sugar sem lényeg (kezdet), hanem már csak

alakja a lényegnek. Nem indítható, hanem cselekvő erő. Nem okfő, hanem csak okozat és mint ilyen, önálló élettel sem bír. A fénytől különválasztva, megszűnik a mozgása. Csak a fény mozgathatja. Ezért nem mozdíthat meg a fénytől elszakadt sugár sem egy másik alakot. *Ilyenkor a sugár színekre bomlik. A színeknek pedig már nincs emelő és mozgató erejük.*

Nem mozdíthatta meg tehát az átmelegített hideg hangfolyamot sem, amelyek később már a túl telesig betöltötték a fénykör és a képződmény közötti helyet langos, meleg páraszerű képződménnyel. De már ez a melegséggel megpuhított sötét és fénystelen párázat alkalmas vezetékké lett, hogy a fényköri világító sugár rajta keresztül törve lehatolhasson egészen a képződménnyig.

De hát hogyan lettek ezek a hideg hangok ilyen foiyékonysságra hajlandó párás képződménnyé? A fénysugár miatt, amely tűzésével a dermedésre hajló hangokat megóvta a további megmerevedéstől és keménység helyett lágyan és puhan tartotta azokat. Bennük volt azonban minden az erőjük, (erősarak), amely az ő lényegük s amely meleg nélkül őket egymáshoz tapasztani és keménnyé kövesíteni tudta. Ezt kísérleti úton is igazolhatjuk.

Mihelyt egy anyagból teljesen kivonjuk a meleget, ma is láthatjuk, hogy az rögtön tapadni és tömörülni kezd. Láthatjuk a légnél is, amelyet megfelelő hő elvonással cseppfolyósá tudunk tenni. Végül megfagyasztani. A víz is, ugyebár, jéggé durvul? Viszont a hő a kemény testeket is meglágyítja. Először cseppfolyóssá, később gázneművé teszi. Ötezer hőfoknál pedig már a fémek is elpárolognak.

A langos hangfolyam folytonosan fejlődve, összébb szorult a körében és akkor már kényszerítve voltak érintkezni is egymással. Csakhogy ez az érintkezés nem idézhetett elő többé közöttük teljes keményedést, mint egykor a képződménnyé merevedett hideghangoknál, miután már kölcsön vett meleggel rendelkeztek, hanem csak a keménységek a lágysságba átvezető középfokát:: a legfinomabb párásodást. A meleg és hideg keveredéséből áll elő a langos páraképződmény. Ezt a párás alakulást nevezi a biblia felső vizeknek. A párás cseppfolyós képződmény azonban majd csak akkor tud érileg, éltejőleg és termékenyen hatni és új alakulásokat előidézni, ha majd egy élőalakkal juthat érintkezésbe: fényköri természetű erőlényeggel!

Ez meg is történt! Ezért tört ki a fénykörből az első fény-

folyam. Mihelyt pedig a kitörő fény áramlat érintkezett a páras cseppfolyós állománnyal, amely sűrű, sötét és súlyos volt ugyan, de már többé nem kemény és hideg, hanem félénk lágy, átmelegített élettelen tengere volt az erőaljnak, abban a pillanatban a fényfolyam a természetével ellenkező valóságokkal ütközve, olyan irtózatos erőfokozódást fejtett ki, amely az első fénykitörésnek az utolsó erőfeszítése lett. Elvesztette fénytermészetének a tökéletességét. A tiszta erővonalból lesült egy alacsonyabb anyagvonal törvényeibe. Ez volt az a többször említett érintkezés az első fénykitörés és az ös-mozgás hideghangjai között, amely létrehozta először az ös-légréteget; később pedig ennek a légrétegnek egy újabb alkulását: a vizei. De maradjunk most csak a kitört fényfolyamnál, amely belerohant a fényköri sugarak által már megpuhitott párás hangállományba. Magába keverte, vagyis, bár nem elválaszthatatlanul, de egyesült vele. Összeegyültek, de azért egy fensőbb erő a tulajdonságaikat még most is szétválaszthatja. Szóval már elemezhető anyag-állománnyá lettek. Ez a keverék páraszerű, sötét, sűrű erőalj lett, amelybe a fényköri fény is belevitt bizonyos mozgást és melegséget: a saját lényegét. Tudjuk már, hogy ez az összeegyülésük volt az ös-légréteg, amelyben a mozgó meleg rész, vagyis az élő lelki rész a kitörő fény áramlat volt. A testi pedig az egykori hideg hangfolyam.

Mihelyt azonban ezt a melegséget, amely a légfolyamnak a lelkisége, egy fensőbb erő kivonja a légből, erőtulajdonságai is szétesnek, mivelhogy csupán az éltető meleg tartja őket egységen. Ekkor azonban ezek az erőtulajdonságok rögtön visszatérnek az őket szétválasztó erőbe. Úgy jár tehát a levegő is, mint az ember a halál pillanatában, mikor az éltető meleg (a lélek) visszatér eredeti erőforrásába. Anyagszervezete rögtön szétesik, mert az összetartó élet melegségét a test-anyag elvesztette.

Az összekeveredett új képződmény tehát mindig olyan fokozatokban veszti el világos átlátszóságát, könnyűséget, mozgását, amily fokozatban belőle a fény kivonul és ezáltal csökkenti a melegséget is. Viszont a meleg visszaadásával mindezeket ismét visszanyerheti. Ellenben meleg nélkül visz-szaesik oda, ami volt. Erőalj, erőalak lesz ismét. Ha pedig minden erőérintést megvonnánk tőle, kö-keménnyé dermedne. De ezt a kísérletet csak irtózatos tért betöltő légi összszevonásával idézhetnénk elő. Mert amikor egyetlen porszem

létrejött a mindenben a hangok folytonos áramlása, sűrűsödése és keményedése által, addig évezredek múltak el. Egyetlen porszem szinte a végtelenségre menő hangoknak a megkeményedése. Salakja. Tartsuk minden szem előtt, hogy még ebben az időben jóformán még minden csak erőalak, amely még a mai értelemben ismert anyaggá nem alakult ki.

A második kör állománya is eme fejlődési korszakban még csak ős-alakja volt a mai levegőnek és később a víznek. Mindkettőnek a származását már ismerjük. Majd később látni fogjuk azt is, hogy a léghez, amely ős-alakjában túlnyomóan ellenállhatatlansági (oxigén-természetű) erőrészektől, vagyis hideghangokból állott elő, hogyan kapcsolódott a további fejlődésben egy új alakulat? (Az oxigénhez a nitrogén.) Viszont a vízben az eldurvult egyenletesség! erőrész (hidrogén) hogyan egyesült az ellenállhatatlansági erőréssel? (oxigénnel). Mind a kettőnek azonban a lényege az erőbeli tökéletességét elvesztett fényfolyam, amely a fénykörből a hideghangok körének át a képződményre tört. *De ide már nem mint tiszta fényáram érkezett le, hanem mint a hideghangok keveredése folytán már átalakult légáram.* Hogy ez az egyenletességét összeszorított és ellenállását a végletekig fokozott súlyos légmozgás minő erővel és hatással rohant rá a sugarak alatt már megpuhított képződményre, azt elképzelhetjük. Az ütközöt következményei lettek a képződmény felületén felszaggatott hegyek és völgék. *Az irtózatos erejű légáram belehatolt a képződménynek már megpuhított felületébe és azt feltépte, összehalmozta óriási hegyláncolatokba.* Pedig ez az ütközöt még nem az erő teljességének az összecsapása volt. Ez majd csak a második fénykitöréskor fog teljes robbantásban érvényesülni, amely már nemcsak a felületet fogja felszaggatni, hanem a képződmény egész tömegét fogja darabokra széttépni. A teljes szétrobbantás most még azért nem állhatott elő, mert a légárammá lett első fényfolyamnak először a páraszerű állományval kellett ütköznie. A fénykori sugarak tűzése által már meglagyított hideghangok folyamatával. Ereje pedig ezen ütközetben már annyira meggyengült, hogy mikorra a képződményhez leért, teljes erővel többé nem tudott ütközni a kemény, holt képződménnyel.

Kövessük most a sűrű, sötét, de irtózatos erővel rohanó légfolyamot, amely még mindig csak erőalak. Ha figyelemmel kísérjük rendszertelen mozgásának az útjában, látni fogjuk, hogyan lesz ez majd később tiszta léggé, mikor majd a

fényköri sugár ismét hatni tud rá és salakjaitól megtisztítja.

Mikor a *fényfolyam kitörése* pillanatában a hideghangokkal ütközött, a fénysugár, amely a fénykörből eddig lágyítólag tűzött rájuk, visszavonult a csatáterről, mert a fény természete (törvénye), hogy rögtön otthagyja a helyét, *mihelyt ellenkező állapotba kerül*, mint az ő saját természete. *Helyét tehát szabadon változtathatja és éppen ebben áll a fény mozgóképesége*. De viszont azt is láttuk már, hogy a fényt még saját testi tulajdonságai sem kényszeríthetik, hogy mindenkor ezeknek megfelelően járjon el, vagyis törvények alapján. A legtöbb esetben lelki törvényekből indul ki.

A fénysugár tehát az ütközet alatt visszaemelkedett a fénykör felé. De nem a belsejébe, amire testi törvény indította volna, hanem *a körnek csak a legszélere*. „*A fénykör szegélye mellé!* A közvetlen szomszédságba, *de azért kívül maradt a fénykör és a légkör között*, hogy itt tömörülve és természetes átmenetet képezzen a fénykör és a légkör között.

Ez a hely volt a légáram legmagasabb vonala. Egyúttal a legnyugalmasabb pont is, mert a légáram ellenállhatatlanságától üzve inkább kifelé, a képződmény irányába működött. *De azért a visszavonuló fényköri sugár itt sem élhetett teljesen egyenletessége szerint*, mert a légfolyamnak rendszertelen mozgásai, amelyek torlódásokat, hullámzásokat idéztek elő, egészen a fénykör keretéig felhatottak. Igaz, hogy már meggyengülve, mert teljes munkaerejét a légfolyam inkább lefelé a képződményen fejtette ki.

A fénysugár a meggyengült torlódások végső hullámait sem volt kénytelen elviselni, mert helyváltoztató képességénél fogva teljesen a fénykörbe vonulhatott vissza. De nem ezt tette. Ismét nem testi — fizikai — hanem lelki — erkölcsi — törvények igazgatták őt. Elhelyezkedett a fénykör legszélsőbb vonalába. A légkör és a fénykör érintkezési pontján. Ezt a helyet önként választotta ki. Nevezük ezt egyszerűen „*sugárkörnek*”, hogy megkülönböztessük a magasabb vonalú „*fénykörtől*”.

E körben a sugarak a rendszertelen légfolyami hullámásnak engedve, mozogni és érintkezni, helyesebben: termékenyülni kezdettek. Érintkeztek önmagukkal. Testvéralakjaikkal. Érintkezésük pedig e helyen kétféle lehetett: *önkéntes, vagy önkéntelen*. Az utóbbi mindig az előbbi után következett be. Lásuk, hogyan állottak mindenketten elő:

A sugárkörben a légfolyam nyomása kényszerítette őket

bizonyos érintkezésre, de ez közöttük, ugyebár, a fénykörön kívül történt? Már említettük egyszer, hogy a fénykörön kívül is érintkezhetik a fény önmagával, de itt már a fény soha sem lehet teljes értékű. Ide már csak sugarak alakjában juthat el. Igaz, hogy az ilyen érintkezés is még önkéntes, mert hiszen a fényköri sugár önként marad vissza a fénykör külső szélén. Alakításai tehát még mindig magukon viselik a fény jellegét. A két erő-tulajdonság van egyesülve benne a melegenben. Testi nyelven: még nincs különnemúságuk. De viszont önkéntelen is, mert a légmozgás külső nyomása mozgatta meg a sugarakat és így mechanikusan kényszerítette érintkezésre. Már pedig két élővalóság érintkezéséből mindig egy új alakulatnak kell előállnia.

Itt az eredmény már egy alacsonyabb vonalú, vagyis súlylyal bíró alakulás lett, amely azonban a fény legmagasabb tulajdonságait súlyában is megtartotta és minden más alsóbb-rendű erő-alaknak a kényszerhatása alól felszabadította. Szinte érezzük, hogy a külső nyomás alatt az érintkező sugarak olyan alakulatot törekedtek létrehozni, amely szabadságukat a külső nyomás kényszere alól mentesítheti. Mindeddig még nem volt olyan testi törvény, amely a fénysugarak szabadságát korlátozhatta volna. Most jelentkezett először, mikor a légáram torlódásai visszaszorulólag kezdtek hatni rá. Ezért hoztak érintkezésükkel létre egy olyan új alakulatot, amely öket a külső nyomás ellen védi és az önmaguktól különböző testektől való érintkeéstől mentesítheti. És mi volt ez az alakulat?

Létrehoztak maguk körül egy fényabroncsot. Egy védelmbástyát, amely kapocsá lett közöttük és az alsóbb testi légkör között. Ez az új alakulat közéjük illeszkedett, hogy összekösse a lekit a testivel, mintahogy az Ige is egységesítő kapuccsá lett a belső és a külső isteni élet között, A lelki felé lelki, a testi felé pedig testi volt. De már súlyal bíró alakulat, amely azonban saját lényegével, erejével, melegségével magát fenn tudta tartani. Tudjuk már, hogy a súly az életvonalaknak — minőségi különbözeteknek — a mérlegnyelve az erőrzéseknek.

A sugárkör ezen alakulatának a testi oldala súlyosabb lett, mint az őt létrehozó könnyű sugarak. Ezért lejjebb süllyedt. Ez lett tehát a sugárkörnek az abroncsa, amely őt körfülfogta, védte és az alacsonyabb vonalú légréteg nyomása alól mentesítette. Ezt a kis önálló mellékkört neveztük fen-

tebb fényabroncsnak. A világegyetem képe ezidőben tehát így jelentkezett: *Az isteni élet körül volt a fénykör. A fénykör alatt az összeszorult sugarak köre: a sugárkor. Ennek a legszélsőbb vonala volt a fényabroncs. Ez alatt a légkör és alatta az ősképződmény. A körök között látjuk az átvezető kapcsolatokat.* Ugyanilyen mellékkörök alakulnak ki az aurában is. Sőt, még a napnál és minden más fénynél is.

A fényabroncs (védőabroncs) csakugyan felfogta a léggelbeli rázkódhatásokat és nem bocsájtotta nyomásukat a bezárt sugarak felsőbb helyéig: a sugárkörbe. Ezért az összeszorult sugarak nem is voltak többé kényszerítve, hogy egymással a fénykörön kívül érintkezzenek. Ami azonban most következik a fénysugár életében, az már szinte a *testiség látszataival* bír.

Ugyebár, a sugárnak önmozgása nincs, csak tűzése van. Mozgásra őt vagy a fénnyel, vagy a léggel való kapcsolódása indíthatja csak, miután ez a kettő fénykori eredetű valóság és így közös lényegük van. *A légmozgástól elszigetelődve, bezárt sugárkörükben nem voltak többé a sugarak sem kényszerítve érintkezésre, miután nem mozgottak.* Se a felső fény, se az alsó légfolyam nyomása nem mozgatta meg. És mégis ebben az elszigetelt és később fényabronccsal berekesztett sugárkörből *egy új elem kezdett kiszivárogni. Ez volt a delejerő.* Egy új elem, amely tiszta erő-származású. A fénykori sugaraknak ellenállhatatlansági természetéből szivárgott ki az alantasabb légkörbe, miután mozgó erejét a saját körében kiimeríteni nem tudta. Ez az ellenállhatatlansági kiszivárgás lett *delejerővé.* Erőkapoccsá, amely *az életvonalakat egymáshoz vonzza és összetartja. A delej ugyanis nem a testekben van, hanem a légen. Nem belső, hanem külső erőműködés.* Csak az életvonalak különbözésége okozza, hogy a légen elvegyült delej *nem egyforma alakban vonzza őket egymáshoz.*

Egy új elem jelentkezik tehát a fényből, amely a meleg ösforrásából, az ellenállhatatlanság sűrűdéséből szivárgott ki. *Az Igének megváltó szeretete még ott a berekesztett sugárkörben sem tudott télenél maradni.* És hogyha már sugarait nem bocsájthatta ki a természetével ellenkező ütközletek helyére, bocsájtott ki magából más valamit, amire a külső világ fejlődésének szüksége volt Valami testit. *Illetve testileg felhasználhatót.* Mert a delejnek a vonzása is kétféle: *lelki és testi.* Mintahogy van lelki-meleg és testi-meleg, éppúgy van

lelkifény és testifény. Mindezkről fejlődésük sorrendjében lesz majd szó a következő fejezetben.

A fénysugár helyzetét most már tisztán látjuk a légkör felső részén. Térjünk most ismét oda vissza, mikor a rendszertelenül mozgó legelső fénykori kitörés az alsóbb vonalakban a hideg hangokkal folyton ütközött. Vizsgáljuk, hogy a kitört fényfolyam *hogyan daruul el lassanként lég folyammá? Hogyan fejlődik tovább az ő benső élete?*

Ütközései folytán melege forróvá lett, *de még nem testi tüzzé*, mivel nem kemény képződménybe, hanem csupán párás természeti hideg hangfolyamba ütközött, amelyet a sugarak jótékony hatása már előzőleg páraszerűvé puhítva készített elő. Az ütközésekben azonban ellenállhatatlansága mindig hevesebbé lett (indulatosabb) és mivel ezen kitöréseiben ellenállhatatlansága folyton foglalkoztatva volt, tehát nem is volt kénytelen sűrűsödni, (meleget fejleszteni). Ezáltal lassanként kezdette elveszíteni önmelegét is.

Csakhogy az a meleg, amely kifogyott a fényfolyamból, nem semmisült meg, miután örök döntésű isteni törvény, hogy se anyag, se erő meg nem semmisülhet. Dehát hová lett? Könnyüségénél fogva, mint minden meleg, úgy ez is emelkedett és feljutott a légkör legfelső széléhez. A légfolyam legfelsőbb vonalába. A sugárkör alá és ott mint szabad meleg állomány raktározódott el, egy alantasabb mellékkörben. Jól jegyezzük meg ezt, mert szintén nagyon fontos pont! Ez a tartalék-meleg fog egykor az anyagtestekben élteitő meleggé lenni. Éle talap pá!

A meleg lényegileg erőrzés. A legerősebb és a legtökéletesebb érzés. Képzeljük el most a légkör legfelső szélét egy (érzéssel körözve, amely már nem érzékelhető, csak érezhető, pe azért hatóerő és látni fogjuk, hogy fog részt venni ez az elraktározott meleg állomány is a légfolyamnak a rendbehozásában. Szükség volt rá, mert az ütközésekben legyengült égfolyam kezdett alantas erőlakká lesúlyosodni. Mint ilyen, Önmaga erejével soha sem tudott volna többé felemelkedni a (képződményről, amelynek felületével érintkezve, végezte rajrendszerélen, de alakító mozgásait. Előképe ez a bukott leknek, aki a maga erejéből kegyelem nélkül szintén soha nem tudna kiemelkedni sülyedésének a vonalából.

Melege fokozatos kiapadásával a légfolyam is mindinkább sülyosbodott. Anyagiasodott, mert isméttem, hogy *a súly semmi más, mint minőségi különbszét a tiszta erő és a durva*

anyag között. Minél távolabb esik az anyag a tiszta erővonal-tól, annál súlyosabbá lesz. Ilyen differenciális értékmérő a tér is. Csakhogy amíg a tér az értelembre hat, addig a súly az erőérzésünkre. Úgy értsük ezt, hogy minél alacsonyabb vonalban él vagy létezik bizonyos valóság, annál érzékelhetőbb tért foglal el és egyúttal annál súlyosabb a fajsúlya.

Durvulásával tehát a hajdani fényfolyam, amely légkörré durvult, már csaknem elvesztette ősi kettős tulajdonságát is és kezdett a megpuhult felületű képződményhez tapadni. Fizikailag így kellett volna a légfolyamnak továbbá alakulnia. Azonban ismét nem testi törvény változtatta meg a légfolyam sorsát. Amikor ugyanis a légfolyam már utolsó pillanatait élte, ütközetei, kitörései is csillapultak. Kimerült és lecsendesült. Egy viszonylagos nyugalom állapotába jutott és így a fénykörből az ott visszatartott fénysugarak ismét kapcsolódhattak vele. Újból tűzni kezdték reá. A második kör tehát ismét alkalmassá lett a fénysugarak természete számára, miután az ütközletek és zavarok szüneteltek.

A súlyos légfolyam már ekkor nem tudta betölteni egészen a második kört, mert a képződményre lesúlyosodva és összetorlódva, végezte rajta bágyadt mozgásait. A *felette levő kiürült légkör pedig telítve lett a lég folyamból kimaradt meleggel*, amelyre csak az imént hívtam fel a figyelmet. *Egyenletességgel, amely betöltötte könnyű érzéssel* (lelki meleggel) a külső második körnek benső, vagyis felső részét, amely a sugárkörnek az első szomszédja volt. Figyeljük csak meg, valahányszor mély érzéssűrűdés van bennünk, — magunkba elmélyedünk, — rögtön érezünk bizonyos édes melegséget is, amelyről tudjuk, hogy ez egy új képződés bennünk. Egy könnyű, felemelő érzés! Lelkimeleg-sűrűdés, amely fénnyé lesz, vagyis értelmi világossággá.

A könnyű érzéssel telített hely, amely a légkör legfensőbb vonala volt, most már ismét alkalmas tartózkodási hellyé lett a fény testi természete számára és mivel a fénykör is folvon-folyvást telt, erre az alkalmas helyre a kellő pillanatban újból kibocsátotta visszavont és visszatartott sugarait. Ezek azután a már-már kihült légfolyamot is újra átmelegíthették és feljebb emelkedni segítették. Minthogy pedig nem szűntek meg állandóan melegíteni a légfolyamot, idők multával ez annyira átmelegedett, hogy visszakönnyülve, ismét felemelkedhetett, a saját magából kivált melegrésekhez. Az érzések-

hez. Remek előképe ez a megváltásnak és a bukott lelkek kegyelmi visszatisztulásának.

Minthogy azonban a legyengült légfolyamot most már a sugár melege emelte fel, ezért a légfolyam sem mozoghatott többé rendszertelenül, hanem csak a meleget kölcsönző sugár természetének megfelelő egyenletes rendszerrel. *E törvényre már elérő felhívtam a figyelmet, amely szerint a kölcsönzött meleget és minden más ilyen erőt csak az ő természetüknek megfelelő törvények szerint használhatjuk fel.* Mi-helyt ezt nem respektáljuk, ezek az erők velünk szembe fordulnak és összezúznak. Nekünk kell tehát az ő törvényeikhez alkalmazkodnunk. Miután pedig a rendszeres mozgás újra előidézte a légfolyamban „az egyenletességi túlsúlyt”, ennek folytán ellenállhatatlansága összébb húzódni, majd sűrűsödni és így ismét meleget fejleszteni kezdett önmagában. *Mielőtt azonban önmelége fényé lett volna, előálltak a légfolyamnak és a fénysugaraknak érintkezéséből a színek oly formán,* amint ezt már jeleztük.

Ekkor érkezett el a pillanat, hogy a fentebb említett két újfalja életalak, amelyek a fénysugaraknak egymásból való érintkezéséből álltak elő a fénykörön kívül, de már a légfolyam felett, — vagyis a sugárkörben — beleilleszkedjenek a légfolyam új helyzetébe. Hogyan? Az egyik alak testi volt: — a delej! Ez a fénykori fénynek és a légfolyamnak majd a testi életét — a külsőt — fogja összekötni az alantasabb anyag világgal. A másik alak már súlyal bíró, de érzésből eredő lényeknek (delejlényeknek, médiumoknak) volt az életalakja. Sűrűdött fény, vagyis értelmi lényeg lett belőle, amely később fénytestbe öltözött. Ilyen alakban égieröknek, vagyis anyaloknak neveztük őket, akik a lelki delejnek a közvetítő alakjai. Ők kapcsolják majd össze az Ige fénykörét a második kör legfinomabb lelki világával. Ők lesznek majd azok az erőérzés-alakok, akik a fénykörnek és a légfolyamnak lelki életét — a belsőt — fogják egyesíteni.

Ha lelki szemmel kívánjuk megtalálni a lelket a légfolyam körében, úgy szem előtt kell tartanunk, hogy mindenadig nincs öntudatos értelmi és lelki élet, amíg egy bizonyos egyenletesség (alázatosság) és ebből kifolyólag az önmelégek (a szeretet) elő nem áll a testekben. Az élet azonban most nincs kötve az öntudathoz és az értelelmhez; ez már lelki élet! A fejlődés alatt levő légfolyamban sem volt még ebben az időben

értelem és öntudat, csak élet volt, mint aminő élet van az érés állapotában, a méhmagzatban is. Öntudatlan!

A sugár által nyújtott kölesön-meleg folytán azonban kénytelen volt most már a légfolyam is egyenletességgel mozogni a kétfelé osztott képződménynek hegy- és völgy-alakultai felett. A hegyek és magaslatok visszahatása azonban még ezidőben is bizonyos torlódásokat idézett elő a légfolyamban, amelynek pedig a fénysugár természetéhez híven, most már egyenletességgel kellett volna mozognia. *Csakhogy ezek a torlódások most már nem a régi rendszertelen erőkitörések voltak. Egyenletesebbek, szelídebbek és alázatosabbak.*

Mikor azután végre a lesülyedt légfolyam annyira felkönnyült, hogy az önmagából kihagyott és *fent elhelyezkedett melegét* is érinthette, ezen egyenletes érintkezés a tőle külön-vált *élő lényeggel*, vagyis *erőérzéssel*, (a tulaj donképerii lélekkel) volt az a pillanat, amikor a légfolyammá durvult *hajdani fényáramlat*, amely a folytonos ütközetekben elvesztette lelki melegségét, most ismét visszanyerte elvesztett lelkét. Úgy-e, milyen csodálatos szemléltetése ez a halálnak és az újraszületésnek? A kitört fényáram is meghalt, amikor érzése, önmellege kifogyott és újra feltámadt, amikor azt ismét visszanyerte, így ébredt ismét öntudatra lelkileg a légfolyam is és megkezdette saját külön életét, amely már kész erőalak. Ideiglenes halálából feltámadt egy újabb életre a fényköri fény segítségével. Vallási nyelven: — *Minden élet forrása és fentartó ereje az Igének fényköri melegsége*, amely az isteni központból áramlik ki. Ezért monda az Úr: — *Én vagyok a feltámadás és az élet!*

Nézzük csak ezt a helyzetet, amely e pillanatban előállt! A kölcsön-meleggel élő és mozgó légfolyam, amely minden termékeny tevékenység nélkül mozgott a második körben, mihelyt újra egyesült a belőle kiszakadt érző lelki melegségével (egyenletességével), rögtön betölötté újra az egész második kört. Felkönnyült egészen a fényabroncsig. Mozogni kezdett saját körében és hatott rá minden ponton. A lélek újra megtestesült benne. Visszanyerte lelkimelegét. Értelmi világosságát Ez a reinkarnáció egyetemes törvénye. Ezért a légfolyam egy élő és mozgó organizmus, amelynek az érzékelhető levegő csak a külső teste. Lelki része pedig az az egységes, élő, szellemi erőcsoport, amelynek egyes erőatomjai földi anyagtestekbe is megtestesülhetnek. Sajnos, mi ezeket az élő, okkult hatóerőket, amelyek a légfolyam mozgását és lelki-

életét fenntartják és az isteni akarat céljai szerint irányítják, érzékelni már nem tudjuk. Mindezkről majd a teremtésnél fogunk kimerítően szólni.

Mihelyt a légfolyam lelkiségének öntudatát ismét visszanyerte, ezután már *a fényköri fénysugár sem vonult vissza a második körből*, mert az egyenletesen mozgó légfolyam alkalmassá vált a fény testi természete számára is. *Ütközet nélkül érintkezhetett a második körnek a valóságaival*. A fény számára ugyanis minden olyan hely alkalmas, ahol az egyenletesség (*a lelkirész*) igazgat és mozgat. *De rögtön visszavonul minden erőszakos kitörésnél*. Az emberi lélekből is rögtön kivonul a fény, mihelyt kitörések és zavarok jelentkeznek benne. Kevélység, lázadás, harag vagy más egyéb testi indulatok! Köznyelven: — *Ilyenkor elvesztjük az eszünket!* De mi-helyt a lélek ismét visszanyeri egyenletességét és ezáltal melegséget (alázatosságát és szeretetét), a fényköri sugár ismét helyet talál a lélekben. Vallási nyelven: — *A lélek újra a Szentszellem lakhelyévé lesz.*

Így járt a hajdan kitört fényből elanyagiasodott légfolyam is, amelynek a *lelki része* a fényköri áramlat, *testi része* pedig a páraszerűvé lágyított ős, *hideg hangfolyam* volt. A fényáramlat ellenállhatatlansági kitörésével a testi részében lesúlyedt az anyagvonalba, lelki-melegét pedig elvesztette. Ez elszakadt tőle és felemelkedett a fényabroncsig. Mikor azután a lesúlyedt légfolyam a besugarazás folytán (*gratia*) testi részében ismét visszatisztult, akkor *egy újra született erőalakká lett, amely ezentúl különféle helyeken, különféleképen, de azért mindig bizonyos egyenletességgel működik*. Ez volt a légfolyamnak a testi feltámadása. Ezen idő óta néhol finoman és átlátszóan, néhol szükséges torlódásai folytán sötétebben és sűrűbben, de minden a saját körében mozog. Nem úgy, mint kezdetben, mikor a képződmény puhább felületébe belefurakodott és azt egy rétegbe felszakította.

Egyenletessége azonban már teljesen különbözik a fény egyenletességéről Miért? Mert a lég keresztül ment már bizonyos ütközetekben és ezek valamennyien erőt vontak ki belőle, amelyet soha többé olyan egészében vissza nem szerezhetett, hogy önmaga teljessége helyre álljon. *Ellenben a fény egyenletességét olyan tisztn őrizte meg, mint amily tisztn azt az életközpontból meleghang alakjában kihozta magával*. Ezért alantasabb erőlak a légfolyam, mint a tiszta fényköri

fény. Az utóbbi a primair, az előbbi már csak a szekundair alakulat.

Sejthetjük, mennyi erőt veszthetett el a légfolyam, amikor már csaknem egyesült a képződménnyel és félíg anyaggá súlyosodva hömpölygött az anyag felületén. Mennyi erő fogott ki akkor belőle? *És mennyi maradt vissza a porhanyó anyag felületén? Ezek a belőle kimaradt erőrészek (erőatomok) voltak.* De csak voltak!

Képzeljük csak el, egy beteg, fáradt, gyenge embernek a vászorgását, bukdácsolását a földön, amint lépésről-lépére veszíti erejét. Tényleg, ez az erő kifolyik belőle és a legközelebbi, legalkalmasabb testbe költözik, amellyel egyesülve már ebben is egy érzékelhetetlen elváltozást, átmeneti alakulást okoz. Így váltak ki a légfolyamból is ezen időbeli erőrészei, amelyek szintén hozzárapadtak azokhoz az anyagparányokhoz, amelyekről egy időben már megemlékeztünk. *Ezek voltak azok a finom atomizált anyagrészek, amelyeket egy időben fénykori lelki sugár-tűzése váltott ki az egyenlítető föld-anyagból és amelyek súlytalanságuknál fogva már elhelyezkedhettek a légmozgásban is.* Sőt, finom átmenetet képeztek az anyag és a lég között.

A légfolyam is az anyagra reási súlyosodva folytonos erőfogyasztással mozgott rajta egy ideig és elvesztett ereje a hozzá legközelebb álló anyagparányokkal egyesült, amelyek az anyag felett mint egy érzékeny testanyagszövet várták a felhasználásukat

Ezt a részt véssük bele jól az emlékezetünkbe! Nagyon fontos pont, miután minden szerves élet ezen erőanyag-szövetből organizálódott. Igen sokszor fogunk még reája hivatkogni, miután minden lelki test (asztral) ilyen légfolyami eredetű valóság.

Mikor a légfolyam újra felemeltetett, most már egyenletesen mozgott, hullámzott a körében. Tulajdonságai közül egyik sem volt olyan, amely őt bármiféle további változatoságra kényszerítette volna. A megfinomodott, de azért a fénynek mégis alárendelt légnek ekkor már a következő tulajdonságai voltak:

— A fénynek a fénye a légnél átlátszósággá lett, amely a fénnel már nem ellenkezik, de azért önfénnel még nem bír. A légnek ugyanis soha sem volt az a feladata, hogy ő maga legyen, aki cselekszik, ütközik és hatásokat indít. A lég mindig csak eszköz volt a fénykori fény kezében A fénynek a

munkaszerszáma. Közvetítő erőalakja. Feladata, hogy a fényt önmagán keresztül bocsássa akadály és tartóztatás nélkül és erőhatásait egyúttal mérsékelje. Ezért a lég csak médiuma a legfensőbb cselekvésre és jótékony hatásra egyedül képes fénynek és sugarainak. Hogy úgy mondjuk: — *Egyik testi szerve a fénynek, amely viszont a légnak a lelki része.*

Ha a lég egyenletességevel állandóan, tisztán és egyenesen engedi át a fénysugarakat, akkor tölti be tökéletesen a hivatását. A levegő alapjának tehát egyenletes mozgásnak kell lennie. Semmi másnak. Ez az egyetlen feladata és teenője. Amint pedig egyenletessége visszaszorítatik, abban a pillanatban a levegő is elveszti átlátszóságát és a fénysugár már nem tud rajta teljességgel keresztül hatni. Így, amit a fény különben tisztán világított volna meg, azt most a légtükre ferdén, vagy fordítva mutatja be. Jó, ha folyton szem előtt tartjuk a hozzánk legközelebb eső egységes mintát, az embert. Folyton ebben kell keresnünk, kutatnunk, mint kicsiny tükrőben eme nagy nehézségekkel megvilágított fejlődésnek a filmjét.

Az emberben is megtaláljuk a végtelenséget. Az egyenletes, vagy az egyenlőtlen mozgást. Érzéseiben a melegfejlesztést. Mozdulataiban, hangjaiban, cselekedeteiben pedig az erőtulajdonságokat. De azt az erőt, amely teljességében a fényköri fényben van, csak a legritkább emberben fogjuk megtalálni, mert a földi test anyaga ma még nem elég finom, hogy ez a fény rajta egyenletesen, tehát erőfeszítés nélkül keresztül-hatójon. Ezért van olyan kevés embernek látható önfénye a földön. És még ezeknek sem állandóan, mert a fény ereje bizonyos állandó testi reáhatás folytán csak meghatározott időben tud olyan erővel és mégis egyenletességgel tűzni, hogy az ember anyagán keresztül hatolhasson. A fény ugyanis csak látszólag sugárzik ki az ember anyagtestéből, mert rajta keresztül a fénykörből jön. Csak az ember anyagának és lényegének egyenletessége teszi őt alkalmassá arra, hogy a fényköri fény rajta áttúzhessen, — körülötte hullámozhasson és mozoghasson, amint ezt a fénykörben, a súlytalanság egyetlen helyén is cselekszi.

Ezért egy anyag-ember, ha tökéletes egyenletességen él, akkor már a fénykörben él és bárhol legyen is anyagteste, lelkileg a fénykör törvényei alá tartozik. Iparkodjunk tehát a kis emberben megtalálni a nagy világot. Megvan benne mind a négy erőalak, tehát a lég is, amely az ő lelki teste: asztrálja.

Mihelyt ennek működését az emberben tisztán fogjak látni, rögtön tisztába leszünk a végtelenség lelki testével, a levegővel is. És ha megismertük az ember testanyagát, a végtelenség testanyagát is megismertük.

Jegyezzük meg azonban, hogy ebben az időben, amelyben mi szemléljük most a minden ség anyagát, ez még nincs teljesen megértve. Az emberi test anyaga pedig ma már meg van romolva.

ÁTVEZETŐ ERŐALAKULATOK A FÉNYKÖR ÉS A LÉGKÖR KÖZÖTT.

Most, mikor a légnak, mint anyagnak külső és belső életét már átvizsgáltuk, vegyük jobban szemügyre azokat az „átmeneti alakulatokat” is, amelyek a fénykörnek és a légkörnek szerves összefüggését minden életvonalban fenntartják és biztosítják közöttük. Még pedig úgy testi, valamint lelki kapcsolódásainban. Ismerjük meg tehát köztük az átvezető erőalakulatokat is, miután a világgegyetem egységes egész és sehol sincsenek benne hézagok, vagyis folytonossági hiányok. mindenütt csak egymásból kifolyó finom, érzékelhetetlen áthasonulások vannak. Egymásba-olvadó minőségi különbözetek. Röviden: *életfokok* és *életvonalak*.

így pl. már láttuk, hogy az anyag hogyan megy át fokozatosan légköri állapotba, mihelyt az anyagrezzenetek, vagyis hideghangok a fénykori kitörés áramlatába bele tudnak kapcsolódni. Ezért a *légkör már átvezető erőalak az anyagvonal és a fénykör között. Mihelyt pedig a légkört átjárja a fénykori fény, lelki világossággá lesz benne*. Köznyelven: — értelemmé! így lesz a megtisztult légkör testi alakjává a benne elhelyezkedő értelmi lényegnek, amelyről tudjuk, hogy ez semmi más, mint fénykori fény sűrűsödés. A légkör tehát éppen olyan testi, vagyis fizikai munkaeszközévé lehet a benne élő és a reá rendszeresen ható értelmi erőnek, mint amilyen alárendelt munkaeszköze az ember teste, vagyis fizikuma a benne élő értelemek és öntudatnak.

Hogy az értelelm lényegileg fénykori fénysűrűsödés, azt nagyon könnyű megérteni, miután a lelki-fény a lelki-melegnek a külső alakja. Viszont a fénynek a külső alakja a sugár. Másszóval: a lelki-világosság, amely éppúgy besugarazza a sötét és megközelíthetetlen tényeket, mintahogyan besugarazta egykor a fénykori sugár is a hideg, sötét és mozdulatlan képződmény felületét. És hogyha a lelkifény sugártűzése az em-

berben is egyenletes, akkor ezzel a sötét tényeket nemcsak megvilágítja, hanem éppúgy felbontja alapelemeire, mint ahogy feloldotta egykor a képződmény felületét a fénykör sugár.

Világosság okáért ki fogunk most egy kissé térti az értelemnek a magyarázatára. Ez egy átvezető *lelkialakulat a fénykör és a lékgör között*. Nézzük csak közelebbről, honnan eredt és mi a lényege? Ugyebár, a színerőérzés öröktőlfogva megszülte Önmagában a színerőmozgást: a Fiút. A szentatyák Öt nevezik *Nousnak*, a legföbb értelmiségnek. A színerőmozgás *energia-sűrűdéséből* pedig előállott a lelki-meleg, amely a két erő-tulajdonságból származott. Tudjuk, hogy ez az isteni életközpont, vagyis a Szentszellem. A legtisztább lelki-fény, vagyis értelmi világosság, amely ezt az értelmet meleghangok alakjában lehelte ki Önmagából. Eme hangok összeségéből állt elő a fénykör, amely értelmi erőlényeknek az egysége. Mikor pedig ez a fénykör kisugarazni kezdett az anyag felé, eme sugarak értelmi erőrések voltak és ezekből törvényszerűen kellett előállni az értelem lényegének.

Vizsgáljuk most, minő átvezető erőalakulatokat látunk a fénykör és a lékgör között? Ott hagytuk el a földi élet kifejlődését, mikor a légfolyam a képződményig lesúlyosodott és a fénykori sugár melege által újra felemeltetett. Ekkor kezdték el szerepüket a fenjenek segítő alakulatai is. Közöttük az első alak inkább lelki természetű erő. *Sűrűdött sugár, amelyről tudjuk, hogy ez tiszta értelmi erő*. Ezért még a végtelenség testi történetében sem nevezhetjük másnak, mint lénynek. — *Ens.* — Ez, mint erőalak, fizikailag meddő. Lényegileg azonban tiszta értelem és akarat. Majd később rátérünk, hogyan alakult ki egy későbbi fénysűrűdés folytán fénytestű lénnye, átvezető médiumitássá a föld lelki élete és a fénykör között. *Érzékelhető anyagteste nincs. A szentkönyv angyaloknak nevezi őket. Életcéljuk az anyagvilág lelkiséletének összekapcsolása a fény körrel.*

A másik alakulat már inkább testi természetű erő. Ez már érzékelhető, habár érzéki teste még ennek sincs. Feladata, hogy létrehozza az egyesülését és együttműködését az összes egyenletességgel mozgó erőalakoknak. A fénykörnek testi életét fogja összekapcsolni a lékgör testi életével, miután eredetére nézve testi természetű erő. A fénykör ellenállhatatlansági sűrűdésének a kiszűródése. Elemnek nevezhetjük. Is-

merjük meg most ezt az elemet *lelki alakjában*, amelyet *delejnek* nevezünk.

Gondoljunk csak vissza a légkör és a fénykör között bekeresztett fénysugarakra. Csak az imént említettük, hogy *eme sugárkor legalsó szélén bizonyos súlyal bíró alakulatok képződtek*, hogy a sugárkört a légmozgástól megóvják és azért ezt *egy fényabronccsal körülvették*. Átvezető erő-lényeknek, vagyis médiumoknak is hívhatjuk őket. Súlyuk dacára is, bírtak a fénynek minden tulajdonságával Helyüket éppúgy változtathatták, mihelyt természetüknek megfelelő hely nyílt számukra, mint a fény. Bennük is megvolt az egyenletesség és az ellenállhatatlanság. Mihelyt az ilyen átvezető fény tért nyert a légmozgás megtisztult folyamában, abban a pillanatban *rögtön beleilleszkedett a 2-ik körbe*, amely az ó természetéhez legközelebb eső hely volt. A képződménnyé ledurvult erőrezzenekek helye már neki nem volt alkalmas tartózkodás. Ezért, mikor a légkör lesúlyedt a képződményig, ők felemelkedtek a sugárkörbe. De a légkör fokozatos tisztlása után ismét kezdett egyenletesen mozogni. Visszanyerte a lelkiségét. Alkalmas hellyé lett ismét a részükre. Ezért megbontották a sugárkor keretét. Lepattant róla a külső abroncsréteg. A fénysugarak pedig berekesztett helyükről — ahová önként vonultak vissza — ismét tűzni kezdtek a tisztló légkörbe. Tudjuk, hogy a sugarat a fénykör hullámzása mozgathatja meg. Mikor ez a hullámzás oly erős, hogy kihat az alsóbb körök minden pontján lévő sugarakra is, akkor tudjuk, hogy a fénykörben ellenállhatatlansági mozgás jelentkezik. Ugyanez történik a fénykör alatt kialakult sugárkörben is, ahol a berekesztett sugarak várakoztak a felhasználásukra. A kör erős mozgása előidézte a sugarak érintkezését, mert folytonosan mozgatta őket. Mivel pedig a sugárnak önálló nincs, mert csak alakja a fénynek, annélfogva érintkezéseikből sem állhatott elő egy új életlak, hanem csak egy átmeneti alakulás. Egy összehozó és szétválasztó erőalak: a delej.

Hogy miért lett ilyen a delej, azt származásánál fogva könnyen megérthetjük. Az ellenállhatatlanság az erőben a testiség ős forrása, amely mindig kifelé tör. Ezért mindenben, ahol erő jelentkezik, megvan az ellenállhatatlanság is. Valamiképen elváltozva, de megvan. Így a fénykörben is megvolt. Onnan áradt ki legelőször, mint sűrűdött ellenállhatatlanság. De az összeszorított álló sugarak ezt a kiáradó, túlfeszítő me-

leget nem bírván a saját körükben elhelyezni, azt mint egyetlen alaptulajdonságot saját körükből is kiszorították.

Ezért az ellenállhatatlanság mindig kifelé törekszik és ha ezt az egyedül álló alaptulajdonságát a mozgásban nem érvényesítheti és ki nem merítheti, *egy feszülő érzéssé* lesz. *Mihelyt az ellenállhatatlanság mozgásában korlátozva van, kénytelen önmagában sürűdni és kitörni akaró vágyakozása lelki-meleggé,* vagyis érzéssé változik át. *Ezért minden melegben benne van a kiterjedés vágya, amely bizonyos feszülő érzésben nyilatkozik meg.* Még a legtisztább meleg, a szeretet is csak akkor van kielégítve, ha magát önfelaldozásokban kimerítheti. Akciósóvár és cselekedni vágyakozik.

Nekünk is érezni kell, hogy egy ellenállhatatlan érzés, amely mozogni nem tud és kénytelen mint álló erő stagnálni, csak egy állandó feszülő érzésben nyilatkozhatik meg. Egyetlen erőtulajdonságban, amely nem is lehetett mászá testi alakban, *mint delejjé.* Szét akar menni és ki akar törni minden irányban, de mivel mozgásában akadályozva van, tehát csak vágyakozik.

De vájon miért nem mozdulhat ki önmagából ez a delejszerű ellenállhatatlanság? Tudjuk már a törvényt: — Azért, mivel önmozgásra nem képes sugarakkóból eredt. De azért ezt az önmagába zárt látens érzést *egy magasabb erő felhasználhatja a céljaira.* A benne szunnyadó feszülő erőt elszigetelheti, vagy összevonhatja. *Egyik irányban a vonzást, a másik irányban a tasztitást hozhatja vele létre.* Működését még vizsgálni fogjuk részletesebben is. Ezúttal csak egy kérdés: — *Mit tesz az, feszülni?*

Mihelyt ezt megértyük, egyszerre világos lesz előttünk a vonzás. A vonzás azonban majd csak akkor kezd működni, mikor az élet teljes egyenletességű folyamata a végtelenségen már megszakadt és *be fog állni az egyenletesség nélküli való megzavarodás.* Lelki nyelven: *a bukás.*

Könnyen megérthetjük, hogy amíg minden egyben volt és még részekre nem szakadozott, addig vonzásra sem volt szükség. Egymáshoz vonzódni csak egymástól elszakadt különállóságoknak kell. Már pedig az élet állapota csak a bukás után változott ilyen feldarabolttá, vagyis olyanná, hogy a delejnek mind a két tulajdonsága, *a vonzás is és a tasztás is,* működésbe léphetett. Iparkodjunk tehát mai tudásunkat a ma észlelhető elemekről és erőalakokról félretenni, mert ezek, amelyek most velünk együtt élnek, már mind csak későbbi

eredetűek. Már csak felaprózásai a nagy egységes anyagnak és erőnek. Még akkor ezeknek sejtelmük sem volt meg azokban a főerőalakokban, amelyek ez időben még csak ösztönszerűleg teljesítették egyenként a megérzett törvényt: *az isteni akaratot. Csak az Úr Jézus földi fellépése óta él a földi lelekben öntudatosan a világegység és ebből kifolyólag a megváltás gondolata.* Ezért krisztusi irány a világtestvériség és a kooperatív együttműködésre való törekvés. Akárki hirdesse is azt, evangéliumi programmot hirdet.

Ne keressük tehát az ősidőkben a még csak alig létrejött új elemben, a delejben se a későbbi erőhatásokat, amelyek látens állapotukból még akkor kihíva és működésre szólítva, vagy kényszerítve nem voltak. Hiszen még az isteni élet tulajdonságai (*attributa Dei*) is csak aszerint fejlődtek ki, amint a teremtett világ szükséglétei ezeket életre hívták.

Ha kísérletképen felindítjuk magunkban a feszültség érzését, szinte önmagától megvilágosodik a delej természete. Igazán kár, hogy a testi emberben a delejes feszülésre csak parányi képesség van, sőt némely emberben semmi. S még ahol meg is van, ellenkező képességek ellensúlyozzák és így zavaros.

A delej, mint a fényköri érzés testi alakja, lényegileg sem-miféle testi törvénynek nincs alávetve. Egyedül a fénykör testi törvénye és ennek ereje rendelkezik felette. Ezért a delej bár-hol van (és mindenütt van, ahol élet van), a fénykör testi tör-vényei által szabályoztatik. Önélete azonban nincs. Ezért sem önmagával, sem más testtel vagy elemmel érintkezése, vagyis elváltozása sincs. Mindig csak két test, két elem, vagy két lény között él és soha sem benne egyik vagy másik testben, elem-ben, lényben.

Mégis, hogy egyik vagy másik test, elem, vagy lény delejesnek, vagy delejesebbnek tűnik fel, onnan van, mivel ben-nük magas vagy magasabb fokú egyenletesség lévén, már összszevonva vannak természetüknek megfelelő lényekkel, testekkel, vagy elemekkel. Így az öket egyesítő delej már nem feszül oly mértékben, mint amikor még önmagától nagyobb tá-volságban érzett testeket, elemeket, vagy fémeket von össze.

Ismétlem, ébresszük fel magunkban a feszültség érzését, bárminő forrásból származott is ez. Lehet egy testi, vagy lelki harc utolsó pillanatainak az érzése, mikor az eredmény még eldöntetlen. Kétes! Mikor az érzés még feszült. Úgy-e, az ily feszültség magában foglalja a vágyat, hogy feszültségét mi-

előbb megszüntesse? Magában foglalja megbénult ereje érzését, amely az ő túlsúlyra jutott ellenállhatatlanságát szoktakitörésre ösztönözni. Még pedig természetüknek megfelelőleg. Az elemet összetörésre, a lényt bukásra, a testet szétszakadásra. Azonban csak ezt a három alakot készti a feszültség alternatív irányú cselekedetre. Ezen három erőalakra vannak olyan törvények, amelyek kétféle eshetőséget engednek meg. Vagy győz a feszültség érzése és elbukik a lény, kitör az elem, szétszakad a test, vagy pedig mindegyik esetben közelép valamely külső segítség, amely őket ezektől megóvja.

Példával világosítom meg. Ha egy lény egy nagy lelki rázkódtatás utolsó pillanatait éli és a feszült érzés őt teljesen betölti, jöhet egy olyan esemény, vagy fordulat az ügyében, bájában, amely őt a letöréstől megóvja. — Nézzük az elem feszültségét. Vegyük a léget a vízben. A meleg egyenlőtlensáthatása a vizet gózzá változtatja. A gőz a légelemet feszült érzésbe hozza. Ha kitör, robbanást hoz létre. De jöhet egy külső, magasabb erőalak a segítségére, amely az elemet megmentheti. Megnyitja a kazánt és módot nyújt a gőz okozta feszültségek a megszüntetésére, — Végül nézzük az anyagot, amelynek bár önmagában élete nincs, de vannak elváltozott erőbeli sajátságai. Az anyagban az ellentállóság akkor válik feszültséggé, mikor egyenlőtlennel meleg, izzó, vagy fokozódottan izzó tűz hatásának tesszük ki. Ha ilyenkor egy magasabb külső segítség közbe nem lép, az anyag szétszakad és elvész. De ha jön ilyen segítség és a tüzet szétválasztja az anyagtól, rögtön megszűnik benne is a feszültség és az anyag meg van mentve.

Ezek szerint a feszültség, ugyebár, elvonható, eltávolítható úgy az anyagtól, valamint az elemtől és a lénytől? Láttuk a példákból, hogy tőlük elválasztható, de nem választható el a feszültség önmagától. Ez azt jelenti, hogy a feszültség mint érzés, egyedüli a végtelenségen, amely feloszolva mindenütt megvan és mindaddig tartani fog, míg minden lény, elem és test, ismét egy nagy egységbe összevonva és illető helyére, körébe, szóval vonalrendszerebe elhelyezve nem lesz.

A feszültség érzése nem más, mint a végtelenség életének érzéki formákba való megnyilatkozása, amely a fénykörön kívül minden más helyen, mint valóságos feszültség érzése érezhető. Csak a fénykörben nem, mert itt egység van. Csak itt nem állhat elő feszültség, amely az egyesülés vágyának, vagy pedig a kitörésnek az érzése. A vonzásnak, vagy a taszi-

tásnak. És amint ellenállhatatlansági túlsúly folytán mégis előáll, a fénykörben meg nem élhet, hanem kiárad és megtereli a külső köröket a feszültség egyetlen érzésével. A Nap protuberanciái is testi delejfolyami kitörések. minden delejű megérzi, vagyis reagál rá.

Lelkileg azonban ez a feszültség lelkének egyetlen szenvedése. Vágakozás, amelyre önként vállalkozott azon pillanatban, mikor az élet termékennyé tételét határozta el és nem ennek a megsemmisítését. Mert mi helyt az Isten a teremtett világnak célt adott, e célban már benne szunnyadt a folytonos fejlődésnek a vágakozása is. Az isteni összhangban ez az egyetlen feszültség.

Ha tehát bárki feszültségen él és tehetetlenül áll, akkor biztos lehet, hogy illető helyzetének utolsó pillanatait éli. *Ilyenkor türelemmel várunk. Az egyetlen, amit tehetünk. Egy öntudatos lény mindig egy magasabb, nemesebb, tisztább változást vár, óhajt és remél Eme öntudatos óhaja, vágya, reménye az ő megkötött erejének a kisugarazása. Már ez a kisugarazás is valami, óhaj, vágy, remény! Egy erő, amely él és élni óhajt és akar. Mihelyt pedig ez az erő belölünk leköött lényekből kiszabadul, szabaddá is lészen. minden tulajdonságaink, amelyek bennünk voltak, a belölünk kisugárzó erőben egyenletességgel és szabadsággal működni kezdenek a mi javunkra. A mi egyszerű vágakozásunk és óhajunk gyakran megcselekszi azt, amit mi megkötött állapotunkban nem bírunk megcselekedni. Hányszor érezzük, hogyha nem volnánk testünkhöz lenyűgözve, érintkezhetnénk olyan erőkkel, amelyeknek a segítségével kiszabadulhatnánk testi vagy lelki feszültségeinkből! De tiszán látjuk megkötöttségünket és itt érezzük, hogy mi semmit se tehetünk. Ha azonban vágunk és óhajunk e lekötöttségből kiszabadulhat, megcselekszi helyettünk, amit mi nem tudunk. Érintkezhetik láthatatlan erőkkel, akikkel úgy véljük, hogy a mi egyéniségünk nem tud kapcsolodni. A vágy tehát lényünknek egyik parányi része és sokszor kiviszi azt, amire mi nem érezzük képesnek magunkat. Természetes azonban, hogy a vágynak is csak akkor van ilyen ereje, ha teljes egyenletességgű lényből ered ki. Ilyen alakjában azonban a vágy már erkölcsi erő bennünk. Éltető és cselekvésre ösztönző reménység. Sarkerény, amely egyfélől a hitbe, másfelől a szeretetbe kapcsolódhatik.*

Ezeket cselekedhetjük vágainkkal mi és ugyanígy cselekszik maga a központi és mindenütt levő eredeti feszültség:

a delej. Egyetlen érzés csupán. *Ellenállhatatlan erőrész mozgás nélkül és egyenletesség meleg nélküli.* Feszül, vár, óhajt, remél. Ilyen az az érzés, amely állandóan benne él és amely olyan erős, mint csak maga az erő lehet. Érintkezni vágyik, óhajt olyan tulajdonságokkal és erőalakokkal, amelyeknek a hiánya okozza a feszültséget.

Ha a feszültség érzését ép úgy el tudnánk képzelní egy külön ponton a végtelenségen, mint ahogy magunkat külön központoknak tartjuk, csak akkor látnánk, hogy ez az élő feszültségi érzés magából minden irányban kisugarazza azt a végtelen erejű óhajt és vágyat az érintkezésre, amely mi benünk is úgy, mint bárki másban, teljes eredménnyel működhetik. *Ez a végtelen erővel vágyakozó központi feszültség a legteljesebb eredménnyel vágyakozik és minden irányból összszevonja és érintkezésbe hozza a lényeket, a testeket, vagy elemeket,* aszerint, amint ezeket körülötte a végtelenségen mozgó élet a különböző erőalakokban kisugárzó vágya irányába helyezi.

A delej tehát feltétlen biztonsággal működik. Végtelen igazsággal. Hűségesen sugárzik és vágyik minden irányban. Végtelen erejével minden felől győzesen viszi össze a lényeket, elemeket és testeket és ezeknek az alaptulajdonságain dől el, hogy miként egyesítőket.

A lehetőség szerint megismertük most már a delejt. Származását, tulajdonságát és rendeltetését. Már ezekből is következtethetjük szerepét a minden egységesítő életben. Láttuk, hogy *a delej nem egy lény, vagy erőalak, szóval nem egy különálló valóság, mint a többi erőalakok,* amelyek egymástól lényegesen különbözök, hanem egy közbülső erőrész. Egy belső kapocs. Hogy ilyen legyen, erre az ő egyetlen tulajdonságánál, lényegénél fogva alkalmas. Hogyha ezt mindenkor szem előtt tartjuk, tisztába lehetünk vele, valahányszor összműködésben feltűnik előttünk. Jegyezzük meg tehát, mint szabályt, hogy *a delej a fénykör túltelése folytán beállott fénysűrűdésnek nem a kitörése, hanem a kiszűrődése.* Nem anyagtesti valóság és nem is tartozik testi törvények alá. Hogy úgy mondjuk: *a fénykori érzés testisége és csupán ennek a törvénye alá tartozik.* Ez az egyetlen érzés a mindenben, amely önmagában álló és ezért folyton egyesülésre vágyakozik.

Az erőérzésnek eme vágya állandó feszülésben nyilvánul és kisugarazásának ereje tökéletes következetességgel vonja

össze a természetükre egymásra egyező valóságokat. *Működése pedig ellenállhatatlan, mivel a delez maga is a fény ellenállhatatlanságának a kiszűrődése.*

Miután a lég egyes átmeneti erő-alakjainak eredetét és természetét már megismertük, nézzük most már összműködésüket ugyancsak a második körben.

A lég ez időben már egyenletességgel mozog, csak a ki-magasló alakulatok felett van egy-egy időre mozgásában zavarva. Egyenletes mozgásában keresztül tűznek rajta a fénykör sugarai. Jegyezzük meg itt, hogy a világfejlődésnek eme időszakában is sugár alatt még mindig csak a fénykori sugarat értjük, mert más fénysugár még nincs. A Napok csak késsébbi keletkezésűek.

Ha a meg nem zavart légterületeken a sugár függőlegesen tűzhet az anyagra, teljes erejében érvényesülhet. De hogyha a fénykori sugár sötét, zavaros léggel érintkezik, ez viszszahat rá és a sugarat *fehérré* halványítja. Viszont, ha sugár a levegőt minden érintkezési pontjukon megvilágítja s az így megtompított fénysugár fehér fényével érintkezik a légfolyam alján összegyűlt vízpárákkal (felhőkkel), akkor ezeket sűrűségük szerint a szürke színnek különböző színskálájával vonja be. Még alább a földanyaggal, amely a sugártól átárvá, már szintén nem sötét többé, hanem *barnás* színű. Még pedig a barna színek különböző árnyalataival. Mikor pedig a föld barnássága a fehér fénysugarat önmagába fogadja, ezt barna színével *sárgára* változtatja át. Ezért van a völgyek mélyében és anyagában olyan bőven a sárga és fehér színfestő anyag.

Ellenben a hegyek felett torlódó légfolyamon keresztül tűző sugár megtörök. Még pedig a sötét légnak rá való visszahatása folytán *arany színűvé*. Viszont a sötét levegőt ezzel sötétkékre változtatja. Lent pedig a hegyekkel összefüggő, de ellentálló anyag az aranysugarat ismét megtöri és létre hozza az arany számtalan rokon színeit. A *tüzes pirostól* az *égő láláig*. Innen van, hogy *hegyes* vidékeken úgy a világításban, valamint az anyagban erősebb színeket találunk és ezek sötétebben hatnak, mint a völgyek gyengébb színei. Az arany már nem oly világos szín, mint a fehér, amely egyenletességi szín. Így *hatottak egymásra a lég és a sugár és érintkezésük szülötte lett a szín.*

Ugyanekkor már az anyagfelület is engedett minden reá való hatásnak és magába fogadott sugarat, színt és engedte, hogy ezek az ő felső rétegét porhanyítsák és elváltoztassák.

Engedte, hogy a felette mozgó lég az ő legkönyebb anyag-parányait mozgásával felemelje és magában hordozza. Tudjuk már, hogy eme parányok tartalmaztak bizonyos erőréseket is, mert amikor a légfolyam a nagy erőfeszítésben kimerülve, az anyag felületén vánszorgott, a belőle kimaradt, de önéettel még nem bíró erőrészek a természetükhez legközelebb álló anyagparányokhoz tapadtak. Ilyen egyesülésben készen várta tehát úgy az anyag, valamint a vele egyesült erőrész is az életet adó lényeget, az egyenletes meleg fénnyt. Mihelyt majd ez is egyesülni fog velük, létre jöhet a legső megtestesült lény. Az első, amelyben már együtt lesz a háromság: — Anyag, Erő, Érzés. (Önmeleg.)

A végtelenségnak úgylátszik az volt a célja, hogy önmagát, aki bár egységében végtelen, de azért hármas alak, akik egymástól el nem választhatók, csak gondolatilag elhatárolhatók, látszólag parányi részekre is felossza és a parányokban is teljességevel jelen legyen az egész mindeniségen. Ismétlem, látszólag, mert a végtelenség egységes egész s ennek részekre bontása csak a mi gyarló érzékeink csalódása. Érdekes, hogy ezen együttes életbe hogyan folyt be ezen időben a minden összevonó feszültség: a delej.

Van-e a delejnek súlya? Testi nincs, mert a delej bár nem teljes lelki valóság, de nem is testi. S mivel, hogy nem az, feszültsége bár kifelé sugárzik, de az ebből előálló erőhatás már nem kifelé működik, mint a többi testeknél, hanem befelé. A fénykör felé vonz, mint minden egyenletességi lényeg. Ezért a kisugárzása erejével megfogott valóságokat befelé, a fénykör felé vonzza és nem kifelé nyomja.

Nézzük most, mennyit fogott vagy ragadott meg a delej az ősanyagból? Minő súlyú és területű réteget? Rövid a válaszunk: — *Annyit, amennyit a légfolyam és a légmozgás segített neki. Mert ne feledjük, hogy a levegő a legmagasabb erőknek és hatalmasságoknak a munkaszerszáma.*

A delej tehát egyszerre hatott a légre és az anyagra. Amilyen egyenlettel, erővel és súllyal bírt az egyik oldalon a delejjel átjárt lég, éppen annyit és olyan súlyú anyagot tudott a delej is az alsó feltépett képződményből a légfolyammal összekapcsolni. A felemelt anyagréteg súlya tehát tökéletesen megegyezett azon lég súlyával, amely őt élteti, fenntartja és mozgatja. Az így felemelt anyagréteg a delej által a léggel összevonva, lassú mozgással követte az egyenletes légmozgást a második körben. S amily mértékben közeledett és emelkedett

a *fénykorhoz befelé*, olyan arányban veszített a tisztuló anyag is a súlyából. (Mondtuk már, hogy *az anyag súlya aszerint változik, amennyire közeledik az erő vonala felé.*) A fény ugyanis finomította és egyenlíthetővé tette. A belőle kivált legfinomabb anyagparányok pedig a légből helyezkedtek el. Maga a légből ezáltal nem súlyosodott, mivelhogy inkább ki lévén téve a fény könnyítő hatásainak, mint az anyag, ennél fogva könnyűdése és finomodása is közvetlenebb és gyorsabb volt. Ezért, bár az anyag egy része a légből emeltetett, a légből egyensúlyba maradhatott az anyaggal. Így a légből az erőtlen és érintetlen anyaggal még ma is egyforma súlyú. A légből elhelyezkedő újabb parányok pedig ezt a súlyt nem zavarják, mert természetükönél fogva bele tudnak olvadni és annyira hozzá tartoznak, hogy amint látni fogjuk, nélkülözhetetlen részeivé lesznek a légnak. Mikor pedig a légből a fény ráhatása folytatón, súlyából veszített és ezáltal könnyűdött, finomodott és világosodott, ezzel csak alkalmasabbá vált a fény átbocsátására is, amely minden újabb és újabb anyagparányokat tiszthatta fel hozzá. *Ily módon áll fenn a súlyegyenlet a légből és az anyag között.*

De mi történt a képződményről feltépett anyagréteg alatt? Itt már ösmozgás volt, amely kívül állt nemcsak a fény körön, hanem a második körön is. Ezért bátran nevezhetjük harmadik körnek.

Ez a képződmény köre, amely felett és alatt az ösmozgás ontotta a hideg hangjait (rezzeneteit), amelyek a képződménybe, ütközve, hozzá tapadtak és ezt még súlyosabbá és keményebbeké tették.

Itt jegyzem meg, hogy a végtelenségnek mindenütt központja van, amely látszólag mindenütt középen osztja ketté a mindeniséget. E központból indul ki minden életerő a végtelenségen. minden élő és termékeny élet, amivel a végtelenség még ma sincs megtelíve. Ezért az ösmozgás a második körön kívül és a képződmény alatt és felett is állandóan működött, mert az érzékelhető világgyeremény kerete ma is az érzékelhetetlen ösmozgás, miután minden anyag végső elemzésében a mozgásban tűnik el. A képződmény felett lévő ösmozgásnak a hideghangai pedig ellenállhatatlanságuktól üzve a felemelt anyag külső szélén jutottak fel a második körnek egyenletes légfolyamába és itt az általunk már ismert módon cseppfolyós képződménnyé, vízzé változtak.

Íme! ez volt az eddig megismert erőalakoknak együttes

élete ebben az időben. Elmondottak a fényről, hogy milyen a belső élete. A légról, hogy milyennek kell lenni az ő benső életének: egyenletes mozgásnak és semmi másnak. Mert a lég is munkaszerszáma a magasabb erőknek. Keze és lábal Mozgása által hasznos. A legfontosabb erőalak, amelynek az első fény kitörésből legelőször kellett kialakulnia, mert a lég alap-elemei nélkül se a víz, se a fizikai tűz nem létezhetnék. Megismertünk benne két további újabb alakulást is! A fény szüllöttje mind a kettő, mert a berekesztett térben érintkező sugaraknak a termelései. Az egyiket fénytesttel bíró összekötő lényeknek neveztük el, akik a lényeget, vagyis az erőket kapcsolják össze egymással. A másik a delej, amely viszont összekötő erő a lég és az anyag között. Látjuk ezt a súlytalan erősséget a légben elhelyezkedve, de nem elszigetelve, mert sem a lég törvénye el nem szigetelheti a delejt igazgató urától, a fénytől. Később majd látni fogjuk azt is, hogy a fény és annak sugara minden módon fogja a delejt elváltoztatni és ennek a működését irányítani. Most pedig rátérünk a harmadik erőalakra és vizsgáljuk, milyen a víznek az élete önmagában?

A VÍZNEK ÉLETE ÖNMAGÁBAN.

Milyen a víz? Bizonyos sajátságait már ismerjük. Tud alkalmazkodni és engedelmeskedni, de emelkedni, megmozdulni csak a legmagasabb erőnek, az egyenletes melegnek a fényhatásával tud. Ez megkönníti, párává változtatja, mert csak a fénysugár melege tudja őt felemelni és vonzani. A tökéletes egész!

Ellenben a delejnek, amely csak rész a tökéletességből, semmiféle hatása nincs rá. Nem tudja sem emelni, sem vonzani. De a lég egyenlőtlen mozgása már megmozdítja, sőt, elmozdítatja a helyéről. Lenyomhatja, vagy kiszoríthatja onnan a vizet. De már felemelni szintén nem tudja. Ezért a víz természeténél fogva a fény közvetlen hatalma alá tartozik. Se a lég, se a delej nem uralja őt. Sőt, a víz a fénnyel közvetlenebb érintkezésben tud élni, mint a lég.

A víz anyagát, vagyis alkotó részét is megismertük már. Tudjuk, hogy erőalj. amelynek egyik alkotó része légmozgássá durvult fényáramlat; a másik pedig hideg hangfolyam, amelyek egymásba elvegyültek és ezért szét is választhatók. Teljes ismerete azonban mégis csak annak lehet róla, aki az erőt magát fel tudja fogni. Mert kezdetben a víz is inkább erőlak volt, mint a mai bevégzett anyag. Megvolt benne a víznek a lényege, és hatóereje, de nem a mai alakja. Csakhogy ez az ismeretszerzés egy előttünk teljesen új módon fog majd létrejönni, hogyan majd elérünk egykor az erő megérzésének a módszeréhez. Most egyelőre folytassuk a víznek ezen időbeli leírását.

A víznek önmagában élete, érintkezése, elváltozása nincs. Az eredeti víz kialakulása után szintén egységes folyamat volt. Eme egységét saját alaptulajdonságától késztetve soha sem hagyta el. Ezért az egységes vízfolyam, habár annyi külön részből áll is, ahány hideg, ösmozgásbeli hangból kiképződött, mégis a vele egyesült, bár az öslégen már eldurvult fény

hatása folytán, olyan *nagy hajlékonysággal* és *puhasággal alkalmazkodott egyenletes egységéhez*, hogy ebből származott az ő új és megtisztult alaptulajdonsága is. Így lett a víznek vezető természetévé *az egyenletesség*, amely nála megszerzett egységének a megtartásában nyilvánul.

A víz is, mint a többi élő erőalak, csak kapta az egyenletes melegséget, a termékeny életet. És olyan hűséggel alkalmazkodik egyenletességi törvényéhez, hogy még kapott melegével sem indít önmozgásokat. Ezért nincs is érintkezése önmagával. Lelki nyelven: *nincs külön akarata*. De habár az alkalmazkodó egyenletesség lett a fenntartó és jellemző tulajdonsága, azért megvan benne az őserőből öröklött ellenállhatatlansága is. Bele vitték az ösmozgás hideghangjai, amelyek ellenállhatatlansági eredetű erősalakok. *Ellenállhatatlan erejével tartja fenn magát az anyag felett és a légfolyam alatt* De semmi körülmények között sem használja fel ezt kifelé törő és ellenálló értelemben. Ellenkezőleg! *Lelkileg az ő ellenállósága soha ellent nem állóvá változott*.

Lássuk most, mik azok az idegen külső mozgató erők, amelyek már ebben az időben a vizet megmozdulásra és a közös életben való termékeny közreműködésre indítják, sőt kényszerítik.

Ugyebár, a *legfensőbb erőalaknak, a fénykori fénynek alakja a fénykori sugár?* Ez még nem mozgató erő, mivel önmozgása nincs. Sőt, magának a teljességgel bíró fénynek sem természe a mozgás. Különösen nem a fénykörön kívül. Csakis az önként vállalt helyváltoztatásának és a második körben való elhelyezkedésének a következménye lett az ő mozgása, az egyenetlen légáram hatása folytán.

A mozgás a folytonos változás, ezért nem is lehet teljeséggé. Teljessé csak a változatlanság, az állandóság és a betölftőség lehet. Ezért a fénynek se célja a változás, hanem a minden betöltés. A megvilágítás, az átsugárzás és amint ezt elérte, mozgásra nincs is többé szüksége, mivel teljes és változatlan állandóságban élhet. Ezért ezen időben is, amikor a fény egy más valósággal érintkezett, ott mozgást nem idézett elő, csak egyenlített, könnyített, szétválasztott és előkészítette az anyagot a második erőalak, vagyis a légáram számára. A mozgó légáram volt az, amely mint minden, úgy a vizet is megmozdította és előidézte a közös életbe való közreműködését. Magába fogadta és módot nyújtott a sugárnak, hogy megtisztíthassa a vizet a fény természetének meg nem felelő sa-

lakjától: az erőaljtól. Majd később azt is el fogjuk mondani, hogyan állottak elő a sugár és a teljes egyenletességű víz érintkezéséből új alakulatok.

A víz ezidőben már megtisztult és erőalak-testvéreinek akkori természetéhez alkalmazkodni tudott, hogy egy közös életben élhessenek együtt. *Résztfvett benne mind a négy erőalak és az ismert erőrész is: a delej.* Résztfvétőkellékesek voltak továbbá azok az erővel egyesült anyagparányok is, amelyeket a sugár tűzése a porhanyó anyagból atomizált és a légfolyam önmagában mozgatott.

Mióta a légfolyam az ösmozgás hideghangjait egy érintkezésben vízzé változtatta, azóta a víz állandó viszonyban maradt a léggel és vele állandóan érintkezik. Az érintkezésük eredményei azonban azszerint változnak, amint a lég egyenletesen, vagy egyenlőtlenül hat mozgásával a vízre.

A vizet meleggel vagy a sugár, vagy a légmozgás látja el. Az így nyert melege pedig finom igazsággal és egyenlettel úgy oszlik meg a vízben, hogy térfoglalásában, amely a légmozgás és anyag között fekszik, a lég felé eső oldalon (*felül*) sűrűbb egyenletességgel, vagyis nagyobb könnyűsséggel hat; lefelé (az anyag felé) ellenben ritkább egyenletességgel tehát mérsékelt melegséggel. Ezért lesz a víz mélységeben súlyosabb és hidegebb.

Többször kifejtettük már, hogy a végtelen egységen nincsenek élesen elválasztó vonalak, csak érzékeihetetlenül finom átmenetek. A víz sincs éles vonallal elválasztva egyik oldalán a légfolyamtól és a másikon az anyagtól. Itt is *finom átmenetek vannak.* Ezekben a lépcsökön emelekedik a víz fölfelé és lefelé. Párakban és ködökben tűnik el a légfolyamban és iszapos, mocsaras alakulatokban a földben. A lég is átjár a vizén és lassú egyenlettel lemegy mozgásával az anyagig: a vízenéig. Ott kiemeli a fénysugár által szétválasztott porhanuó részeket és ezeket *finom légpezsgésben* felhozza magával a levegőre és így létrehozza az átmenetet a lég és anyaq között. Egyben láthatjuk tehát *mind a három erőalakot közös életműködésben* és egységen és ezen egységen keresztül tűz a fényköri fénysugár, *A delej pedig mint rejtegett erő,* amelynek érzékelhető alakja nincs és külön tért nem is foglal el, állandó feszültségével ezt az egységet tartotta össze. Őszszekapcsolta a levegőt és a földet, amelyek közé volt elhelyezkedve a víz is.

Említettük már, hogyan maradtak ki bizonyos erőrészek

a letört légfolyamból. Ezekkel az erőrészkekkel egyesült anyag-parányok színén a légfolyamba vegyültek el és bizonyos súlyal nehezítették azt, amelyet viszont a fénykörű sugarak közvetetlensége állandóan és fokozatosan könnyített. Amennyiben pedig légtorlódások voltak benne a hegyláncok felett, ezek a felhőkbe verődött súlyosabb vízfolyamot leszorították a légkörből az anyagra. Mindig a légtorlódásnak megfelelő erejű és súlyú víztömeg szorítatott le az anyagra. S mivel ez iclőben az óriási hegyek erőteljesebben hatottak vissza a légre, tehát árvízszerű felhőszakadások voltak, amelyek átáztatták, puhították az anyag felületét. Az ilyen szakadások idején, amelyek nem csak gyakoriak, hanem szüntelenek voltak, a sugár sem tudott lehatni az anyag felületéig mindenkoron a helyeken, ahol az egyenetlen esőszakadás éppen folyamatban volt. Amíg ez történt, addig a sugarak a szabadon hagyott léterületeken, ahová már a légtorlódások el nem hatottak, mintegy összegyűjtve, még erősebb tűztek alá és az anyagot tömörebb, erősebb hatással tudták átalakítani. Így választották el már ez időben a víz a földtől. Ezt nevezi a biblia a teremtés második korszakának: — És elválasztá az Isten a vizet a földtől! Tulajdonképen ez annyit jelent, hogy az óskezdetben még minden anyag, tehát a víz és a föld is szét nem választott egységen éltek együtt.

Ez alatt fenn a légnak a vízfolyamában szünet nélkül gyűlt a friss vízanyag, a felemelt anyagréteg alatti ösmozgás hideg rezzeneteiből (hangjaiból), amelyeket a fénykörű sugar állandóan tisztított a légfolyamban. A leszakadt esők folytonos befogadása az anyagban bizonyos területeket annyira átáztatott és oly mélységekig szívárgott be, hogy itt nem is állhatott elő az az életalakulás, mint a légtorlódástól ment völgyek felett. Az anyagban ezen időben már háromféle terület volt.

1. *Az ellentálló hegyműszaki területek.*
2. *Az átáztatott iszapos területek, amelyek idők múlva tengereké fognak kialakulni és végül*
3. *A száraz területek.*

Az említett iszapos területeken, amelyek felett szintén erősebb volt a légtorlódás és nyomás, a fénykörű sugar már csak mérsékeltebbben férhetett a vízhez, hogy segélyére legyen. Annál fokozottabb egyenettel tudott hatni a szárazabb helyekre és az ott összegyűlt vizet, amely a földdel sáros képződményé változott, elválasztotta az anyagtól. Megkönnyítve

visszahelyezte természetes állapotába. Ma is láthatjuk ezt állandóan megismétlődni, mert a sáról a vizet a föld anyagától hasonló módon választja ki a reá ható fény és meleg. Mikor pedig a felső légtöröldás a sugarakat helyváltoztatásra kényszerítette, ezek a könnyűvé vált vizet mint párat, felemelték az anyagról. De mi helyt ez a pára elérte az erőteljesebb légmozgást és azzal érintkezett, mint gyengébb fél ismét leszorítatott. Csakhogy most már nem volt olyan súlyos, mint régebben, mert erős alakjától folyton tisztult és így a légnyomás sem tudta teljesen lenyomni. Szépen elhelyezkedett ott, ahová a légnyomás leszorította. Itt várta mint páraállomány, míg a felette mozgó légáramnak egy-egy erőteljesebb torlódása még lejjebb nem nyomta. E helyen azonban már belevegyültek az anyagréteg alól feltörő hideghangok is és ezzel esőszakadás alakjában ismét lehulltak.

Ilyen volt a víz részrvétele ez időben az erőalakok közös életében. Az a víztömeg pedig, amely olyan területre jutott, ahol a sugár nem bírta elégéggé megközelíteni és felemelni, ott egyelőre tétlen várakozásban gyűlt össze és áztatta, mélyítette a medrét. Csak néha jött létre a sugár gyengébb hatása folytán egy-egy új alakulat, amely a bizonyos magasságba felemelt vízrészékből állt elő: a köd! Ez azonban soha sem könnyűdhetett meg annyira, mint az egyenletes légmozgásban felemelt vízpárák, mert amikor a felső légtöröldás a sugár tűzését csökkentette, ezáltal a ködnek a felemelkedését is akadályozta. Ma is csak akkor áll elő a köd, mikor a gyengébb sugárhatás a sűrű párat nem tudja teljesen átjárni, mert a köd a vízpárak legdurvább alakja.

Minél inkább fejlődött ez a közös élet az anyagkörben, annál inkább finomodott, ritkult, világosodott a lég és annál tisztább és átlátszóbb lett a víz is. —

Ezekután térdünk rá az anyag vizsgálatára. Kutassuk, hogy miként nyerte ez is vissza az erejét? Hogyan él vele és hogyan vesz részt az erőalakok együttes életében?

A FÖLDANYAGNAK ÉLETE ÖNMAGÁBAN.

Az anyagban még képződmény korában semmi erő sem volt. Nem voltak tehát benne minőségek és ezért a képződmény nekünk még érzékelhetetlen anyagvalóság. Mi csak minőségeket tudunk érzékelni.

Az anyag csak akkor lehetett erőalaká, mikor már fel tudta venni magára az erőt és képes volt egyesülni vele. Míg az anyag idáig nem finomult, addig csak erőalj a neve (erősalak).

Az anyag fejlődését is már részben ismerjük, csak még a természetével nem vagyunk tisztában. Annyit már tudunk róla, hogy megpuhított képződmény-felület, amelyet a légozgás óriási ereje tépett fel róla. A felszakított puhább anyagréteget azután a delej ereje emelte fel a képződménnyről és belekapcsolta a légfolyamba. Ettől fogva lényeges átalakulásokon ment keresztül.

1. Megszűnt álló és mozdulatlan lenni;
2. megszűnt kemény és hideg lenni;
3. megszűnt sötét lenni és ez az elváltozás azért fontos, mert különben nem egyesülhetett volna vele az abszolút ellenkező természetű fény.

Azt mondjuk, hogy az ōsanyag hideg, kemény és sötét rezzenetekből állt. Hát ezek nem minőségek? Nem! Ezek negatívumok. Valamely pozitív létezési minőségeknek a tagadásai. Hiányok és nem minőségek.

A fény ezideig csak érinteni tudta az anyagot, de egyesülni vele nem tudott. Hogy azonban már eme érintése által is minő alakulásokat tudott létrehozni benne, azt már megismertük. Felületét anyagparányokká porhanyította. Sejthetjük, mi lesz majd akkor, amikor vele már egyesülni tud és fog! Ebből fog előállni a szerves élet a földön, amikor a fényköri fény (erőérzés) már képes lesz vele egyesülni és az anyagban megtestesülni.

Addig is vizsgáljuk az anyagot felemelt helyén a légfolyam alatt és a képződmény fölött. Közöttük az ösmozgás hi-deg hang folyama. Különböző képet röviden ismét összefoglalom.

Az anyagot a képződményről a légfolyam kitörése tépte föl és a delej kapcsolta vele össze. Ez lett az okozója körforgásának is, amelyet együtt végez a légfolyammal. Nem a föld viszi tehát a levegőjét, hanem inkább a légfolyam mozgatja a földet, mert ez az élő alak. A föld tehetségtelen. Önmagától se megmozdulni, se megállni nem tud. Különben igazán érhetetlen volna, hogy a föld hogyan képes együtt vinni magával a légkörét is? Hiszen láthatjuk, hogy viharok, orkánok kitörésekor a lég nagyon sokszor a föld forgásával szembe fordul és ellenkező irányban áramlik. Mi tartja tehát össze őket? Majd látni fogjuk, hogy ez a kapcsolódó erő közöttük a delej.

Az anyag változhatatlan biztonsággal van összekötve a delej által a légfolyammal. Habár a vízre, amely a légfolyam és az anyag között foglal helyet, a delejnek semmi hatása sincs, de azért a víz feltétlen alkalmazkodásánál fogva nem tudja megakadályozni, hogy a delej, amely a vízben is elvezet, ne hasson rajta keresztül összetartólag a légfolyamra és az anyagra.

Így mozgattatott a föld a második körben, ahol lassanként visszanyert erőtulajdonságaival fogékonytávba vált minden ráhatás iránt. Azokat felfogta és javára fordította. Ne feledjük ugyanis, hogy a föld valaha képződménnyé sűrűdölt erő-rezzenetekből képződött. Erő tulajdonságait tehát csak akkor veszítette el, mikor a rezzenetek meleg hiányában összedérmedtek és egymáshoz tapadtak. E dermedésből ébresztgeti fel a földet kölcsön adott melegével a fényköri fénysugár. Így nyerte vissza a föld is elvesztett erőtulajdonságait.

Mihelyt a föld elválasztatott a mélyebben nyugvó képződménytől, a közöttük támadt ürt rögtön betölte az ösmozgás és így a föld az ösmozgás fölé került és ezzel sokat könnyebbedéit. Meg lett mentve az újabb képződmény reárakodásától. A hidegangok tapadásától. Ezzel egyszer és mindenkorra megszűnt a további keményedése. Hogy a folytonos mozgatás is mennyit változtatott és lazított az elképzelné tétlen kemény anyagon, azt könnyű megérteni. Ha pedig ehhez hozzá adjuk a fényköri sugaraknak folytonosan puhító és szétválasztó hatását, továbbá a víznek a belehelyezkedését az anyagba, úgy önkéntelenül érzzük, hogy most már csak egy

új erőre van szüksége az anyagnak, amely puhaságát felhasználva, alakokat formálhat belőle.

Valóban, az anyagban már minden megvolt, ami öt egyesíthette az erővel. Nemsokára oda fog fejlődni a kölcsönmeiege is, hogy okvetlen elő kell állni belőle egy új, sajátságos alakulásnak.

Ha most a második korbeli erőalakok együttes életét vizsgáljuk, látjuk, hogy minden erőalak közvetve, vagy közvetlenül *kizárolag az anyag javára dolgozik*. És ha az új életmegnyilatkozás a második körben kizárolag testi törvények alapján történt volna, úgy valóban végzetes átalakulásnak kellett volna már ebben az időben is előállnia.

Bár még a törvényeket nem ismerjük teljességgel, amelyek az életet ezidőben szabályozták, de annyit már tudunk, hogy: — *Mihelyt egyenletességgel bíró lények, testek, vagy tények érintkeznek egymással, érintkezésükből az első és egyetlen alap és örök törvény erejénél fogva új, elő, termékeny életalakoknak kell előállnia*.

A második körben pedig már látjuk ezt az egyenletességet. Helyreállt az összműködés. Ez a végcél ma is. Akkor sem lehetett magasabb célja az erőalakoknak, mint az összhangzó együttműködés. Mihelyt pedig az erőalakok nemcsak össze vannak kapcsolva, hanem egymásban ehelyezkedve, mintegy elvezetve vannak anélkül, hogy ez az egység bármelyik erőalakra gyengítőleg hatna, akkor el van érve a teremtés isteni célja. Az élet már összhangban folyik és ezen összhangzó egyenletes életnek a következménye a gyors egyenletű könyönyüdés lesz. És minél inkább fokozódik ez, az életsúly érzése is oly mértékben fog apadni. Amily mértékben pedig fogy a súly, olyan mértékben fog betelni az illető egyén, csoport, vagy kör élete is az élet tiszta, világos és boldogító érzésével.

Más volt azonban még ekkor a második korbeli élet összhangja, mint aminővé lesz majd az idők végével beálló örök összhang. Mert *annyi egyéni, külön életalap származik az ős-erő mozgásából, ahány hideghang tapadt össze az idők legelején. És mindaddig, amíg ezek az életüket elvesztett hangok azt vissza nem nyerik, — habár kölcsön-meleg által is — addig nem is lesz befejezve a mindenben folyó evolúció! Az anyagnak is bizonyos ösztönnel bíró erőalakká kell előbb válnia, amely érzékenységénél fogva egy magasabb erőnek ráhatására (akaratára) engedelmeskedni fog. Addig folytonos lesz a megváltás munkája is, mert szent Pál szerint: — Mind-*

ezideig maguk a teremtmények is vajúdnak, várván az ő fel-szabadításuk óráját!

A legmagasabb lény, a magában minden egyesítő *Ige*, mindenrőktől fogva bírt azon erővel és hatalommal, hogy a jnég tisztulatlan anyagra is úgy tudott hatni, hogy az rögtön visszanyerte erőbeli sajáságait. *Ezen oknál fogva a vizet nemcsak borra, hanem bárminő egyéb anyaggá is átváltoztathatta volna. Hiszen tudjuk, hogy az anyag átváltozása molekuláris csoportosulásuktól függ.* minden erőhatás, amely ezt az anyagban előidézni tudja, az anyagot is megváltoztathatja. Az *Úr Jézus*, aki Önmagában egyesítette a kezdetet és a véget az összes közöbüső átmenetekkel együtt, képes lett volna tökéletes erejével az anyagban bárminő változásokat rögtön létrehozni. Ezt láta az ellenáramlat is, ezért monda megkísértése alkalmával az Úrnak: — Változtasd e köveket ke-nyerekké!

De hogyha ez a hatalom létezett az Igében, hát vájjon, nem hozhatta volna-e létre a megváltást az egész mindenben minden átmenet nélkül egyszerre? A kezdetből a véget? Másszóval: a célt, az összhangot? Még pedig tisztán csak értelmi erőhatással (akarattal), szenvedések nélkül? Feltétlenül megtehette volna. De hogy az erők Ura ezt nem tette meg, az is csak az Ő végtelen szeretetéről és igazságáról tanús-kodik.

Gondoljuk csak meg, ha a végtelenségen ezt az egységes életet parancsszóra, tehát hatalmi alapon hozza létre az Úr, akkor *egyéniségek helyett ma csak egy összélet volna.* Egy élet, egy eszme, egy gondolat töltené be a mindeniséget, amelynek azonban még csak emléke se lehetne a különböző helyzetekről és állapotokról, amelyeket csak lassú fejlődéssel, fokozatosan lehet elérni. *Külön-kilön minden egyes egyéniségnak saját küzdelmei és szenvedései árán lehet csak értékes és szabad egyéniséggé kifejlődni.* Az az összélet céltalan kényszer-élet volna, amely minden egyéni erőfeszítés nélkül, munka nélkül és érdem nélkül állana fenn. Az ilyen létben *nem is lehetne külön egyéni öntudat.* Maga az *Úr Jézus* élne egyedül és minden más életalak csak Benne élne egy öntudatlan összhangban.

Igaz, hogy az életérzése így is betöltené a végtelenséget, csak egyetlen öntudat élne benne: az Úré. *Az Igé!* Míg ellenben *ma, ahány egyenletes meleghang kiáradt az életközpontból, annyi külön egyéniségekre darabolta fel életét az*

Ige, mert hiszen minden élet csak az Ige élete bennünk. Így sokszorozta meg életérzését és a végtelenség minden alakjában a léterzését. Hogy milyen értéke és fontossága van az egyéni életöntudatnak, azt legjobban megmagyarázza az álomelmélet, amely számunkra azért értékkel semmi, mert nem élünk benne öntudattal.

Eme szempontból nézzük most végig az egyenletes erő működését. Tartsuk folyton szem előtt, hogy az erő termézsze az erőkifejtés. Képességeinek a felhasználása. (Tallási nyelven: — *Az én Atyán mindig munkálkodik!*) Ebből azután önként következik, hogy az életnek, vagyis az erő alakjainak a végtelenségen meg kellett sokszorozódni.

Ha azonban a második körben ez az élet-sokszorozódás testi következetességgel állt volna elő már ebben az időben, amikor az erőalakok között már volt egy bizonyos összhang, akkor ez a következőképen alakult volna ki:

— Az egyenletes összműködés következtében ismét súrúdni kellett volna az ellenállhatatlanságnak. Előállott volna tehát az önmelleg. A második körnek az önmellegréből pedig új életalakoknak kellett volna létrejönni, akik egyesítették volna magukban a második kör összes erőalakjait. Kivéve a fény-sugarat, amely már fényköri erőalak és ezért semmiféle testi törvény által helyhez nem köthető. Sőt, magának a fénynek sincs olyan testi, vagy másfélre törvénye, amely őt erre kény-szeríthetné, vagy csak azt lehetővé is tenné.

Hogyha pedig a második körben, amely még ekkor világtestekre szét nem szakadt, egységes óriási anyagtömb volt, már ezidőben előálltak volna azok az új életalakok, amelyek egyesítették volna magukban a kör együttes életének összes alkotó részeit, akkor ezeknek olyan súlyosaknak kellett volna lenniök, hogy a fény sugár, amely csak negyedrésznyi lehet az anyagban, a többi háromnegyed rész súlyos anyagelemeit nem bírta volna felemelni. Minthogy pedig a fényköri sugár helyhez nem köthető, távoznia kellett volna abban a pillanatban az újonnan létrejött életalakokból, mi-helyt azokban bármilyen parányi egyenetlenség áll be és akár belső, akár külső okok folytán életműködésük megzavartatik. Ennélfogva fényköri fény sugár sem maradhatott volna állandóan az új életalakokban. De vájjon mi történt volna ezekkel, ha egyenletességüket elvesztvén, a fény sugár kimegy belőlük? Túlsúlyra jutott volna bennük az ellenállhatatlanság amely minden kifelé tör és a sugár többé soha velük mert

egyesülhetett volna. A sugártól elhagyott és egyenletességüket elvesztett életalakok (állatok és emberek) pedig ellenállhatatlanságuktól úzve, megindultak volna a természetüknek megfelelő második anyagkörben egy szüntelen mozgásban. Irtózatos végnélküli bolyongásban. *Az egységes anyagkörnek, amely még ekkor égi testekre szétdarabolva nem volt, az élő, mozgó részeivé lettek volna. Éppen olyan öntudat nélküli részeivé, mint a mi testünkben a vérparányok.*

A végtelen értelmi világépítő bölcsességének előre kellett tehát gondoskodnia, hogy a majd megszületendő teremtményei részére olyan parányi lakóhelyeket készítsen, amelyekhez ezek kötve legyenek. Kisebb földgömböket és még kisebb anyagtesteket, amelyekbe beböriönözienek és még az esetben is, ha egyenletességüket elvesztenék és ellenállhatatlanságukat a szűkebb helyekhez kössék le. Egyrészt parányi testük anyagbástyái közé; másrészt az ó kis világtesük szűk körében, amely bilincsek kényszerítik őket, hogy helyüket el ne hagyhassák és ne legyenek az egész végtelenségnek bolygó parányai, hanem csak a saját kis világuknak a vándorai.

Hogy ezek a kisebb-nagyobb lakóhelyű világtestek és anyagtestek hogyan jöttek létre, később fogjuk elmondani.

A MÁSODIK FÉNYKITÖRÉS ELŐZMÉNYEI.

Kétségtelen, hogy egy új életalakulásnak most már elő kellett állnia a második körben, mert a négy erőalaknak egy másban való élése ezt elkerülhetetlenné tette. Csak az imént említettük, hogyha ez testi következetességgel történik, minden lehetetlen helyzetbe kerül volna egyenletességének elvesztése következtében az a háromnegyed részben súlyval bíró életalak. A fényköri sugár visszavonulása után kifogyott volna egyenletes melege, amely őt élteti és a második kör betelt volna életvesztett hullákkal. Ennek pedig a testi törvény ereje folytán borzalmat következményei lettek volna.

Az ilyen életvesztett alakulatok tömege már termékeny és meleg életet vesztett volna el. Nem úgy, mint az ösmozgás hideg hangjai, akik, mint élettelen hangok, csak megdermedtek. Milyen lehetetlenné tette volna ezeknek a megromlása a fényköri sugár számára a második körben való tartózkodást. *Hogy élıhetett volna az élet együtt a halállal?* A fényköri sugár kénytelen lett volna helyét végkép elhagyni és az éltetett, vagyis kölcsön meleggel bíró második kör életfolyama kihalt volna. Elveszett volna belőle az erő. Visszatért volna a központba, ahol újra túltelítve a fénykört, ismét kitört volna a holt második körbe. Csakhogy ez a kitörés már nem meglágyított hideg hangokat, hanem természetével ellenkező valóságokat talált volna. Összeütközésük elkerülhetetlenné tette volna, hogy ellenállhatatlansága tüzzé ne változzék és létre ne hozza az anyagizzást, amely az anyagvilágot megfinomodás helyett megsemmisítette volna. A cél azonban nem ez volt!

Remek szabályossággal egy újabb fordulat állott be a vég-telenség élet folyamában. Ez is, mint minden új fordulat, a fényköri központból indít ki. Egyébként már is bizonyos váratkozó érdeklödéssel kell, hogy a fénykörbe tekintsünk. Hát a fénykör még sincs újra túltelve?

Azon hosszú idő alatt, amíg a második körben az erőalakok együttes életében bizonyos összhang kialakulhatott, addig folyton gyűlt a fénykörben is a könnyű meleghang, az életközpontból (Szentszellemből) kiáradó lelki meleg, amelyben az abszolút erőmozgás (a Fiú) sűrűdött önmelege volt feldarabolva melehangokra: szellemekre! Miután pedig a fény is egynegyed részben anyag, tehát bizonyos tért kellett elfoglalnia a meleg hangoknak is. A képzelhető legparányibbat, de mégis csak tért. Ezért kellett a fénykörnek is lassanként újból túltelnie. Joggal kérdezhetjük most már, hová lettek azok a fényrészek, amelyek a második kör hosszú fejlődésének a folyamatában a fénykört túltelítették?

Miota a második körben beállt az egyenletes összműködés, azóta a fénysugár is sokkal inkább tartózkodhatott ott, mint hajdan az alakulási zavarokban. Ezért a fénykör erőteljesebb kisugarazása állandóbb és nagyobb erőkifejtésre adott alkalmat és módot, hogy minél több fényrész találjon helyet kisugarazásban. Ez könnyített a fénykör túltelésén. Hozzájárult még, hogy amiota a fénykörbeli ellenállhatatlanság, mint erőrész, kiszivároghatott a delej alakjában, azóta a fénykörben is tökéletesebb és lassúbb egyenletű lehetett az élet anélkül, hogy az ellenállhatatlansági sűrűdésnek ki kellett volna törnie.

Láthatjuk mindezekből, hogy *minél inkább tisztnak a végtelenségen egyes körök, annál több tér nyílik a fénykör sugarak számára is és így a fénykör is meg lesz óva a kitörések től, így lesz az élet mindig egyenlőbbé és állandóbbá.* Csakhogy ebben az időben még a második kör nem tudott annyi fényrészt (sugarat) befogadni és foglalkoztatni, amennyivel ellensúlyozhatta volna a friss, újabb melehangoknak ő gyűlését a fénykörben. Majd amikor a második körben új életsokszorozódás fog beállani, akkor a fényszükséglet is nagyobb lesz. De még ebben az időszakban nem állhatott elő a várt életalakulás egyrészt lelki okokból, másrészt a már említett testi veszedelmek miatt. Ezért kellett először a fennálló Veszély eshetőségét elhárítani.

Ekkor érett meg a helyzet egy újabb fénykori kitörésre. Ennek a testi, lelki okait, keletkezését és lefolyását már islerjük az első fénykitörésből. Kiegészítésül csak annyit füzzünk hozzá, hogy *lelkileg (érzésbelileg) most még boldogítóbb volt a fénykori állapot, mint az első kitörésnél.* Ezért a kitörésre még kevesebb lelki okuk volt a fénykori hangoknak, mint az első esetben.

Miért volt boldogabb? Azért, mert a későbbi meleghangok már nem találták meg a fénykörben azt a feszítő erőt, amit elődjeik, miután az ellenállhatatlanság delej alakjában a fénykörből már kiszűrődött. Ennek folytán a próba (kísértés) se volt olyan erős a kitörésre. Se lelki, se testi külső befolyás erre őket nem kényszerítette.

Az is könnyített a fénykori túltelésen, hogy a fénynek testi, vagyis térfoglaló anyagából már egy nagy rész térben helyezkedhetett el már az első kitörés folytán. E két körül-ményt vizsgálva, láthatjuk, hogy *se testi külső, se lelki belső törvény nem indíthatta meg az újabb kitörést*. Mind a kettő létezett ugyan, de csak mint próba és nem mint ok. Az okot egyedül azon érzébeli mélységen találhatjuk meg, hogy *an-nak a boldogságnak, amelynek szenvédébeli emlékéi nincsenek, ereje sincs oly mértékben, mint amennyi boldog állapotának megtartására elengedhetetlenül szükséges*.

Íme! az élet küzdelmes szenvédéseinek a tiszta magyarázata! Azért viszi az Úr a fénykörből kiszakadt testvéreit a szenvédések nehéz útján vissza az elvesztett boldogsághoz, mert csak a szenvédésteljes emlékek tudják a lelkeket majd egykor, a boldog összhang beálltakor, állandó egyenletességen megtartani. A második fénykitörésnek is az volt az érzébeli oka, hogy sok meleghang nem volt még elég erős fénykori helyzetének boldogságát megvédeni, mert tapasztalatai és világos öntudatra ébresztő szenvédései még nem voltak.

Mikor az első kitörés után új meleghangok jöttek a fénykörbe, ott boldog öntudatra ébredtek, mert fokozottabb volt az egyenletesség. De még a végtelenségen is bizonyos könnyebbülés állott már be és ez a tény szintén boldogítólag hatott vissza az egész mindenre. Finomodást, tökéletesedést, közeledést jelentett a világösszhang felé.

Fokozott boldogságunknak érzése, amelynek ütközeteiről, küzdelmekről sem emléke, sem sejtelme még nem volt, mint ahogyan volt a legelső kiemelkedett hangnak (az Igének), Aki az életközpontból egyenesen a rideg sötétségbe lépett ki, nem állotta ki a próbát. Ők már készen találták a boldogságot. A fénykör gyermekei voltak lelkileg, akiknek sejtelmük sem volt még egy más életállapotról, mint amibe beleszülettek. Ki kellett előbb tehát menniök az életbe, hogy megszerezhessék maguknak azt a bizonyos érettséget, amivel csak a felnőtt és próbákon keresztül edződött lények bírhatnak.

Ez a magyarázata az Atya bölcs nevelésének és bűnbo-

csátó jóságának. A kitörésnek pedig az éretlen érzésű gyermeknek az önzése. A gyermeknek gondtalan boldogságából kellett az öntudatos boldogságra eljutnia, hogy gyermeki lényével együtt boldogságát is meg tudja becsülni. Boldogságot jsmer és bír a gyermekszív, Nem is akar mást ismerni. S mi helyt alázatossága próbára tétetik, akkor felül kerekedik az ellenállhatatlansága. Indulata kitör és kiragadja őt a köréből

íme, tisztába jöttünk a második kitörés okával Nem lehet különválasztani egymástól a testi és a lelki okokat. Ezért mi is mindig „a lényegben, az élő érzésben” keressük ezentúl a fejlődés indító okait. Így fogunk szabatosan és egységesen látni minden. Félre tehát azzal a gondolattal, hogy a testi életet, mint külön életet vizsgáljuk a korlátolt földi tudomány módjára. Mi hittel az együttes egész életet, az összefüggőt és egymástól elválaszthatatlan nézzük. El kell tehát alapul fogadnunk, hogy a most említett kifejezhetetlen boldogságra ébredt lények elkényeztetve és elpuhítva boldog sorsuktól, egyoldalúvá váltak és önzésre voltak hajlandók. Láthatjuk, ezt már a földi életben is, ahol a jólétben elpuhult lelkek többnyire képtelenek megérteni mások szenvedéseit. Belemerülnek az anyagba és silány önzésüknek lesznek a bálványimádói. Így volt ez a fénykörben is. Mihelyt egyes gyengébb szellemek testileg próbára tétettek azáltal, hogy a fénykör teljes bizonyos alkalmazkodásra (alázatos altruizmusra) kényeszerítette őket, akkor az önzésre hajlamosak ellenállhatatlanságuktól indítatva, kitörtek a fénykörből

Miután most már megtaláltuk a kitörés okát, kövessük őket.

Útjuk a fény körből kifelé ugyanaz volt, ami az első fénykitörésé. Hogy a kitörés önző és kevély gondolata egy fényrészben (egy lényben) támadt fel legelőször, ezt szinte érezzük. Egy volt az indító, a kezdeményező. A többi csak csatlakozott hozzá. Így van ez minden átalakulásnál. Azért itt is elegendő lett volna ennek az egynek az elhatározása, hogy zavart okozzon a végtelenségen, még ha nem is csatlakoztak volna hozzá mások.

Az első kitörés kiáramlott a fénykörből, de megtört a kemény hangok körében, amelyeket a fény köri sugártűzés már elébb párázatta kezdett lágyítani. Tudjuk, hogy összekeveredtek és légréteggé lettek. De ez előkészítette az útját a második fénykitörésnek. Mert, mihelyt az első kifejlesztette a különső körben a többi erőalakot és velük egy egyenletes közös

életet kezdett élni, — láttuk már, hogyan, — ezáltal *alkalmassá tette a második kört egy újabb kitörés vezetésére*. Ha sz első fénykitörés még nem törött volna a hideg hangfolyamban, akkor ütköznie kellett volna a következő második áramlattal és ennek ellenállhatatlanságát annyira felfokozhatta volna, hogy amikor ez a még eddig érintetlen képződményig jut, hogy azzal is megütközzék, akkor már egyenletességét teljesen elvesztve, izzóvá változtat hattá volna a képződményt és létrehozta volna az elolthatatlan, érzékelhető öröök tüzet. *Az igazi poklot, amely két ellentétes részre szakította volna a mindeniséget.*

Képzeljük most el a második fénykitörést, amint a fénykörből minden irányban, vagyis körben, kifelé megsúrűdve, folyékonytá válva, mint a lávafolyam, egy *izzó tengeráradat-*ként *szakadt ki a második körbe*. *Itt azonban egy más természetű hatalom áll vele szemben*. A már egyenletessé vált légmozgás. A légfolyammá átalakult első kitörés. Már pedig a lég, ha mozgása egyenletes, olyan erő, amely még egy tüztengerre is képes átalakítólag hatni. Manapság a légmozgás már nem egyenletes és mégis olyan erős, hogy zavar nélkül tudja pályáján vinni a világtesteket, amelyeket a delej erejével körül fog. Hurikánok, tornádók és taifunok kitörésénél, amelyek csak apró időváltozási jelenségek a régi kitöréseihez képest, ma is érezhetjük a lég egyenlőtlenségeit. Pedig ekkor a légnak csak egy kis parányi része mozdul meg és nem az egész tömege. *Minő erő lehetett ez akkor, amikor a légfolyam még teljes egyéniében mozgott egyben?* Amikor még egész erejét összevonva, egy pontban tudta kifejteni. Megközelítőleg sem tudjuk megérezni.

Az egyenletben van az erő ereje. Azért az egyenletes légmozgásban is megvolt az erőnek az a teljessége, amelyet semmiféle más erőnek megsemmisítenie nem lehet. Sőt, ellenkezőleg, ha a légmozgás testi következetességgel nem is semmisíthette volna meg az izzó légfolyamot, de *irtózatos erejével lenyomhatta volna azt a saját korbeli anyagára, amely feleit mint légáramlat mozgott*. A legyőzött fényfolyam pedig meggyengülve, belefurakodott volna tűzerejének teljességével a második kör anyagába. Tűzereje itt ősi erőrésszé, két-tulajdonságúvá változott volna át. Érintkezvén a föld anyagával, megtermékenyítette volna azt erővel és ebből már most előállhatott volna az az életalakulás, amelynek veszedelmeiről és káros eshetőségeiről fentebb beszéltünk.

A második kör légmozgása azonban nem használta fel testi erejét a rátörő és romboló ellenségevel szemben. Csak részben, amennyiben minden helyeken, ahol a légmozgás saját ellenállhatatlansága is torlódásokra volt kényszerítve (a hegýriások felett), csak itt fordította ereje teljességét a tűzfolyammal szemben és összetömörült erőteljes mozgásával a tüztengert egyes folyamokra szaggatta szét. Helyenként összeszorította, más helyen ennek folyamatát elvágta és az alatta lévő megpuhított anyagterületet, amely a képződménytől elszakadva már felemelkedett, megmentette a tűz pusztításaitól. Azon területeket pedig, amelyek felett az összeszorított tűzfolyam megsokszorozott erővel tört keresztül, a tűz megemészette és ilyen módon a második körnek még eddig egyben lévő világ tömegét szétszaggatta világtestekre! Még pedig akkora részekre, amilyen természetű volt az a terület, amely felett tömörített tűzerejével keresztül vágott. Ez itt nagyon fontos rész, amely az anyagvilág egységének a feldarabolása világtestekre.

Ahol szerfelelt sok volt a felhalmozott anyag (hegységek), ott a légmozgás is erőteljesebb volt, mint a völgyek feleit és ezért a tűzfolyam is gyengébben tudott hatni rájuk. Ellenben a szabadabb völgyek fölött összeszorult tűzfolyam átvágta az anyagréteget. Sőt, némely helyen a saját térfogatának megfelelő területet belőlük meg is emészttet. Így lett az egységes második kör világtestekké feldarabolva és szétválasztva. Ahol sok volt a hegýriás, ott nagyobb világtest lett. Ahol pedig több volt az egyenlíthető, gyengébb, porhanyó völgy, azok apróbb világtestekké váltak. E területeken a tűzfolyam úgyszíván ütközöt nélkül tudott áttörni. Természes, hogy mikor elvonult, a szétszagatott második kör anyaga is megkönnnyűdölt. A roppant tömegű anyagmassza ugyanis megszámlálhatatlan világtestekre lón szétszagatva. Sőt, még bizonyos meggyengült tüzet is hagyott hátra bennük. Ezért tehát megszaporodott melegükkel az egyes részek még egyenletesebb életet fognak élni.

A MÁSODIK FÉNYKITÖRÉS TOVÁBBI MŰKÖDÉSE.

Hagyjuk most mi is ott fölaprótosságában a második kört és kövessük útjában a második fénykitörést, amely már keszthűl vágta magát egymásután a 2-ik körnek légi-, vízi- és földanyagán. Sőt, útjában folyton fokozódó erejével áttört a második kör alatt működő ösmozgás hideg hangján is és így lejutott egészen a képződményig. Hogyan? Most fogjuk elmondani.

Abban a pillanatban, mikor a második fénykitörés kiért és elszakadt a fénykörtől, elvesztette a fényét. Mogsötélt A második körbe érve, szembe találta magát az egymásban már elvezgyült négy erőalakkal s mihelyt a kitörés érintette ezeknek az egységét, akkor minden a négy erőalakkal egyszerre ütközött. Egy pillanat alatt hozta létre bennük a természetüknek megfelelő elváltozásokat. Nézzük, hogyan hatott rájuk?

A fénykori sugár, mint fensőbb erőalak, azonnal elhagyta az ütközet színhelyét, mert *egyenletes természetével soha sem ütközik*. De hát miért nem? Azért, mert az egyenletesség alaptermészete a rendszeresség és nem az erőkitörés. Vallási nyelven: *az Ige a megváltás óspróbájában eldöntötte, hogy abszolút jósággá lesz. Erőszakot sohasem használ és semmit el nem pusztít. Nem megsemmisítő, hanem megváltó erővé lesz.*

Mihelyt azonban a fénykori sugár visszavonult, ezáltal megszűnt oldólag és melegítőleg hatni, szóval egyenlítőleg, könnyítőleg, fenntartólag működni azon a helyen, ahol a második kitörés ütközött. Ezzel a fény legfensőbb közreműködése megszűnt és ezáltal azon a helyen és abban a pillanatban visszaesés állott be a többi erőalakok lényegében, erejében és egyenletében is, mert ők meglévő erejüket a sugár ráhatása folytán kapott kölcsönmelegtől nyerték. Azért ezt az erejüket nem is használhatták föl máskép, mint a kölcsönvett meleg természete szerint.

A második fénykitörés tehát egy visszaesett légi-mozgással, amely egyenletességét veszítette el, továbbá

egy könnyűséget, átlátszóságát és alkalmazkodását elvesztett vízfolyammal és végre egy keményedésre, kövülésre hajlandó anyaggal ütközött a második körben. De csak pillanatra, amíg ellenállhatatlan erőkitörésével rajtuk át nem vágta magát. A következő percben a fényköri sugár ismét elfoglalta helyét a második körben és az egyenletességiket elvesztett erőlakok is rögtön visszanyerték kölcsönmelegüket. (Lelkileg: — Gondoljunk egy jószándékú emberre, aki egy nehéz próba után ismét az eszére tért. Benne is ilyenformán folyik az ütközet.)

De nemcsak a kitörő második áramlat okozott átalakulásokat az erőlakokon, hanem ezek is az áramlaton. Kölcsönösen alakították egymást. Az ütközet folytán a fényáramlat még sötétebbé lett, mivel fényét elvesztette. A könnyűből súlyossá lett; az egységes, de azért mégis különálló részekből (egyéni meleghangokból) összetömörült áramlatból pedig folyékony folyammá. A fény elhagyása tette sötétté; a légmozgásnak egyenetlen, indulatos, megfeszített erejű reáhatása pedig megsűrítette és megsúlyosította. Mikor pedig a vízzel egyesült, a megsűrűdött és salakosodott víz összevegyülése tette folyékonytávra. Végül a melegséget vesztett és keményedésre hajló anyagrezzenetekkel való érintkezés tette őt izzóvá és megsemmisítő erejűvé. Tudjuk már, hogy a kemény testtel való ütközés a kitörő áramlat ellenállhatatlanságát a lehetőséggel fokozta és ez lett benne a megsemmisítő izzás. Míg egyenletes meleg nem volt, addig a megsemmisítő erő sem az izzás volt, hanem a nála régebb tűzerő-lényeg, vagyis az ellenállhatatlanság esszenciája, amely őse volt a mai oxigénnek. Így érthető, hogy az első áramlatnak az ellenállhatatlansága is miért lett a kitörés után őslégréteggé? Azért, mert amikor a hideghangokkal érintkezett, fokozott ellenállhatatlanságának egy része oxigénné durvult, amely a megsemmisítő tűzerőnek az össanyagalakja.

Ez a sűrű tűzerő-lényeg már az idők elején létrejött volna, ha az őspróbában az ellenállhatatlanság került volna az ösmozgásban túlsúlyra. Ekkor a mozgás hangjai is ennek a jegyében és tulajdonságában élve, megtöltötték volna a végtelelenséget az ellenállhatatlanság érzésével, amely erőrész az oxigén lényege.

A kitörésnek végsőkig fokozott ellenállhatatlanságú, folyékony és izzása dacára is sötét tűzfolyama elhagyta tehát a második kört. De amikor a kör földanyagán keresztül tört, ott találta maga előtt először is az ősmozgást; alatta pedig az anyag őset: a képződményt.

Láthatjuk, hogy a külső helyzet ugyanaz, amint volt az idők elején, mikor a legelső meleghang (az Ige) kiemelkedett az életközpontból. Ő is egyenesen az ösmozgásba lépett ki, amely mögött volt a sötét, hideg, holt képződmény. Csakhogy az Ige az öt követő hangáramlattal (testvéreivel) az egyenleteség jegyében indította meg életkörének a működését. Nagy próbájában nem kitörő, hanem alázatos volt. Indulatát elfojtva, testvéreivel egységgé tömörült és várt türelmesen. Szeliden, csendesen és békén. Nem erőkitréssel, hanem erőösszevonással hatott. Megalkotta a maga körét, amelyből a fényrések (meleghangok) érintkezéséből előállott a fénykori fény és ebből a sugár. A rendszeres kiegyenlítésnek és a fokozatos fejlesztésnek a krisztusi útját választotta. A szelid, egyenletes megváltásnak a gyengéd módszerét, nem pedig az erőszakos kitöréseknek és rendszertelen ugrásoknak önző, kevéllyel és pusztító módszerét. Erre hívtá fel az öt követő világnak a figyelmét is: — Tanuljatok Tőlem, mivel szelid vagyok és alázatos szívű!

Ellenben a fénykori kitörések már ellenállhatatlanságukból indultak ki és ezért lett a tűzfolyam ellentéte a fénynek. Az utóbbi a melegnek lelki, a tűz pedig a testi alakja. Hő-el-durvulás! A fény kori második kitörés tehát már teljesen ellenállhatatlansági jellegű. Testi. Alakításai is ilyen jegyben fognak megszületni.

Mikor azonban keresztül tört a második körön, útközben a legfensőbb egyenletes melegének egy részét is elvesztette. Minthogy azonban az egyenletes meleg önmagában nem élhet meg, csak valamely erőalakban, azért a kimaradt meleg rögtön elhelyezkedett a második körben. Még pedig a légmozgásba, miután ez volt a természetének legközelebb álló erőalak. Tudjuk már, hogy a légmozgás egyik alkotó része szintén a fénykörből kitört első áramlat volt. Testvére a másodiknak, amelynek kimaradt melege megtelítette a légáramot új, idegen, kívülről jövő egyenletes meleggel, amely nemsokára új életalakoknak az életalapjává fog benne lenni, mert a légmozgás most már állandóan fejleszti az önmelegét is, amely neki teljesen elegendő, hogy hivatását az erőalakkal való együttműködésében betölthesse. Ezért a kívülről jött felesleges melegét valamely új alakításra kell felhasználnia.

Térjünk vissza ismét a második körön keresztültort fényfolyamhoz és szemléljük, hogyan ütközik most már az ösmozgásnak ama hideghangjaival, amelyek még össze nem tapad-

tak es meg nem dermedtek. Ezeken átvágva jutott el a képződményhez. A képződményig olyan fényköri sugár, amely elő meleget vihetett volna a közelébe, vagy pedig bele, még eddig nem tudott elhatolni. Ezért a későbbi származású érzékekkel a képződmény még ekkor nem is volt érzékelhető. Sejtelünk se lehet arról a keménységről és arról az izzóságról, amelyek ütköztek, mikor a képződményre a fényfolyam rárohant. Mérhetetlen idő választja el e pillanatot még a legelső anyagtestű lény létrejövetelétől is. Azóta pedig már úgy a lények, valamint a testek és a tények nagy átalakulásokon és finomodáson mentek keresztül Mindazon lények tehát, akik csak egy későbbi evolúciónak finomodottabb állapotában ébredtek öntudatra, még csak vissza sem sejthetnek az ő sajátosságaitól és természetüktől annyira különböző ősállapotokra. Hát még az első lény létrejövetele után beállt új természetű zavar, amit *bukásnak* nevezünk és amely szintén mérhetetlen idők múlva állott csak be, mennyire felforgatta és hogyan elváltoztatta az ősi lényeket, testeket és tényeket! A föld mai embere csakugyan nem érezheti azt az érzést, amely az idők elején betölött a végtelenséget. Ezért nem is érhetjük meg az összeütközésnek azt az erejét, mikor a keménységnek és az izzóságnak a két ellentétes erőalakja: a képződmény és a tűzfolyam összeütközött Eme kísérletről alázatosan le kell mondanunk és ha a végtelenség keletkezésében és fejlődésében egyes dolgokat a kezdet kezdetéről nem is értünk meg, ne erőtessük azt. Tartsuk természetesnek és vájrunk, amíg a végtelenség életevolúciója odaér, ahol már az első anyagba helyezett lény létrejön. Oda már mi is visszasejtünk. Homályosan ugyan, de mégis sejtelemszerűleg. Mai életünk érzései még mindig zavarosak, mert még mindig benne vagyunk a bukás zavarában és ha egy-egy pillanatra visszasejtünk is a múltra, az élet zavaros mozgása rögtön letép és elszakít bennünket attól a ponttól, amelybe kapcsolódni akarunk. Kérjük tehát az Úr kegyelmét, hogy segítsen természetfeletti szemlélődésünkben, amelyben már nem alattunk lévőt, vagy utánunk következőt szemlélünk önmagunkban, hanem magasan felettünk állót és előttünk létezőt. Magát az életet: az Isten! Keletkezésében, önkifejlődésében és egész teljességeben. Magunk is éreznünk, hogy az Úr különös segedelme nélkül a saját bőnkel itt *megmozdulni se tudnánk!*

És hogyha ezt az életet még mindig nem láthatjuk is tiszán és világosan, tudjuk ezt be saját gyengeségünknek. Ho-

gyan tudna a mi zavart természetünk, amely ma még egyenletes sem tud lenni, egyenesen felemelkedni a természet feletti vonalakba? Azért, ha még nem látunk világosan, várunk nyugodt bizalommal, mikor fog az élet evolúciója oda jutni, ahol már mi is otthonosak vagyunk . . .

Majd amikor az egészet egyben fogjuk szemlálni, akkor megvilágosodnak előttünk a ma még homályos részek is. Amikor majd minden elmozdítatik a mai álló helyéről és bele helyeztetik az élet folyamába és ott kezd működni minden összhangban, akkor fogjuk mi is megtalálni az élet rengetegében mindenzt, amit keresünk, amit sejtünk, amit szeretünk. Ha pedig ezekután valakiben felmerülne az a kérdés: — Hogyha még visszasejteni sem lehet ezen ösalakításokra, hogyan tudtam én ezeket rendszerbe önteni? — akkor csak arra kérem jóakaratú testvéreimet, tekintsék ezt szent titoknak, amelyet az Úr kegyelme az Ő méltatlan és legérdemtelenebb szolgájára bízott. Csak annyit mondhatok, hogy égi hangnak vagyok a tökéletlen trombitája.

Most pedig megismétlek, hogy nekünk elképzelhetetlen és megérezhetetlen az a keménység, amely egy hasonlóan elképzelhetetlen és megérezhetetlen izzó árammal ütközött a képződmény és a tűzfolyam összerobbanásakor. Hogy ez az ütközet milyen súlyú, arányú és kiterjedésű volt, amikor végbe ment, azt valaha majd ki fogják számítani, amikor a tudomány kísérletképen ezt a kitörést kicsinyben létre fogja hozni.

Eljön az idő, mikor az erőt minden anyagtól elválasztani és minden most létező átalakult és elváltozott erőrészről elszigetelni fogja a tudományos kísérletezés. Elénk fogják majd akkor állítani az erő önmozgását és az ebből származó erőrezzeneteket. Azután a képződményt és ennek alakulásait. Végre ennek a kitöréseit és alakításait. Ha majd ezt a kísérletet teljes egyenettel viszi ki valaki tudással, elő fog állni a végtelen ség külső életének a keletkezése, fejlődése és sokféle átalakulása. A két fénykitörés parányi alakja. Az izzás, az ütközet, a bukás, a zavar, a megváltás, a test, a lényeg, a végtelenség és minden-minden. Ekkor lészen, amint a szentkönyv is mondja, a végső ítélet, amely világos és tiszta helyzeteket fog teremteni és összerombolja a mai világ téves hypotéziseit és zavaros értelmi alapjait. Ez lesz az a bizonyos égzengés, csillaghullás és általános felfordulás. A nap a földön. A hold és csillagok lehullása. Szemlélhető lesz kicsiben minden és a lelkekben ugyanazt az átalakulást fogja majd létrehozni, amelyet

nem egy kísérleti, hanem egy valóságos világösszeomlás idézne elő bennünk.

Feltörennek szent János látományának pecsétjei. Mikor a nap fekete lesz és a hold, mint a vér és lehullanak a csillagok az égről, mint a fügefa éretlen gyümölcsei, mikor a nagy szél rázza. Az ég pedig összegöngyölődik, mint az összeugró hártyapapiro. A hegyek és szigetek pedig helyeikről elmozdulnak. Ugyanezt olvassuk az Apostolok cselekedeteiben is:

És csodákat teszek az égben odafenn és jeleket itt lent a földön. Vért, tüzet és füstök gomolygását. A nap elsötétül, a hold vérré változik, minekelőtt eljön az Úrnak ama nagy és fényes napja. (II. 19—20.) Mindezt megerősíti szent Péter is II. levelének 10-ik versében: — Eljön az idő váratlanul, mint a tolvaj az éjszakában. Az Úrnak ama nagy napja, amikor az egek nagy robajjal összeomlanak és az élő lények a hőségtől megolvadnak, a föld és a rajta levő alkotások pedig megégnek.

Mindezeket, édes testvéreim, a mi Urunk Jézus Krisztus fogja végrehajtani. Az Ő végtelenül szerető szíve az, amely a legbensőbb egyenletű melegségnak egy parányát át fogja engedni azon időben a tudományos kísérleti bizonyítás céljaira. A földi ember pedig meg fog törni ekkora szeretet láttára az ilyen egyenletű melegenek az érintkezése alatt. Hinni fog az emberiség újra! Feltámad ismét az igazi krisztusi hit, amelyet már-már elfejtettünk. Öntudatra jut a föld. A művészet is újjá születik és vele a tudomány is, hogy bevégezzék a megváltás munkájának rájuk eső részét. Krisztusnak ez lesz majd a dicsőséges eljövetele. Izaiás a szenvédő Krisztusnak volt a prófétája. Ellenben Dániel a győzelmes Krisztus dicsőségére mutatott reá. Izaiás Benne a kiengesztelő áldozati bárányt szemlélte. Dániel pedig Juda oroszlánját, Dávid királyi házában sarját, aki uralkodni fog a világegyetemben: az Ó Egyházában, a lelkek felett és uralkodásának nem leszen vége. Mindenki Krisztusban, az egyenletes melegben, az Ő békéjében és szeretetében fog élni a földön. Akiknek pedig még önéletük, öntudatuk nem lesz, azokban élnek azok, akik már Krisztuséi és akik már Ő benne élnek.

A TŰZFOLYAM ÜTKÖZETE A MÁSODIK KÖRÖN KÍVÜL.

Röviden már felemlítettük, hogy amikor a fénykitörés kesztyültört a képződményről felemelt második kör anyagán és annak az első szélét elhagyta, az első, amit megérintett, ismét az ōserő mozgása volt. Most, ez az izzó folyam, amely erejét a végletekig fokozta, néhány pillanat múlva megszűnik már egységesen ható erőfolyam lenni. Vájjon miért? Mert az ōsmozgásnak olyan területén, amelyet saját terjedelmével fedni tudott, magába olvasztotta a keményedésre hajlandó két tulajdonságú hideg hangfolyamot, amelyet eddig még sugár nem érintett. Ezek eddig ōsi állapotuk szüzességében léteztek a második körön kívül. *A felemelt anyagréteg alatt, de már a képződmény felett.* Akkor foglalták el ezt a helyet, mikor a légmozgás feltépett és a delej felemelt egy réteget a megpuhított képződményfelületről és így hézag, vagyis új tér nyílott számukra.

Ez az egybeolvadás még itt sem volt teljes ütközet, mert a hideghangok élettelenek voltak. Semmiféle meleg nem volt bennük. Viszont az izzó tűzfolyam is elvesztette már egyenleteségét és e pillanatban már nem élő valóság, hanem csak egy erőszakolt létalak volt. Alap nélküli erő, amely szét fog hullani az első erőpróbánál, amelynek ki lesz téve. Így került össze egymással két valóság, amelynek egyike sem rendelkezett már egész léttel, vagyis bevégzett önálló, külső tulajdon-ságokkal. Nem úgy, mint például a képződmény, amelynek az izzó kitöréssel szemben bevégzett, külön jellege volt. Ezért még közöttük sem állhatott elő teljes ütközet. Egyesülésük azonban mégis szaporította a tűzkitörés fogyó erejét. Megnövelte arra a végső pillanatra, amikor a képződménnyel tényleg majd ütköznie kell.

Az ōsmozgás okozta hangok ugyanis egyesültek a tűzkitörés anyagrészeivel: a salakjával A természetüknek leginkább megfelelő résszel. Ezzel a tűzkitörés súlyát növelték. A meleg

nélküli öserömozgás, amely élő életet még nem állíthat elő, *most épen az ellenkezőjét cselekedte, amit az ōspróbában.* Ahelyett, hogy ellenállhatatlanságát összevonva, egyenletesen alkalmazkodott volna, mint ahogy tette ezt egykor az ōspróbában a *Fiú* (a színerő energiája), később pedig az *Ige*, most egyesült a tűzkitöréssel és jövendő élete indítójának az ellenállhatatlanságot tette meg.

Ezen egyesülésben a tűzfolyam az ōsmozgás hangjait egyszerűen magába olvasztotta. Ahány hang volt az ōsi állapotban lévő térben, annyi új alakulattá változott. Ezek azonban nemcsak hogy termékenyen élőkké nem lettek, hanem valóság szerint soha se is lettek tényleg érzékelhetőleg élőkké. Megvannak, mivel létrejöttek. De se a testi, se a lelki világban fel nem találhatók teljességükkel, mert épen ez a teljeség hiányzott belőlük, mivel hogy nem volt meg bennünk az egyenletes meleg. Az éltető erő. Ezért csak részek lettek és maradtak, amelyek minden más életalaktól elszigetelve vannak. Feloszolva öntudat és változás nélkül az idők legvégéig a végtelenségen. S vájjon, mi ez az alakulat? *Egy megromlott érzés a végtelenségen, amely legenyhében az abszolút részegségnak önkívületi állapotához hasonlítható.* Ezt a meglevő és a végtelenségen megoszlott irtózatos érzést mi már nem tudjuk megérteni. Soha a végtelenségen még akkora bukás nem tudott létrejönni, amely kapcsolatot nyújthatna a megértséhez. Annyira el van minden más érzéstől szigetelve, hogy a végtelenség életfolyamában, mint résztfelvétől, hatni sem tud.

Ezek az életalakok már nem lények, hanem csupán alkatrészek, mivel már öntudatuk nincs. Lelki nyelven: — A ginosznak ama teremtményei, akiket mint tűzfolyam, szétszakadása előtt teremtett a hideghangokkal való egyesülés pillanatában, úgy vélem, pár szóval mégis meg kell őket világosítanom!

Tudjuk, hogy amikor az ōsmozgás (a *Fiú*) az Ő teljes egységében próba elé állítatott, jövendő életsorsát ellenállhatatlanságának összevonásával, vagyis erőlekötéssel és nem erőkitöréssel döntötte el. A teremtés tehát az „egyenletesség” Jegyében indult meg. Kövekezménye lön a visszafojtott ellenállhatatlanság sűrűdése, amely önméleget (szerezetet) fejleszlett és ez emelkedett ki meleg hangokban az életközpontból. Ezekből alkotta meg az *Ige* a maga egységes fénykörét. Így döntött még az örökkévalóságban a *Fiú*. Mindezeknek „az ellentéjtét” láthatjuk most a második fény kitörésben. A tekinthetnek a visszaját, amelyet épen ezért nevezünk el *ellen-*

áramlatnak. Ugyebár, mikor a Fiú az ősprobában megváltó Istenné testesült az Igében, a mindenhatóságában rejlő, megsemmisítő képességét törvénybe leköötötte és Önmagából kizárta? Soha élni nem fog vele! Ezért nem lehet a megváltás eszköze soha az erőszak, vagy a kényszer. Csakis a szelid gyengédség, a szeretet és a szabadság. De minthogy semmit meg nem semmisít, nem semmisítette meg a próbájának még a másik oldalát se. A megsemmisítés gondolatát sem. Fennmaradt mint „gondolati lehetőség”, amely önmagában nem rossz, de rosszá lesz azonnal, mihelyt egy öntudatos lény szabad akarattal élővé teszi önmagában ezt az isteni életből kizárt gondolatot.

Mindezt az ellenáramlat ismertetésénél már bőven kifejtettük, de ismételnem kellett, hogy megérthessük a kitört fény áramlat teljes bukását.

A fénykörben még minden meleghang egységen által élt az Igével. Sőt, még a kitört áramlatok is egységen indultak ki. A második kitörésnél is egy fénykarika ragadta magával a többöt és így lettek egységes tüzfolyammá. Miért? Mert próbájuk pillanatában nem az Igének a Megváltó irányához, Mag nem a törvényben leköötött megsemmisítő gondolathoz csatlakoztak. A megváltó gondolat fonákjához. S amint az Ige önként lett jóvá, úgy a tüzfolyamnak egységesítő alakja is, akit a szentkönyv fényhozónak (Lucifernek) nevezett el, szintén önként lett rosszá (antikrisztussá.) Merőleges ellenáramlatává az Igének. Alázatos, kiegyenlítő, életet adó meleg helyett, kevéllyel, zavaró, romboló, izzó tüzfolyammá. S valamint az Ige feldarabolta magát szellemi erőkre és egyéniségekre, akiket fénykori sugárényeknek, vagyis az Ő angyalainak nevezünk, úgy szakadozott szét Lucifer is az ő teremtményeire, akiket a szentkönyv a Gonosz angyalainak nevez. Köznyelven: ördögöknek. Míg az Ige semmit feleslegesnek nem teremtett, hanem minden célszerűnek és összhangzónak, addig az Ő ellentéte csak felesleges, csak célszerűtlen, csak zavarosat alkotott. Utánozni akarta a teremtményben az Igét. De míg az Ige teremtményei élő valóságok, az övéi csak hazug látszatok. Egy megrontott isteni gondolatnak a szörnyesülöttjei.

A tüzfolyamnak eme létező, de nem élő alakításai ezen időben az élettel telített első és második körön kívül oszloptak meg. Ott, ahol a tüzfolyam az ösmozgás hideghangjait magába olvasztotta és mindegyikbe bele adta a saját tartalmát. De miután az ő egyenletessége is kifogyott, tehát nem

adhatott már beléjük éltető meleget (életet), csak pusztító tűzanyagot, amely csupán ellenállhatatlansági alak. *Erő van bennük, csak életérzés nincsen.*

Viszont a tűzkitörésbe olvadó hideghangok, miután erőrészek (erőrezzenetek) voltak, a tűzfolyam hatóerejét ellenállhatatlansági részükkel csak fokozhatták. A tűzfolyamból kivonult egyenletességi részük pedig átváltozott egy írtózatos érzéssé, amelyet fentebb a részegség képzelhetetlenül felfokozott önkívületének neveztem el.

Hasonlítsuk most már össze az ösmozgásnak ezt a két próbáját. Az egyik az öspróba volt. A Fiú próbája. A másik a fénykitörések próbálja. Az ösmozgás itt is és ott is ugyanaz volt. Két erő tulajdonságnak az egysége. Az egyenletesség volt benne a leksi, vagyis az erő értelmi része; az ellenállhatatlanság pedig a testi, vagyis a mozgó-erőrész. Az utóbbi az elsőnek már csak a külső alakja. Hüvely! Az egyenletesség ellenben maga az érzés volt, amely kifelé, a mozgó erőben lett gondolattá. Ezen kívül kezdődött a testi. Az öspróbánál azonban az ösmozgásban még éltető meleg nem volt, miután ez a meleg csak az isteni energia alázatos összevonásából származott. Ezt a színerő két tulajdonságából az öspróba váltotta ki.

Most, a második próbánál is ugyanaz az őserő döntött, de a próbálja már más volt. Az ősesetben nem annyira külső nyomás, mint inkább belső elhatározás döntötte el a próbát. A képödmény visszahatása az őserő energia sűrűdésében meleget fejlesztett és ez a meleg volt az, amely önáradóvá, önfeláldozóvá, életet sokszorozóvá lett. A második kitörésnél a próba már nagyobb volt, mivel egy egyenletességet elveszttet erőfolyam zúdult le az ösmozgásra. Külső erőhatás. Kétségtelenül erősebb próba, mint amikor valakinek önmagából áll elő a próbája. Ilyen próbában sohasem volna szabad elbukni egyetlen lénynek sem. Hiszen az önmagából előállott erőhatás csak egy aránytalanul kicsiny rész lehet önmaga egészével szemben és hogyha a megpróbálnak a szándéka és akarata egyenes, feltétlen győzhet. Ellenben a külső erőhatás nehezebb próba. Ezért van a második próbáiban elbukott ösmozgásnak több mentsége és jogai is a megváltáshoz. De csak tnentsége és nem igazolása, mert nincsen olyan testi törvény, amely az erőt, mig erő, kényszeríthetné erőbeli tulajdonságainak a feladására. Azért ez esetben is megvolt az ösmozgás-

nak nemcsak a fensőbb lelki, hanem a testi módja is, hogy a rázúduló tűzfolyammal ne egyesüljön.

Lelki módja volt az ó egyenletessége, amelyben nem lévén semmi testi alkatrész, tehát nem is lehet alávetve semmiféle testi törvénynek. Söt, tudjuk, hogy ez az erőnek az érzése, vagyis a lelki, értelmi alapja. Külön választhatta volna tehát a rárohanó tűzfolyam testi hatásától az ó egyenleteségét. Ily módon egyszerű akaratával megmenthette volna lényegét (szellemét) még akkor is, hogyha második erőtulajdonsága, az ellenálhatatlanság, nem lett volna olyan erős, hogy a rátörő tűzfolyamnak ellent tudjon állani. Ez esetben a megtámadott ösmozgás egyenletessége feloszlott volna a végtelességen, mint egy teljességét elvesztett erőrész, amely a legmagasabb és legértékesebb erő és könnyúségénél fogva felemelkedhetett volna a felette levő második kör egyenletes élifolyaniába, ahol hasonló erörésszel kapcsolhatta volna össze a delej és újra ós egyet alkothattak volna. Ez volt az elintézés lelki módja.

De volt egy testi is. A kitörés anyaga tiszta színtűz volt. Világosság és könnyúség nélküli tűz. Mivel ellenálhatatlanság a uralta és ez vitte kitörésbe, ezért minden a saját hasonlatoságára kellett volna átalakítania. Izzó tűzzé kellett volna minden változtatnia. Izzó tűz! De hiszen az óserőnek az ellenálhatatlansága, amely erőtest, vagyis borítéka az erőnek, még az óskezdetben a meleg teljes hiányával műköött! Ezért az ösmozgás a kezdet kezdetén még csak hideghangokat termelt. Halva szülötteket, amelyek között az Ige volt az első élő hang. Ezért a hideg mozgás életének, illetve természetének az izzó tűz nem felelt meg. Nem kellett volna tehát se befogadnia, se magában tartania. Hiszen láttuk, hogy az idők legelején a központi ösmozgás is kibocsátotta magából a meleghangokat. Ezek hozták fénykörbe a meleget, amelyet az ösmozgás magában nem tartott meg, mert nem volt rá szüksége. Neki, mint óserőnek, csak egyenletesen kellett mozognia két alaptulajdonságának természete miatt. Csupán ennyire volt kényszerítve saját élettörvényével. De, hogy meleg is legyen benne, vagyis szeretetté legyen, erre Ót magának semmiféle törvénye nem kényszerített. Önmagától lett jóvá!

Az ösmozgás tehát nem türt meg önmagában meleget, mert önmagán kívül semmirre sem volt szüksége. Ó maga volt a teljesség. Nem kellett volna tehát a ösmozgásnak a második

próbájában sem magába fogadni a melegnek a legdurvább alakját, a szinte már érzékelhető tüzet.

Még világosabban akarok szólni!

Az ösmozgásnak nem volt olyan testi tulajdonsága, amely kényszeríthette volna a tűzkitöréssel való egyesülésre. Mert, ha a meleg szükséges kiegészítő része volna az ösmozgás benső életének, akkor nélküle nem elhetne meg. Már pedig tudjuk, hogy a színerőnek akkor is volt benső élete, amikor még kifelé hármasegységgé ki nem alakult, mert hiszen a lelki meleg, vagyis a két erőtulajdonságot összefoglaló harmadik alak, habár mindenekelőtt, tehát az örökkévalóságban, de azért mégis csak a két erőalaktól származott. Az isteni egység élıhetett volna a maga ki nem nyilatkoztatott hármas egységében mindörökké, mert nem neki volt szüksége, hogy az Ige, mint meleghang, belőlük kiemelkedjék, hanem az élet alakításának, a teremtésnek volt szüksége rá.

Mindezek után elmondhatjuk, hogy az ösmozgás a tüzfolyammal szemben megtagadta magát. Nemcsak lelki (érzésbeli), hanem testi tulajdonságait is és egy csodálatos, alig magyarázható tényivel létrehozta a végtelenségen az ellen-tétet önmagában.

Mielőtt az ellenáramlat tényleg létrejött, ható, tevékeny erő csak egyfél volt a végtelenségen, amelynek CÍIP".orvénve az egyenletesség volt. Amennyiben pedig átalakulások, elváltozások és ideiglenes zavarok, mint átmenetek jelentkeztek is, mindezek mégis egységesek voltak és nem egymással szemben állók. *Csak most jött létre az ösmozgásban az első ellen-tét.* Nem ugyan a központban» de a külső mozgásban. Mi fog most történni? És ami lesz, vagy ami van, honnan jön? Mi-helyt e kérdésben tisztán látunk, vagyis bebizonyosodik előttünk, hogy az öserő nem bukhatott el már akkor sem, ami-kor még nem volt teljes egyenletű meleggel átjárt háromság, hanem csak önmagába rejtőzött színerő, akkor nyugalommal nézhetünk a vég felé.

Az ösmozgás kettős tulajdonságánál fogva minden esetre kétféleképen cselekedhetett: vagy egyenletességgel (lelki kö-vetkezetességgel), vagy ellenállhatatlansággal (testi következetességgel). Eddig úgy láttuk, hogy az öserő úgyis mint színerő, úgyis mint teljes egyenletűvé kialakult háromság, mindenkor lelki módon cselekedett. Amikor pedig testi következetességet látunk benne, mint pl. most a fénnykitörés esetéin, akkor is, mint majd kitűnik, pillanatnyi testiségével

még a fénykitörés is lelki célt szolgált. Egy termékeny előalakulatnak, egy jótékony és hasznos teremtménynek létrejöveteléhez egyengette az utat. Meg pedig azáltal, hogy amikor a fénykör az ütközet pillanatában visszavonta fényét a második kör erőalakjaitól, akkor azokat egyenletességi pillanatnyi elhomályosulásával és ellenállhatatlanságuk fokozásával átengedte az egymásba való testi érintkezésnek. minden testi érintkezésnek ez lett a törvénye. Ellenállhatatlansági indulat-kitörés és egyenletességi (értelmi) elhomályosulás. Sőt, ösztönöszerűen keresik még a setéstéget is.

Így hozta a második kör erőalakjaiban létre azokat a bizonyos elváltozásokat, amelyek az elő lények teremtésének az előkészítő útját egyengették. Eme világosság nélküli testi érintkezésnek a következménye lett az is, hogy a második áramlat tűzfolyammá lett, amely a végtelenség holt anyagát, a képződményt is hatalmába tudja majd venni. A képződményről felelhető réteget pedig szétszaggatta, feldarabolta, hogy így a holt anyagot megmenthesse visszamerevedésétől és az örök halálból új életre finomíthassa. Ezért *a tűzfolyam is csak átmeneti alak az örökkévalóságban. A világegyetem, fejlesztésének nélkülözhetetlen eszköze. Kezdete volt és vége is lesz.* A második kitörés áramlatából és a magába olvasztott ósmozgás hideg hangjaiból alakult ki. Ezért a tűzfolyam az ellenállhatatlansági erőnek egy részecskeje. Milyen világos dolog ez! Mert, ha az egész végtelenség csak Krisztus teste, akkor az ellenáramlatnak is e test egy részecskejéből kellett kiszakadnia. Már pedig a fénykör az Ige teste.

A fentebb említett érintkezésnek már láttuk egy ilyen eredményét, mikor a második körben a porhanyó anyagparányok összekapcsolódtak a lesúlyosodott légfolyamból kiveszett erőrészekkel. Ezt a kapcsolódást köztük a delej végezte.

Ezekután megállapíthatjuk, hogy az isteni élet alakjai úgy belső, valamint külső életjelenségeikben, mint pl. az ósmozgásban, a háromságban és a fénykörben mindig lelkielv voltak. Még akkor is, mikor testinek látszottak. Lehetett volna mindegyik testi is. Ez egyedül a színerőtől függött, mert életét Önmaga alakította ki olyanná, amilyen. De miután minden ezideiglen sohosem volt testi, joggal vélhetjük, hogy légben sőbb lényegénél fogva erkölcsi lehetetlenség, hogy valaha testi legyen. Nincs tehát okunk aggodalomra és nyugtalanságra sőt erőszakolt küzdelmekre sincs. *Akár küzdünk, akár nem,*

akár félünk, akár nem; bárminő legyen is az életünk jelenlegi folyamata, a vég minden esetben teljesen jó, vagyis lelki lesz. Nincs olyan romlott lélek, amely az idők végéig meg ne tisztaulna. A különbség csak az, hogy minél több időt vesz igénybe a tisztaulásunk, annál tovább tart a mi testi küzdelmeinknek és szervedéseknek a sorozata. Csak tölünk függ tehát, hogy lelki érettségünkkel s tisztaulásunkkal minél előbb kiemelkedhessünk a purgatóriumi vonalakból. Végső megtisztaulásunk nem kétséges. Törekednünk kell azonban, hogy minél előbb megtörténjék.

Bennünk is egy parány erő van az őserőmozgásból, ami vel az erő végül mégsem tud más lenni, mint lelki, tehát előbb-utóbb mégis csak meg kell tisztaulnunk az íjraszületések beláthatatlan sorozatában: a kiegyenlítő szervedések tüzében. Bizony, keresztül kell mennünk minden poklon, hogy a szervedések tüze leégesse rólunk a salakot. Az élet végcélja ugyanis az egyetemes megtisztaulás. A harmonikus, boldog élet. Ki hiszi el, hogy az Úr Jézus megváltó munkája csak fél-sikerű lenne és lelkeinek nagy részét otthagyná pusztulni egy örök gyötrelemben? Hiszen ezek is csak az Ő gyermekei és teremtményei. Vájjon, melyik Atya tenné meg ezt gyermekével, még ha az elbukott is?

Jól különböztessünk meg azonban! Ha az Isten ség erkölcsileg nem képes is a rosszra, ez csak azért van, mert önként alakította ki Magát abszolút jósággá az Igében. De mindenhatóságában benne rejlett a mindenre való készség és képesség is.

Vájjon, szép volna-e és tökéletes volna-e az isteni jóság, ha kényszerből lelt volna azzá, ami? Vájjon, illethetné-e az Urat imádás, ha neki nem került volna önkéntes lemondásába és áldozatába a megváltás? Vájjon, illethetné-e az Atyát hódolat és hála, ha kénytelen lett volna bennünket teremteni és mindenkinék külön-külön egyéni életet adni? Ez esetben a hála csak azt az okot illetné meg, amely a teremtésre az Atyát rákényszerítette.

Nem, Testvéreim! A végtelenségnek és az ő Urának élete nem ekkor beállított gép, amely csak egyféléképen működhetik, habár ez az egyenletesség jegyében történik is. Bármilyen ellentmondónak látszik is az Istenről *belénk nevelt fogalmaink* szerint, de az ő mindenhatóságánál fogva lehetett Volna rosszá is, mihelyt akart. Nem az isteni képességen, hanem az akaraton van itt a hangsúly. És egyszer csakugyan

akart látszólag rosszá is lenni, amikor megengedte, hogy az ösmozgásának egyik része és ereje „átmenetileg” rosszá legyen. Csak ismétlem szent Pált: — Ki tulajdon fiának sem irgalmaszt és érettünk Őt bűnné tette!

Az Atya volt az, aki az isteni öspróbában felállította Önmagában a próba két oldalát: — a megváltó és megsemmisítő irányt Ezzel telte próbára a belőle született mozgást: az ő szent Fiát! És amikor ezen isteni próbából győzedelmesen emelkedett ki a megváltó gondolat, megszületett az Ige. Az Ige tehát tulajdonképen az Atyának a megváltó gondolata, Mikor pedig az Ige, mint első meleghang az isteni életközpontból kiemelkedett, megalkotta a meleghangok fénykörét E fénykörben tehát tulajdonképen maga az isteni energia tesztessült meg: a Fiú, Aki az Atyának a megváltó gondolata, vagyis Ige. Viszont az Ige Önmagát szellemi erőkre darabolta fel. Ugyancsak az Ige volt az, Aki megengedte, hogy erőtestének egy része kitörjön a fénykörből és kapcsolódjék az ellenáramlatba. Ezért a fényköri kitörések szükséges roszsak voltak és csak átmeneti szerepük van az örökkévalóságban. Nélkülük még az Ige sem tudott volna hozzáérni a sötét, holt, merev képződményhez.

Mit akart az Úr ezzel a tényivel? Küzdelmes életet, harcol és győzedelmet. Saját Magából hozta létre az ellentétét, hogy mi, a gyarlók és parányok a próbák és szenvedések tüzében szintén megedződjünk és a küzdelmekben jókká és nagyokká változzunk!

Erisük meg jól! A gonosz mi érettünk van, édes, küzdő és szenvedő Testvéreim! öntudatos, szabad akaratú egyéniségekké csak általa lehettünk. Ezért a gonoszban az Úr testének egyik lekötött erőtulajdonsága, az ellenállhatatlanság egyik részecskéje szenved. Találjuk meg tehát még a gonosz alakjában is a legbensőbb lényeget, amely az Úr erejéből veszi erejét Istenben él ő is, mert Istenen kívül semmi sem létezhetik. Belőle való és értünk van benne. Imádjuk azt a jó-ságos Mindenhatót, Aki nemcsak emberré lett teremtményei-nek a megváltásáért, hanem erőmozgásának egy részét átengedte az ellenáramlat céljaira, hogy nekünk egész nagylélet adhasson!

Világosan fogjuk majd meglátni később, hogy a létrejövendő apró lények sohase lehettek volna öntudatos lényekké az ellenáramlat működése nélkül, amelyet mi köznyelven gonosznak nevezünk.

A FÉNYKITÖRÉS OKOZTA ELVÁLTOZÁSOK.

Természeténél fogva a fénykitörés lett az a megsemmisítő tűzerő, amely képes a képződményt is elpusztítani. Igaz, hogy van még egy fensőbb megsemmisítő erő is, amelyről már többször szólottunk. Ez az oxigén őse, vagyis az ellenállhatatlansági erő lényege, amely azonban nem a képződménynek, hanem a már nem érzékelhető erőalakoknak a megsemmisítője tud lenni. Hiszen még az oxigénnek a mai eldurvult alakja is képes megsemmisíteni bizonyos erősalak-parányokat, amelyeket érzékeinkkel elszigetelni és megsemmisítésnek kitenni nem tudnánk.

Amennyiben azonban a tűzkitörés önmagában megsemmisítő erő lett, úgy, amikor a nála magasabb természetű ősmozgás erejével egyesült, megsemmisítő tulajdonsága is csökken, mert az egyenlet állapotában lévő ősmozgás törvénye alá került. Az egyenlet állapota pedig bizonyos megállapodott törvényességet (rendszert) jelent. Ezért egyesülésük után a tűzkitörés sem pusztíthatott többé bizonyos rendszer, vagyis törvény nélkül. Az ősmozgás lényege ugyanis erő volt. A tűzkitörés lényege pedig már nem volt olyan magas hatóerő, mint az őssállapotban lévő ősmozgás, miután törvényből kitörő bukott erőkből állott. Így tehát az ősmozgás alá került Az erő törvénye alá. A létező legalacsonyabb fokú erőtörvény alá, de mégis törvény alá. És épen ezen erőtörvény ereje mentette meg a tűzfolyamot úgyszólvan önmagától, vagyis megsemmisítő erejétől.

Ismerjük meg most már legalább megközelítőleg a kitörés elváltozásait, továbbá annak természetét és tulajdonságait. Sajnos, hogy ezen evolucionális ősalkulásokba mai értelmünkkel csak megközelítőleg tudunk belehelyezkedni.

Amily mértékben hatott a tűzfolyam megsemmisítő erejével kifelé a képződményre, époly mértékben hatott ezzel befelé is önmagában. Lelkileg: — Amennyit pusztít az ember-

ben a kitörő indulata kifelé, ugyanannyit pusztít vele önmaga anyagában befelé is. A tűzkitörésnek csak az erőre magára nincs megsemmisítő ereje.

A tűzkitörés ekkor élte vég pillanatait, mert erejét a nagy erőfeszítések közben eltékozolta. De amikor az ősmozgás belevegyül, eme valóságos és meg nem semmisíthető erővel való egyesülés folytán, ő is új erőt nyert. Ha nem egyesült volna ily módon az erőmozgással, hanem egyenesen a holt képződménnyel, úgy már most létre jött volna a végtelenségen a halál birodalma; mert a kemény képződménnyel való közvetlen érintkezésből elő kellett volna állnia az izzás végeltelenségeknek. Amíg csak képződmény lett volna, az izzás is folyton talált volna tevékenységére tért és munkát. Ezért a két körön kívüli anyagvilág olthatatlan izzássá vált volna, ahová éltető, érlelő meleg, sugár, fény és életcsíra soha el nem juthatott volna.

Igaz, hogy az erő két körére ez az alárendelt érzéki tűz sohase tudott volna visszahatni, mert a két kör élete már magasabb vonalú élet és így más törvények hatalma alá tartozik. A végtelenségen azonban két hely állott volna elő. Az egyik igazán a mennyország, a másik igazán a pokol. A kettő között pedig nem lett volna semmi átmenet és egyik a nájsiktól örökre elszigetelve céltalan létet élt volna önmagában.

Hogy ez nem így történt, ennek az volt az oka, hogy a *tűzfolyammal az ősmozgásban egy magasabb erő egyesült és így ez élni is fog.* Lesz benne egy rész, amely soha meg *nem* semmisülhet. Semmiféle érzéki tűz reáhatása által. Majd arra is rátérünk később, *hogyan fog az így erőt nyert tűzfolyam elhelyezkedni a jövőben a végtelenség életében.*

Lássuk végre, hogyan ütközik meg a tűzfolyam a képződménnyel, amely ütközetnek az eredménye már nem megsemmisülés lett, hanem lét.

Hangsúlyozom: *lét* és *nem élet*, mert az utóbbi már egy termékeny, új alakulásokkal és jótékony elváltozásokkal telt folyamat. Ezért *az élet mindig csak haladást és tökéletesedést jelent, holott a lét csupán egy testi és lelki meddőséget.* Ily állapotban élnek időnként bizonyos lények, testek és tények, amikor nem változnak. Se előre, se hátra nem mozdulnak, hanem megmerevedve, mintegy ideiglenes halálban, tengődnek, míg csak egy magasabb erő, vagy élő élet ereje segítsé-gükre nem jön és őket önmagukból ki nem ragadja. *Ilyen a lét. Van, de áll.* Nem folyik és nem változik úgy, mint az élet.

Ilyen lét lett ideiglenes sorsa a tűzfolyamnak is a két felsőbb körön kívüli térben és lében. Itt még élet nincs!

Az ōséletet, amelynek az életalakját mi már nem ismerjük, de amely az ösmozgásban létezett, a tűzfolyam sem tudta megsemmisíteni. Miért? Mert erő volt. Tudott azonban rá annyira bénítólag hatni, hogy ez is elvesztette az életét. Ez annyit jelent, hogy az ösmozgásban többé új alakulások és elváltozások nem történtek. Lét lett ebből is. Megkötött élet, amelynek gyümölcse, eredménye nem volt többé. Megszünt hideghangokat termelni. (Biblikus nyelven: Megszünt teremteni.)

Hogy a tűzfolyam teljesen kiadta minden erejét, mikor végre a képződménnyel ütközött, ezt sejthetjük. Miután azonban semmi meg nem semmisülhet, hová lett az az erő, amely kiveszett belőle? Belefurakodott az ütközet hevében a képződménybe, ahol szinte megbénult. A természetével ellenkező primitív, holt anyagban ő is elvesztette az életét (cselekvő és ható erejét) és ebből is l é t lett. Változatlan, terméketlen lét. Itt tűnik fel legelőször a mindenkorban a lét állapota, amely változások és minőségek nélküli létezés. Van, de annyira elszigetelődve önmagában, hogy kifelé hatni képtelen.

Magában a képződményben soha ezelőtt még élet nem volt. S mivelhogy a most belekerült tűzfolyami erőélei vele teliesen ellenkezett, tehát nem is tudott vele egyenletbe, harmoniába jutni. Ezért nem állhatott elő a képződményben sem hullámzó, változó, termékeny élet. Csat lét lett benne is.

Mindaz a tér, amit a tűzfolyam a második körön kívül fedni tudott, egy izzó területté változott, amely önmagában izzik befelé, anélkül, hogy kifelé hatni tudna, miután se mozgása, se kisugárzása nincs. Sugarazni, helyet változtatni, kifelé hatni csak egy élő, mozgó vagy mozgatott lény, test vagy tény képes. A mai tűzparázs, vagyis a fizikai tűz, amely már kiszámíthatatlan megfinomulása az ōsi tűznek, mert ebben már bizonyos egyenletes élet is van, csak azért tudja kisugarazni önmagából kifelé a meleget, mivel mozgó, változó, tehát élő meleg van benne, amelyet egy külső erő, a légozgás tud kiváltani belőle. A tűz lényegét és természetét majd bőven kifejtjük a Törvények könyvében.

A tűzkitörésnek tehát a következő elváltozásai lettek a képződménnyel való ütközete után: — ideiglenes halál állapotába került először is a tűzfolyam élete; másodszor az ösmozgás élete; harmadszor a képződmény léte. Önmagukban

létezlek, de elváltozásuk nem volt, mint nincs a *tetszhaltott-nak se, aki szintén él, de már kifelé hatni nem tud.* Az ilyen tetszhalál önmagában való lét, amely az illető lényben, testben vagy tényben fennáll. Ez egy bizonyos óriási folyamat, amely a maga változatlan mozdulatlanságában csak egy vég-telenül lassú és érzékelhetetlen vergődése valamely megbéni-tott erőnek. *Csak akkor lesz érzékelhetővé és akkor ölthet alakot valamely új lényben, testben vagy tényben, hogyan egy magasabb szabadító erő kívülről a segélyére jön.*

Az ilyen feltámasztott lény, test vagy tény élete azután teljesen átalakul egy-egy új életszakban, amely ilyen ideiglenes halál után következik be. Szóval, ez mindig egy-egy fel-támadás egy újabb életre. Az újraszületésnek ez is az egyik oka és kegyelmi ténye. A kegyelem forrása pedig mindenkor az elevenítő erő: a Szentszellem! *Ó az isteni életközpont, ahonnan kiárad minden élő, meleg hang, vagyis kegyelem.* Csakhogy ez az élő meleg az abszolút energia sűrűsödésének az önmellege: a Fiú szeretete, amelyet a Szentszellem darabol fel lelki erőkre, és kegyelmekre. Azért a kegyelem tulajdon-képeni osztogatója Krisztus, aki maga mondotta: — *Én va-gyok a feltámadás és az élet!*

Egyelőre hagyjuk itt a második körön kívül a magában izzó létállapotot a maga mozdulatlanságában. Majd amikor a kellő időben segélyére jön valamely magasabb erő, hogy megmentse a halál állapotából és új életre, hívja, hogy helyét az élet folyamatában elfoglalhassa, akkor majd újból vissza fogunk térti hozzá. Még csak annyit jegyzünk meg, hogy ez a halál valójában testi és lelki halál volt. Nemcsak egyik vagy másik, hanem mind a kettő; mert ezen állapotában a képződményben szunnyadó tüzerő testileg és lelkileg teljesen egy meddő és öntudatlan létállapotban szunnyadózott.

Térjünk most ismét vissza a magasabb éltévonálhoz és vessünk egy pillantást a második körbe, amely a tűzkitörés által szintén bizonyos alakulásokon ment keresztül, de amelynek egyenletes, vagyis most már termékeny életében ez a kitörés nagyobb visszaesést még sem okozhatott. Miért? Mivel a második kör élete már magasabb vonaltörvények alá tartozott és így a törvényből kitört tűzfolyamnak hatalma se lehetett rajta.

Valóban rögtön helyre is állott az egyenlet benne, mi-helyt a tűzfolyam rajta keresztül tört és a második kör szé-lét elhagyta. Helyre állt pedig minden visszaesés és vissza-

fejlődés nyomai nélkül. Ez különben testi következetesség és törvény volt, mert a beállt sötétség magának a fénykori fénynek a visszavonulásából (rendbontásából) eredt. Ezért, mikor a fény újra visszatért, megszűnt a zavar is, amelynek oka nem a három erőalakból, hanem kizárolag a fényből állott elő. *Minthogy pedig a zavar okai nem ők maguk voltak, hanem egy kívülök álló kényszerhelyzet, lehat nem is súlyedhettek le egy alacsonyabb életvonalba (bukásba).* Így lett erkölcsi törvénnyé, hogy bűnök csak egy értelmes és szabad akaratú lény követhet el és a bukás csak a törvénynek szántszándékos megszegése. Mikor tehát a fénykori fény ismét helyreállt, zavartalan egyenletben élhetett és működhetett továbbra is együttesen mind a négy erőalak: fény, lég, víz, föld! Rögtön helyre állt az egyenlet minden a négynek úgy saját benső életében, valamint együttes külső életében is. A második korbeli élet külső kerete azonban a tűzfolyamattörés folytán alaposan megváltozott.

Megváltoztak ugyanis mindenek az erőrészeken, amelyek a második kör ekkori életfolyamában mintegy „várakozólag” voltak felraktározva. Ilyenek voltak azok a lények, akik a fénynek leszármazottjai. Tudjuk, hogy ezek akkor keletkeztek, mikor a fénysugarak a fénykörön alul, de a légsugályon felül egymással érintkeztek. Ezek tehát már nem a fénykörben, hanem közvetlen mellette a lékgör által visszaszorított sugarak bezárt körében nyertek életet. Ezért neveztük őket fénytestű sugárlényeknek. *Angyaloknak!* Léteztek fénytestük-nél fogva már testileg is mint közvetítő lények a fénykör és a lékgör között, de azért testileg meddők voltak. Se törvény, se tulajdonságuk nem kötelezte őket, hogy új életalakulásokat hozzanak létre. Kizárolag az erő törvényei alá tartoztak. Eltek a fénykori sugárban és ott tért foglaltak el. Lényegük egy volt a sugár és a fény természetével. Ezért tudtak létrejövetelük után egyesülni a sugárral és annak mintegy értelmi részét képezték. Származásuk okát is ismerjük már. Világosság okáért megismételjük újból:

— A második korbeli egyenetlen légmozgás összeszorulásra és érintkezésre kényszerítette a fénykör szélén összeegyült sugarakat. Az érintkezés pedig két teljes egyenlettel bíró erőalaknál mindig erőfokozódás, erősokszorozódás és erősűrűsödés.

Igaz, hogy a sugár maga már nem volt valóságos genuin erőalak, hanem csak a fénynek az alakja és tüneménye. De

erőrész volt, amely nem volt elválasztva a teljességtől, vagyis a fénykörtől, amelyből megszakítás nélkül sugárzott kifelé. Mihelyt azonban a sugarat valami erő a fénykörről letörte és életforrásától elválasztotta, akkor a sugár is mint elteteti: sugár megszűnt létezni. Elvesztette az életalapját. *Mint letört rész, egyszerűen belevegyült az őt megtörő erőalaknak, például a légmozgásnak, a testébe és itt színekkel változott.*

A sugárnak önélete nem volt Csak éltetett valóság volt. Nem is hozhatott tehát léire teljes, élő életalakulásokat. Azért azok a testileg meddő sugárlények is, akikről most szóltunk, nem annyira származott új alakulatok, mint inkább az erő törvényéből létrehozott erősokszorozódások voltak.

A szentkönyv egyszerűen *erőknek*, közvetítőknek, isteni küldötteknek nevezi őket. Héberül: malach-oknak. Görögül: angelus-oknak.

Létre jövetelük pedig az erő azon alaptörvényénél fogva történt, hogy *erőösszetételeből mindig valamely erői okozódásnak kell keletkezni*. Ez történt az összeszorult sugarak összetételezéséből is. Miután a sugarak fénykori származású erőrészek voltak, tehát *összeszorítatásuk folytán belőlük is előállt egy bizonyos erősokszorozódás*, hogy úgy mondjuk: — *sugárcsomó!* Vájjon, ezen új erőjelenségnek milyen lehetett a természete?

Ugyebár, olyan, mint a szülőöké, vagyis az összetett sugaraké? Minél több részeket tudunk összetételezni valamiből, annál inkább közeledünk ahhoz az egészhez, amelynek ezek a részek a részei. A sugar sokszorozódásból (sugárcsomóból) tehát már egy nagyobb fényerőrésznek kellett előállnia.

Mi hiányzott a sugárnál? Miben különbözött a fénytől, a tényleges teljes valóságtól, amelynek ő csak része volt? Ugyebár, egyedül az önélet hiányéiban? És mi tette a sugarat alkalmassal, hogy a holt, élettelen képződmény és a legtökéletesebb egyenletű fény között közvetítő ámenét legyen? Más-szóval: — Hogyan tudta összekapcsolni a két egymással ellenkező valóságot? *Csakis úgy, hogy a sugárban már egyesítve volt az erő és az anyag, hogy mint átvezető eszköz szolgálhassa értelelem nélkül a fény céljait és szándékait.* Ezért a fénykori sugar is csak eszköz volt a magasabb erők kezében. Hogy úgy mondjuk: érzékelő szervük az anyagvilág felé. Ilyen érzékelő szervek nélkül mi se tudnánk kapcsolódni a külső anyagvilághoz.

De, ha az egyes sugárban nem is látjuk még a kifejlődött értelmet, miután a sugár még csak kis részecskeje a fénynek, addig a sugarak összeszorulása által támadt erősokszorozódásban (sugárcsomóban) már meg kell lenni a fény magasabb minőségeinek is. Így lett a sugárcsomó átvezető alak az egész fény és ennek sugárrészei között. A sugarak összetételezésében (erőfokozódásában) már tömörült és egyesült fénysugarakat kell látnunk és ezt neveztük el sugárcsomónak. Vájjon, mi lehetne ez más, mint sűrűdött fény. Másszaval: sűrűdött érzés, vagyis értelelem? Ha majd egykor felfogni és elszigetelni tudja valaki a színerő egy parányát minden más valóságktól és létre tudja hozni belőle a lelkifényt és annak a kisugarazását, akkor az összeszorított sugarak sűrűdéséből szintén elő fog állni egy bizonyos fokú értelelem is, amelynek jelenségeit majd a sugarak életében fogjuk megtalálni.

Ne csodálkozzunk mindezen! Emlékezzünk csak vissza az ösmozgásra! Ez se tudott termékeny és élő alakulásokat létrehozni mindaddig, míg egyenletes melege nem volt. De érielme, egyenlete mindig volt, miután az értelelem az erő-érzésnek a sűrűdése. (Erről még bőven beszélünk.) Mert, hogyan adhatott volna a színerő teremtményeinek értelmet hogyha az magának nem lett volna? Mikor pedig az ösmozgás energia-sűrűdésének önmelege folytán termékennyé, >vagyis életadóvá vált, minden a saját képére és hasonlatosságára alkotott. Ezért kell, hogy az idők végén minden vízcseppe és a legkisebb porszem is bizonyos értelelemhez jusson. Ki fog tehát fejlődni az atomizált és visszatisztult anyagban is egy olyan alacsonyfokú értelelem, amely a magasabbfokú értelmi ráhatásoknak már engedelmeskedni tud. Mihelyt a végtelen-ségen ez a cél el lesz érve, akkor már nem is lesz többé szükség átvezető alakokra. Minden lényeg lesz. Ha tehát a legutolsó parány is bizonyos fokú értelelemre fog jutni egykor, milyen világos, hogy ehhez az értelelemhez a tömörült lelkisugár már most, vagyis az idők elején eljutott. Törékeny munkájának eredményeképen elérte fejlődésének és finomodásának azt a fokát a második körben, hogy a fénykori sugárcsomó, amely csak alakja és részecskeje a fénynek, tömörülése által lényeggé vált. Célt ért. Egy magasfokú értelmet szerzett. Így fejlődik ki egy csecsemőben is az értelelem, mihelyt agyszerkezetének kifejlődése alkalmassá lesz érzéssűrűdésének az összecsomozására. Ezért az agy egy convex tükör, amely érzésekét tömörít csomókba (gondolatokba).

Azok a lények tehát, akikről most szó volt, a fényköri sugárnak az értelmi részei. Egyben élnek a sugárral a második körben teljes egyenlettel. *Lelki sugárlények!* Igazgatják a sugárnak és a kör többi erőalakjának közös életét. *Ők a második kör értelmi lényei!* Már nem csupán erőalakok és erőfolyamatok, mint pl. a testi fény, a lég, a víz vagy a föld, hanem már lények: — egyének! Közvetítő eszközök a legmagasabb erők szolgálatában. Átmeneti hidak a fénykör és a második kör között. *Angyaloknak nevezzük őket.*

AZ ÉLETFOLYAM FEJLŐDÉSE A MÁSODIK KÖRBEN.

Megismertük a sugarak összeszorulása által keletkezett új lényeket. Az egyenletes meleg sűrűdéséből előállott erőfokozódásokat: — értelmiiségeket! Azért nem nevezem ezeket alakulatoknak, mert fényköri származású lelkierők. Értelmi lények!

Velük rokonalakulat a delej, csakhogy ez már nem egyenletes melegsürűdés, hanem a fényköri fény ellenállhatatlanságának a kiszűrődése. A fénykörből szűrődött ki a második körbe. Azon a ponton és életvonalban, ahol a sugarak a fénykör külső szélén összegyültek a maguk bezárt körében. Ezt az elszigetelt sugárkört vették körül fénytestükkel az említett értelmi lények, hogy megóvlak azt az alacsonyabb légfolyami mozgástól. Ez volt az úgynevezett fényabroncs, amely az összeszorított fényköri sugarakat az alsóbb légmozgástól óvta és védelmezte. Testi nyelven: fény abroncs. Lelki nyelven pedig: értelelem, mert ma is a világos értelelem az, amely óvja és elszigeteli a lényt, a testet vagy a tényt a zavaros külső anyagi hatásoktól.

A delejt tehát az ellenállhatatlansági erő hozta létre, amely termeszeinél fo.gva állandóan mozogni, cselekedni akar. Ez 2iZ erőtulajdonság még elszigetelt alakjában is mozog, minthogy ellenállhatatlanság. De, ha külső mozgásában gátolják és elszigetelik, akkor csak önmagában van elváltozása és az az energiafölösleg, ami kiszűrődik belőle, az a delej. A delej lényegéről tudjuk, hogy nem más, mint egy meg nem szűnő, /ellenállhatatlanság feszülés érzése, amely minden irányban végig terjed ki és épügy betölti a végtelenséget, amelyben elvegyülve van, mint a levegőt. Minden irányba kiható végig terjed ki és épügy betölti a végtelenséget, amelyben elvegyülve van, mint a levegőt. Minden irányba kiható végig terjed ki és épügy betölti a végtelenséget, amelyben elvegyülve van, mint a levegőt. Minthogy pedig ez a vágy egy magasabb erőbeli (lelki) képesség, azért — ha teljes — hatóereje is ellenállhatatlanság.

Teljes ez a vágy, mert semmi más, csak maga a vágy. *Egyetlen tulajdonság, meri az egyik erőtulajdonságból, az ellenállhatatlanságból származik kizárolagosan. Mikor a bezárt fényköri sugár elszigetelt körében érett, erjedt, ekkor állott elő az ellenállhatatlansági kiszűrődésből a delej. Lelki-leg vágy, testileg feszülés.*

A sugár bezárt körének ezt az említett két erőalakulatát már a tűzkitörés idejében is megtalálhatjuk. A második kör életfolyamában voltak elvegyülve. Ezek tehát már nem csupán erőalakok (mint pl. a lég, a víz, a föld), hanem egyúttal lelki alakulatok is, sót részben testileg és érzékelhető lények és ténvek, akik, habár természetükönél és lényükönél fogva az érzékelhető anyag fölött állanak, de azért mégis képesek anyagsíi rüdés folytán magukat érzékelhetővé is tenni. Világosabb rövidséggel: — Az angyalok képesek testanyagot és alakot is felvenni és magukat érzékelhetővé tenni. A második körnek súlyosabb anyagéletébe tehát két erőrész, helyesebben két lelki képességet látunk már elhelyezkedve, hogy közvetítő kapcsok legyenek a fénykör és a második kör között. Az egyik lelki, a másik testi természetű. Újból leszögezem: — Az egyik az értelem a sugárban (ez a lelki-lény); a második az érzés és vágy a delejben. Ez már testi természetű tény, habár ezen időben, amikor még minden csak erőalak, a delej is inkább csak lelki képesség, mint testi. Mind a kettőt a fénykör ajándékozta a második körnek. Hogy a delej minő hasznos szolgálatot tett a második kör életének a fejlesztésében, elég haragondolunk, hogyan vonzotta és kapcsolta egymásba a légfolyamot és a képződményről felemelt anyagréteget. Majd rátérünk arra is, hogy mire voltak hasznosak a második kör életfejlődésében az értelmi lények. Előbb azonban nézzük azokat az anyagrészket, amiket a fényköri fény a második korbeli három erőalakból: a légből, a vízből és a földből váltott ki. Mert nem csupán a fénykörben, hanem az alsóbb anyagvilág körében is történtek újabb alakulások. Tisztán tehát csak akkor látunk, ha együtt nézzük, mi van most egyben a második kör életében?

1-ször: *A sötét légből a fénysugár a legfinomabb anyagrész, a színt váltotta ki sugártörés folytán. Az úgynevezett szín-anyagot! Hogy a színek hogyan jutottak az anyagba, már említettük. A megtörött sugár anyagrésze elvegyült a lég anyagába és kölcsönös érintkezésükönél egy új alakulat állott elő: a szín. Részletezni fogjuk majd azt is, hogy az anyagba*

jutott színek mikor és hogyan használódtak fel. Ezt tette a fénysugár a léggel.

2-szor: A második erőalakból, a vízből parányrészeket váltott ki párák alakjában. Ezeket elhelyezte a légben gyülemlő folyékony és salakos vízfolyamba, amelyet a lég hatása a hideghangok folytonos beáradásától alakított ki vízzé. Azt már tudjuk, hogy a víz a légfolyamnak és az ösmozgás hideghangjainak az elvegyülése.

3-szor: Itt vannak azok az anyagparányok, amiket szintén a fény osztott szét, midőn az anyagot megpuhitotta és porhanyóvá tette. Mondtuk már, hogy az anyagnak parány okra való szétosztása azt jelenti, hogy a sugarak belevitték az anyagba az anyagegyenletességet. Nem ellentálló többé, hanem egyenlíthető. E parányok összekapcsolódtak ugyancsak egyenletességi erőrészekkel, amelyek egykor a legyengült légfolyamból maradtak ki. Egyenletes melegének voltak a részei. Ezekre külön felhívtam már egyszer a figyelmünket. Kapcsolódásukat neveztük el „erőanyag-szövetnek” (asztrálanyagnak). De miután csak egyenlet volt bennük (egyenletes erőrész egyesült egyenletes anyagrésszel), tehát nem lehettek már most új és teljes alakulatokká. Ehhez hármas-egység szükséges: 1. Egyenletesség, 2. ellenállhatatlanság és 3. az elvegyülésekkel származó egyenletes meleg. Csakis akkor állhat elő egy öntudatos élő lény, ha majd az értelmi részek és a legfinomabb anyagrészek egymásban egyenletesen elvegyülhetnek és a belőlük származott egyenletes meleg élteti őket. Minden élet csak ilyen hármas-egység lehet. De hogyha az anyag par any okban már ezidőben megvolt az egyenletesség, akkor ezekben is kellett már egy bizonyosfokú, értelemek szunnyadozni, mert hiszen az egyenletesség erőérzés; ennek sűrűdése pedig értelelem.

Teljesen helyes feltevés! Emlékezzünk csak vissza, honnan nyerték az anyagparányok a vélük egyesült egyenletes erőrészeket, amelyekben már egy bizonyos fokú értelelem is rejtozott. Ugyebár a légfolyamból? Ezek az erőrészek pedig akkor maradtak ki belőle és akkor egyesültek az anyagparányokkal, mikor a légfolyam a képződmény felületét felszag-gatta és a hatalmas erőfeszítésben végre letört. Ekkor veszette el egyenletes erejének a legkiválóbb részét, vagyis öntudatait, amely már tiszta értelmiség. A kimaradt parányi erőrészek azután egyesültek az anyag parány okkal. Arányosan, „Vagyis szintén parányi mértékben. Így jutottak eme anyag-

parányok a legalacsonyabb fokú értelmiséghez. És vájjon, miből állt az anyagértelmezége? Az erőhatások iránt való fogékonysságban. Befogadják az erőhatásokat, vagyis engedelmesek. Ez már egyenletességi vonás, amelyet az anyagban egyenlíthetőségnak nevezünk el. *Ebben áll az anyag értelmisége, amely azonban összehasonlíthatatlannal alacsonyabb fokú, mint amilyen a sugár csomókból (tiszta fény részekből) előállt értelelem.* Az anyagnak a legfőbb értelmisége az ő alkalmazkodása. A feltétlen engedelmessége. Ennél többre a legfinomabb anyagparány se viszi.

A második körben tehát együtt látjuk már ezidőben egy közös alakban az egyenletes anyag par any okát és az egyenletes erőrészeket. Az egyik a testnek, a másik az értelemek fog az alapjává lenni. De miután mind a két rész egyenletes természetű, azért ezek egymásban teljesen nem vegyülhetnek el, mivel hogy még minden hiányzott közöttük az összekapcsoló lényeges tulajdonság: az ellenálhatatlanság, amely a hármasegységnak egyik nélkülözhetetlen erőtényezője.

Az értelelem tehát az anyagparányokban csak bizonyos következetes holt alkalmazkodásokból és engedelmességből állhatott, ilyen értelme lesz majd egykor a megtisztult anyagnak is. önéletük, mozgásuk azonban még nem volt, mert hiányzott az anyagparányokból maga a tulajdonképeni erőtest: *ellenálhatatlanság*.

Már pedig test nélkül különálló lélek sincs. Magának az Úr lelkének is van erőteste. Maga a Végtelenség az. Söt, minden létező test csak az Úr lelkének a teste, miután minden csak mozgás, — a mozgás pedig az Úrnak az erőteste. Ezért nem volt a két egymáshoz tapadt és fentebb említett egyenletesség! valóságban sem önmozgás, miután hiányzott belőlük az ellenálhatatlanság, amely őket egymásba tudta volna elhelyezni. Nem tudtak elvegyülni. csak egyesülni, már pedig állandó mozgás és életbuzugás csak a kél erőtulajdonság hullámzásának állandó elvegyüléséből állhat elő. Ebből származik ugyanis az egyenletes meleg, amely az élet forrása.

Egy élő erőrésznek kell tehát még hozzájuk kapcsolódni. A még hiányzó középső valóságnak (összekötő kapocsnak), hogy valódi éledre kelhessenek. Amíg pedig az az idő elérkezik, tériünk vissza oda, ahol fejtegetésünket elébb megszakítottuk és vizsgáljuk a második kitörés tüzzé durvult folyamát, amikor azt a kört, amelynek egységét, anyagtömegét és

légfolyamát világtestekre szaggatta szét és rajta áttörvén otthagya.

Előre jelzem, hogy ez a rész sokkal több intuitív beleérzést, mint értelmi erőfeszítést követel. Erős próbára fogja tenni hitkészségünket is, mert mai világfelfogásunkkal lényeges pontokban ütközik. Ezért megérzésünkben kell keresni és megtalálni rendszerünknek belső egységét, következetessége: és egyes részeknek összhangját. Ehhez azonban nem elég az értelmi analízis. Kell hozzá bizonyos hiterő és lelki alázatosság is. Az isteni titok magasságaiba csak a hit kegyelmi erejével szárnyalhatunk fel! Tekintsük tehát ezt a részt magasabb erők kinyilatkoztatásának. Én is csak onnét merítettem!

AZ EGYSÉGES VILÁGANAG SZÉTSZAGGATÁSA VILÁGTESTEKRE.

Mihelyt a tüzfolyam a második kör anyagtömegén keresztül vágott, ott rögtön helyre állott a pillanatnyilag megszakadt egyenletes élet. Csakhogy most már nem a határtalan anyagtömegben, hanem a szétdarabolt és különálló világtestekben, mert az áttörő tüzfolyam a mindeddig egységes világmasszát szétszaggatta. Ezután tehát már nem egészben lévő egységes életet kell szemlélnünk, hanem a részekre szaggatott különböző nagyságú világtesteket, anyaguknak megfelelő hasonló súlyú léggel.

E világtestekről olyan sorrendben fogunk beszélni, amilyen sorrendben súlyúk, illetve könnyúségük szerint következnek. Elsősorban nézzük a legkissemeket, a legkönnyebbeket és rögtön észrevesszük, hogy azoknak a színe világos. Oka az, hogy kevés lévén bennük az ellentálló anyagalakulat (hegytömegek), ezért nem is volt bennük olyan erős az egyenlötlen légmozgás (torlódás). Ennél fogva a fény sugár is kevésbé tört meg az anyagig menő útjában, mivelhogy egyenletesebb légmozgáson tudott keresztül hatolni. Ezért a sötét légtorlódások hiánya miatt kevésbé színesedett meg eme világtestek anyaga.

E miatt lett enyhébb, világosabb a fény sugár hatása; sőt túlnyomón fehér színt vihetett az anyagba. minden világtest, amelyben az egyenlíthető anyag volt túlsúlyban, könnyebb és világosabb lett. Közelebb emelkedett a fénykorhoz, mint súlyosabb testvérei. Gyorsabb egyenletben fejlődhetett, haladhatott, finomodhatott és sokszorozódhatott benne az élet. Bár térfogatuk sokkal kisebb volt, mint a másod-, vagy harmadfokú világtesteké, de azért mégis ezekben gyorsabb egyenletben jött létre az élet teljessége. Anyaguk is már visszafinomult ösztönözéssel és bár a fénykörön még mindig kívül álltak, miután az életfolyamata bennük mégis alacsonyabb volt, mint

a fénykörben, azért gyorsabban tisztultak, mint sötétebb testvéreik. Magyarázatainkban ezeket nem is világtesteknek fogjuk hívni többé, hanem égitesteknek.

Az égitestek minden külső zavar nélkül legelőbb emelkedtek ki a változó élet folyamatából és elértek a fejlődés ama fokát, ahol az élet már állandóan változatlan. Előbb lettek tehát előkké, mint a súlyosabbak. Természetes azonban, hogy eme fejlődésben mérhetetlen időkülönbségről van szó. De ezen idő alatt súlyuk állandóan csökkent és hovatovább végkép elvesztették azt. Még térfoglalatuk is merőben más természetűvé vált, mint pl. az anyag térfoglalata, mert ezek már érzéssé kifejlődött világok lettek, amelyeknek tényleges anyaga nincsen többé. Tudom, hogy ez a téTEL beleütközik a mai világfelfogásnakba, de az semmit sem von le az igazságból. A mi értelmünket megtéveszti a térnek és az időnek a hamis illúziója. A hármas dimenzió, amely fölé már csak érzésbeli intuíciókkal emelkedhetünk. Sajnos, itt ismét az a nehézség nyom bennünket, hogy az érzést értelmileg sohase lehet teljesen megismerni. Az érzés világa a legmagasabb a világ fokozataiban. Fölötte áll minden gondolatnak, szónak, vagy hangnak. Az érzést az alsóbb vonalakra lehozni lehetetlenség. Se szóba, se gondolatba anélkül, hogy meg ne csorbulna és meg ne változnék. Ezért isteni nehézségű a megváltás munkája is, mert ez csak akkor valódi, bárminő alakban eszközöljük is, amikor a legfensőbb érzés világának kincseiből tudunk valódi, tökéletes érzést belevenni az alsóbb világoknak érzés-alatti, vagy érzés-nélküli életébe, írás, vagy beszéd; művészsi munka, vagy jócéleket, csak akkor lehet megváltó értékké, ha érzéseket tud belevenni a lelkekbe. Örökbecsűt csak érzés alkothat. Az értelelem csak a saját korszakának a tekintélye.

Minden titok az érzés teljes tökéletességében rejlik. Maga a végtelenség sem más, mint egy tökéletes érzés. A reánk tűzön nap és az ő megtisztult többi testvéreinek a léte se más, mint egy teljes tökéletességében létező állandó érzés, amelyet a mi gyarló és korlátolt érzékeinkkel valami tüzgömbnek képzeliünk. Izzó, lobogó tűztestnek. Milyen csalódás! Semmi más, mint tökéletes érzés, amely már annyira teljes, hogy érzékelhető!

Ha érzékelhetnők a végtelenséget, vagy megérthetnők, hogy lényegében mi az, úgy könnyű szerrel felfoghatnánk minden! Megértenők magát az erőt, az életet és tisztán látónak, hogy a világegyetem a maga végtelen, sokféle változa-

taiban is egység! Rögtön belátnók, hogy a tökéletes égitesek sem mások, mint tökéletes érzéseknek az összeségei és azoknak az állandósága. *Nem durva anyagvilágok többé, hanem a megtisztult anyagoknak érzéseit összefoglaló erőegységek.* Az erő pedig az erőérzés által lesz valódi hatóerővé és termékennyé. *Az érzés az, amely valóban örökkel élt, mert ha nem élt volna visszamenőleg is örökkel (kezdet nélkül), akkor honnan volna meg intuiciónkban (megérzésünkben) előremennőleg is az örök élet eszméje és hite? Maga a végtelenség is csak érzés és ezen érzésnek az állandósága és változatlansága által válik örökkelvalóvá és végtelenné. Egy élő, vagy létező örök változatlan erőben már benne van a végtelenség és az örökkelvalóság fogalma is. Az érző erőben pedig benne lapang már az élet termékenysége, mert csak egy nem érző erő lehet meddő és terméketlen.*

Az örök élet érzése és hite tehát isteni erény, amely teljességeiben van meg a végtelenség lelkében is és örökkel lesz szerepe a végtelenségen.

A hit tulajdonképpen maga is érzés, amely öröktől fogva van. Alap nélkül van, mivel hogy ő maga az alap. Még pedig az egész végtelenségnak az alapja. Hol van tehát a végtelenség? A hitben. És a hit? Az érzésben. És az érzés? Az erőben. Az erő pedig benne van az erőérzésben, mert hiszen az erőérzésből született meg a mozgást végező energia is. Ezért a mozgó energiának indító és szülő okfeje az erőérzés. Mindezek egymásban egységesek és ez az isteni lényegnek a titka. Az indító erőérzés az Atya, a cselekvő energia pedig a Belőle született Fiú. Ez a két erőtulajdonság egymásban elvegyülve adja az életet, mert az élet érzőmozgás!

Ezért elválaszthatatlanok egymástól az erőérzés és az erőmozgás is a színerőben. Ezek csakis az alacsonyabb erőfeszítélyekben választhatók el egy magasabb külső erőhatás folytán. De még itt is csak ideiglenesen. Átmenetileg! Amely pillanatban azonban külön vannak választhaegyistól, akkor rájuk nézve már nincs többé se erő, se érzés, se hit. Nincs élei, nincs végtelenség, csak véges állapot. Gyengeség, hittelenség, sötétség és homály van. Hidegség, keménység és terméketlenség. *Sajnosán tapasztalhatjuk ezt saját természetünkben is.*

Nézzünk csak önmagunkba és vizsgáljuk, vájjon *megvan-e bennünk is az erő és az érzés is?* Rögtön megtudjuk, mert ha megvan, úgy hitünk is teljes és tökéletes hit. Az ilyen

hit már tökéletes érzés is, mert hiszi és érzi a végtelenséget is. Ezért, aki a rejtett és már nem érzékelhető valóságokat bírni óhajtja, fejlessze ki előbb magában az érzést, hogy alkalmassá váljék az erővel teljes, de érzékeink elöl már elrejtett igazságoknak az elviselésére. Ezekhez pedig csak hit által juthatunk.

Az élet is bennünk csak egy érzés. „Életérzés”, amelyből ered minden mozgásunk. Csak tőlünk függ, hogy ez az érzés bennünk is végtelenné legyen, mert hiszen magunkba fogadhatjuk a végtelen érzést is: az Isten! Az Atyát, Krisztus által!

A végtelenség lelke az Úr Krisztus, Akiben örökké élt visszamenőleg is a végtelenség érzése. Az élet tehát Benne valóságosan örök és végtelen. Általa pedig mindenben, akik vele egyesülve, Bele helyezik az életüket. Ezen Egyen kívül nincs végtelenség, mert nincs meg a végtelenségnek tökéletes hite és érzése másban, csak Ő benne. Eme végtelenség tulajdonképen Benne az Atya.

A végtelenség tehát még nincsen meg azok számára, akik nem érzik azt. A végtelenség ugyanis tért nem foglal el. Neki nem kell hely. mindenütt központ. minden Benne van. A tér is. Az idő is. Ezért a végtelenség nem más, mint a színerőnek az a tökéletes erőérzése, amely ontja önmagából kifelé a tért és az időt. Érzésének mélyítésével pedig állandóan mélyíti önmagában is a végtelenségnek az érzését. Ezért nem láitta és nem értette meg soha senki a végtelenséget addig, amíg nem érezte oly erősen, hogy annak a valóságát hitte is. Ez az oka, hogy a tökéletességeket elérte égitestek, mint pl. a Nap is, nincsenek meg másban, csak egy érzésben, amely azonban olyan erős és tökéletes, hogy láthatjuk is őt. Sőt, azt véljük, hogy érzékileg is van. Hogy valóban tért foglal el, — vagyis ott, ahol van, ott más egy időben nem lehet. Milyen érzéki csalódás! A Napnak nincs anyagteste, csak fényteste van. Ezért a Nap nem is egy égő anyag — tüzfolyam —, hanem „sűrűdött érzés”, amely önként vette fel testi alakképen a fénytestet.

A Nap, miután tökéletes érzés, már nem térben, hanem Magában a végtelenségen él, amennyiben magában hordozza a végtelenség érzését. A végtelenségnek a tükrépe és látható szimbóluma. Ezt hirdette a Nap hymnuszában asszizi szentje is.

Ha mindezt, amit itt elmondottunk, egyelőre hit által nem tesszük a magunkévá. úgy hosszú ideig maradunk még homályban az örök fényességgel szemben és nem lesz örömünk

a világ világosságában. Ezért terjeszkedtem ki ilyen részletesen a hitnek, a megismertetésére, amely az érzés alapja, *Hit nélkül sem az erőérzést sem az élet titkát felfogni nem lehet,* miután az élet alapja az erőérzés.

Már pedig én a hitnek akarok beszálni. Nyugodtan mondom el minden belénk nevelt értelmi előítéettel szemben, hogy a fénykör külső szélén kívül, a második kör felső (vagyis belső) szélében, a Napoknak és a tökéletes égitesteknek számtalan ezrei és ezrei jöttek létre. Helyük volt bőven. Önmagukban, mert bennük volt a végtelenség érzete, tehát maga a végtelenség.

Gondoljuk csak el, ha a földünket megszabadítanák az anyagnak minden durvaságától, keménységétől, súlyától, vágjon a tiszta erővé visszafinomult föld számára kellene-e tér, vagy hely, amelyben létezzék? Bizony, a tiszta erő önmagában adja a tért, mert csak az anyag foglal el tért. Vájjon, nem érezné-e tisztult állapotában a föld is megtisztult anyagának minden érzését egyben? Teljességen! A benne valaha létezett összes erőalakoknak a sajátságait, a lényegét, az anyag érzéseit egyetlen, boldogító érzésben! *Mindezek az anyagérzések már egységükben élnek a megtisztult égitestekben, amelyek erő- és érzés-központok.* Az anyagnak ezen érzéseit mutatja be színképekben a spektrálanalízis is.

A világtesteknek is az a végcéljuk, hogy anyagtestük durvaságától megtisztulva, épen olyan erőmozgássá és erőérzéssé finomulhassanak, mint a már megtisztult égitestek. Gondolunk csak a mi saját életünkre. A mi célunk is az anyagtestből való kibontakozás, hogy megtisztult érzessé (jósággá) tökéletesülhessünk. Ez az egyetlen célja és oka az erőatomok megtestesülésének is; történjék bár ez a megtestesülés akár egy óriási világtestben, akár egy parányi emberi test alakjában.

Mihelyt anyagföldünk visszatisztult lesz minden anyagéban erőmozgássá, ez is egységen fogja hordozni magában a légnak egyenletesen mozgó érzését, a viznek lágyságát, ai anyagnak alkalmazkodó engedelmességét. Színeinek megérzett véghetetlen sokaságát, árnyalatainak a színképet, a fénynek, illetve a sugaraknak a színekben való vibrálását. *Szóval a „összes földi anyagérzéseknek az egységes összhangját.* Ekkor fog a mi földünk is visszatisztulni erőérzessé, amely állapota ból egykor bukása folytán esett ki. Az őember is úgy bukott el, hogy érzésvilágát megtagadva, biztos intuícióját az értelmi tudással akarta felcserélni.

Képzeljünk el ezzel szemben egy alantasabb, súlyos, még meg nem tisztult világtestet, amely még az anyagvonalban, tehát térben és időben él. Eme anyagkorlátokból minden élő valóság ki tud emelkedni, mihelyt az erővonalába feltisztulhat, mert hiszen a tér és az idő, amint azt már többször kifejtettem, csak differenciális értékmérők, amelyek mindig csupán azt a különbözői viszonyt érzékeltetik, amelyben a durva anyag a tisztult erővel szemben áll. *Mihelyt tehát az anyag erővé tisztult, nincs meg többé közöttük ez a fokozati különbség. Nincs differenciálódás, tehát nincs se tér, se idő.* Mindez a „*Törvények könyvében*” fogjuk igazolni.

A súlyos anyagot hordozó világtest még csak érzékeli, szemléli, és *nem érzi az életet*. Ilyen a mi földünk is. Bukásából még teljesen fel nem tisztult világtest, amely még mindig csak az alacsonyabb anyagvonalban él. Kérdés, hogy egy ilyen világtestről, amelynek vonaltörvénye még csak az érzékelés, egyáltalán felfoghatjuk-e a tökéletes érzés-vonalában elő égitesteknek finom életjelenségeit és benső élettünneméheit? Egy példával felelek rá. *Vájon látjuk-c embertársaink alakján, arcán azoknak az indulatait?* Érzésváltozásaiat? *Feltétlenül!* Én legalább már nagyon sokszor láttam. *Nem az arcot, hanem azt az érzést, amely az arcon tükröződik. Sőt, amely pillanatban megtaláljuk és meglátjuk az arcot is, nem látjuk többé az érzést.* Más az érzékelés és más a megérzés. *Az egyik külső szemlélet, a másik belső látás (clairvoyantság).* A metapszichikusok kísérletekkel igazolják, hogy ez a világos belső látás (second vue) már a tér és idő korlátain belül felülemelkedik. Telepatikus megérzés. Köznyelven előérzett. Metagnomie. *Értelem feletti megismerés.*

Mi ennek a magyarázata? Ami bennünk az imént nézett és észrevette a másik arcon az érzést, az a mi érzésünk volt, mert érzést csak érzés foghat fel. Ezért egy művész sem a szemével, hanem az érzésével lát. *Az érzés bennünk ez a lényeg, amely meg tudja látni a nem érzékelhető valóságokat te.* Az öröömöt, a bánatot, a lelkesedést, a csüggédést, vagy más egyéb érzést. Mikor pedig ezek mögött az arcot kezdjük szemelni, rögtön eltűnik az érzés, mert a látásunk csak a testet látja meg. Így jár az is, aki a Napba néz. Szintén érzéseivel látja azt Napnak. Lelki szemeivel. *Charles Richet szerint: — A hatodik érzésünkkel.* Tisztán érezzük, hogy az a felettünk látszó fényes égitest már egy sokkal tisztább és tökéletesebb világ, mint a mi sötét anyagvilágunk. Szinte emelkedik az ér-

zésünk, ha vele kapcsolódhatunk. Mihelyt azonban szemeinkkel akarjuk vizsgálni, csak sötétséget látunk benne. Ezért a Napok megtisztult égi érzések, amelyek önként vették magukra a fényburkolat és csak fény sűrűsödésük folytán véljük testeknek őket. Ezt a fénytestet neveztek a régiek asztralis fénytestnek. A test halála után minden életérzés (lélek) ilyen asztráltestben él tovább. Szent Pál szerint: — *lelki testben.*

Hogy a második körben mi lett a feladatuk és rendeltetésük ezen égitesteknek a végtelenség életében, azt világosan megtudhatjuk, mihelyt a fejlődésüket visszamenőleg vizsgáljuk. Látni fogjuk, hogy ugyanazon anyagok és erőalakok voltak, mint a második körben lévő összes anyagok és erőalakok, amelyeknek fejlődését eddig fejtégetéseinkben magyaráztuk. Természetes, mert *hiszen minden világtest az egységes világmasszából szakadt ki.* Az ősanya tehát mindegyiknek ugyanaz volt. De szem előtt kell tartanunk azt is, hogy például a fénykör, mint legfinomabb erőalak, soha sem volt a második kör anyagával ugyanazonos. Ez az oka, hogy közvetlenül, vagyis sugarak nélkül, nem is tud az anyagtestekre hatni, mivelhogy a tiszta erő a durva anyaggal közvetlenül nem kapcsolódhatik. Legfeljebb csak a megtisztult anyag kapcsolódhatik alacsonyabb vonalú erőkkel, miután már van benük egy közös erőanyagminőség.

Könnyen megérthetjük most már, hogy miért volt szükség a világmegváltás munkájában Napokra és érzéssé tisztult anyagvilágokra. A fénykörök átvezető hidakra volt szüksége. Anyagból érzéssé finomult égitestekre, mert ezeknek már van az anyaggal egy közös minőségük, miután ők is anyagból tisztultak erőérzéssé.

Önként kivilágosodik mindezekből, hogy a gyors egyenlettel megtisztult könnyű égitestek lettek azok az erőhatások, amelyek ugyanazonos származásuknál és tulajdonságuknál fogva hivatva lesznek a második korbeli súlyosabb világieseknek a külső anyagi életét fejleszteni és finomítani. Eredetüle: közössége teszi őket alkalmasakká, hogy fejletlenebb testvéreikkal, a meg durva anyagéletet élő világtestekkel állandó egyesülésben éljenek és azokat táplálják, eltessék és anyagtestüket fokozatosan tisztításuk. Ezért közvetítők a fénykör és az anyagvilág között az érzékelhető fénytestű égitestek. Érzékelhető fényükkel bele tudnak már kapcsolódni az érzékelhető anyagba. Így lett a Nap is átvezető erőalak az anyagvilág és a fénykör között.

Mikor a második kör szétszakadozott egyes darabokra (világtestekre), ezzel mindegyik különvált részt mintegy megkönnyebbülve emelkedett a megfelelő fejlettségi vonalába. *Amelyikben pedig egyenletes életfolyam indult meg, az már teljesen alkalmassá is vált arra, hogy egy tökéletesebb és önála teljesebb erővel, vagy lényel állandó viszonylatban és egységen átléhesse és ezzel való állandó érintkezésének következményeképen új, élő, valóságos életalakokat hozzon létre önmagán.* Növényi és állati testeket.

S valóban, a súlyosabb és fejletlenebb világtestek úgy élnek a közük kiemelkedett magasabb vonalú égitestekkel, mintha házastársi kötelékben élnek. Össze vannak kapcsolódva eme tökéletesebb égitestekké], akiket mi Napoknak hívunk. Átállási nyelven: *isteni erőknek, trónoknak, hatalmasságoknak!* Ezek az érzéssé finomult és tökéletesült erők egy közös háztartásban élnek alacsonyabb testvéreikkel, az úgy nevezett „*naprendszerekben*”, ahol a családatya a Nap, az anya a Föld, közös gyermekük pedig az illető világtesteknek az összes élő teremtményei, akik életüket, fenntartásukat, megtermékenyítésüket atyujknak, a Napnak köszönhetik, aki minden testi szükségleteikről gondoskodik. *A Nap tehát a teremtő igének egyik látható munkaszerszáma.* A legmagasabb fénykörnek egyik teremtő eszköze. Földünk például mint anyagtest, úgy él a Nappal való viszonyában, mint egy nehézkes anya. A Nap az, aki őt fejleszti, gondozza, szeretetével állandóan besugarazza és megtermékenyíti. Ezért a teremtő ige a mai alacsony földi világunk anyag életére a Nap útján gyakorolja megváltó erőhatásait.

A szóban lévő égitestek közül kettőt fogunk mintegy kiszakítani, hogy azokat, mint bennünket leginkább érdeklő Napokat (élő érzéslényeket) részletesen leírjuk. A két égitest közül az egyik a mi Napunk, amely világélsünknek minden anyagváltozásait lebonyolítja. A másik, amelyet már szintén ismerünk, látunk és ismerünk: a Szinusz, amely már a Napnál is magasabb, könnyebb és a fénykorhoz még közelebb álló égitest és a föld lelkeinek lelki, vagyis lényegbeli (értelmi) elváltozásait bonyolítja le. Ezért erőhatásával már nem a föld testi anyagát, hanem a még tökéletességre nem jutott lelki erőit fejleszti és uralja. A Föld lelki részével van összekapcsolva.

Míg a Nap a külső alakkal áll egységen és állandó érintkezésben, addig a Szinusz a lényeggel. Csakhogy az utóbbi

érintkezés még nem olyan szembetűnő szoros egység, miután a föld lényege (lelki része) még igen alacsony fokon áll és fejlődésének keletkezésétől fogva igen lassú egyenletben halad előre. Ennek pedig az az oka, hogy *túlsúlyban van a föld anyagában a hegység, amely mint ellenálló anyag, a fényrát hatások iránt sokkal közömbösebb, visszautasítóbb, mint az egyenlíthatő völgyanyagok*. A föld valóban igen lassú egyenletben tudott csak fejlődni, elkészülni és még később is, mikor fejlődése már bizonyos megállapodásra jutott, egy rákövetkező újabb rázkódtatás (a bukás) ismét csak visszavetette őt. *Sajnos, nem csupán a kezdetleges anyag állapotába, hanem még mélyebbre.* A beállott nagy zavar folytán a fénykör is megvonta a föld lényegétől (lelkeitől) a világosságot és azok a megrázott anyaggal szemben szintén megzavarodtak. Tehetlenné váltak és elbuktak. *A föld lelkei alatt pedig értsük a föld anyagából teremtett emberi lényeket.*

Mikor tehát egy nagy lényeget, vagyis csodálatos képességű emberi lelket látunk a földön megtestersülve, tudjuk meg róla, hogy az ő földi élete csak egyik alakja és tünménye ama láthatatlan egységnek, amelyben a Szinusz a föld leikéivel áll. Ezért a Szíriusz ép oly házastársi frigyben él a föld lényegével, mint a Nap a föld anyagrészeivel.

Oh! A Föld nincsen elhagyatva! Magas, fenséges összekötései vannak. Hatalmas erőkkel áll benső viszonyban. Értsük meg ezért, hogy *amikor az a kedves tavasz csodás erejével eljön a földre, akkor valósággal itt van közöttünk egy kedves erőlény és jóbarát*. Egy erőteljes, fenséges érzésáramlat, amely a Napból indult ki, hogy itt minden meghatározottan és új életre pezsdi. Fű, fa, virág, állat mindenkor megindul, szeret, életalakokat szaporít. Ez a termékenyítő érzésáramlatnak a hatása a Napból. Az áramlat érzések alakjában sugarazódik le a földre, hogy itthagyja közöttünk gazdag ajándékait. Hogy az ő teljes érzését, annak boldogságát, színeit és illatát megossza a föld anyagával. Hogy megnemesítse. felemelje, boldogítsa azt is. Ilyen előkelő, gazdag, bőkezű jóbarát a tavasz. Nem visz el magával semmit a földről, amit sajnálhatnánk.

Utána jön a nyár. Szintén a Napból indul ki a kellő időben. Mihelyt csak jöhét, jön. Mikor a Nap önmagában túltelik érzéssel, meleggel, fénnyel, akkor kitör. Kiárasztja összejött érzéseit. Meleget, színt és életet. Ezeket sugarai útján leküldi a szegény megzavarodott hideg földre ma is, hogy an-

nak minden egyes részeit különböző helyeken és időkben állandóan éltesse.

A földben pedig ma ép úgy, mint volt az ősállapotában, ismét nincs valódi, élő és életet adó egyenletes önmegleg. Csak gyötrelmet, szenvedést, halált okozó tűz és láva. Mikor a föld, mint megzavarodott anyag, most sem tud még élni egyenletesen a nyári nap melegével, hanem ma is *egyengetlenül, zavart módon vonz magába többet, mint amennyi egyenletes életéhez elég volna, akkor előáll önmagában a földben egy új időszak: a hervadás, az ősz!* Amikor már nem egy új látogató ajándékait találjuk a földön, hanem a föld helytelen életének és saját zavarainak a következményeit: a pusztulást, a haldokläst, a véget.

Ha a föld fái, virágjai, csak annyi meleget és vizet fogyasztottak volna, amennyit egyenletes mérték szerint épen kellett volna, óh, akkor erősekké, ellentállókká, egyenletekkel fejlődhettek volna. És ha most is volna a földben egy megtisztult és öntudatra jutott lélek, amely a rothadó testre reáparancsolna: *élj!* akkor nem is jönne a földre hervadás soha. Nem volna haldokläás és halál a természetben sem; mert a haldokläás, a halál és a születés is — keserves, szomorú, fájdalmas állapot. *Csak az élet, a folytonos, állandó, végletes élet a szép.*

Így adja meg a Nap, amire a földnek testileg szüksége van. Ezt teszi önként. *De mivel önként adja, a legbizonyosabban a mienk. Mert csak egy bizonyos alap van a végletes élet fejezetében. Az, hogy amit adnak, azt önként adják a legmagasabb erők.* Ők tehát velünk szemben nem a törvény és az igazság alapjára helyezkednek, hanem a szeretetre! Például a Nap, vagy más égitestek a mi anyagvilágunkra nézve nem a jog törvényeit követik, mert ők a törvény alapjai. Túlajdonképen Isten a törvény, de miután ők teljességgel benne Vannak már az Istenben, tehát az Isten vagyis a törvény is szintén bennük van teljességgel. Ezért a Nap sem a törvény erejénél fogva melegíti át a földet, hanem önként. Ez az önkéntesség az, ami a földet megnyugtathatja. Ki fogjuk majd mutatni, hogy ez az önkéntesség a Napban, a mi égi testvérünkben sem más, mint a szeretet, amely egyedül biztos alap az élet számára.

Hogy eme kitörésünk teljes legyen, megemlékezem legutoljára a *Legelsőről* is. Újra belehelyezem a világégeséget az Úr Krisztus alakjába. Már is bizonyos várakozással kérdezgetnénk:

— Ha a lényegnek, vagyis a léleknek és az értelemnek, amely szintén nem élhet mozdulatlanságban, hanem figyelnie, kutatnia, vizsgálódnia és folytonosan mozognia kell a világosság után, hogy önmagánál többet és nagyobb igazságokat találjon, mint amije már van, — megvan a maga élettársa és segítője a *Szinusznak* földre küldött és itt megtestesült lelkeiben, hát akkor csak a legfontosabbnak, a legmagasabbnak, Akit már öröktől fogva valónak ismerünk és Aki már nem csupán alak és test, hanem maga az életalap, a *minden*, az érzés, hát vájjon csak Annak ne volna a föld érzéseire állandó hatása? Vagy talán a föld érzései olyan teljesek már, hogy ilyen fejlesztő élettársra ne volna szükségük?

Nemde, *mihelyt az érzés már teljes, akkor már állandó és változatlan?* Ha pedig változatlan, akkor már ugyebár önmozgása sincs többé? miután minden mozgás változás. Emlékezünk csak vissza életünknek egy tökéletesebb pillanatára, amikor érzésünkben elmélyedve tudtunk élni. Vaj ion, e pillanatban nem éreztük-e, hogy bizon}^ állandóságban, vagyis változatlanságban élünk? minden szó, cselekvés és mozgás nélkül tűntek el bizonyos pillanatok és mi ilyenkor időt nem érezve, éreztük a nyugalom állandóságát. Az érzés ugyanis, ha teljes, állandó és nem terjeszkedik, hanem betölt. De mozdulatlanságából az érzés is önként megindulhat. Mehet oda és viheti önmagát, vagyis érzéseit oda, ahová csak akarja. Mindez önkéntes elhatározásából szabadon cselekszi, mert a tökéletes érzésnek nemcsak hogy nincs szüksége mozgásra és ebből kifolyólag érintkezésekre, egyesülésekre, hanem amint mi az érzést ismerjük, mindezek ellenkeznek is az ő természetével, amely állandó, mozdulatlan és változatlan. Tudjuk már, hogy a *színerő* érzésének (az Atyanak is) ilyen a természete.

A föld lelkeinek az érzése azonban még nem tökéletes és azért nem is állandó és változatlan, hanem értelmével és anyagával összeavarodva, még mindig egyenetlenül mozog. Ezért a földi érzésnek még mindig van vágya, vagyis mozgása és érintkezése. De hogyha a tökéletes és teljes érzés természete a mozdulatlanság és változatlanság, vájjon miért indult ki akkor önként az isteni érzés változatlanságából a Fiú, hogy a tökéletlent megteremtse és a vele való egyesülés által megindítsa a külső életben a mozgást? Csak egy válaszunk van rá. Miért indította meg a színerőérzés (az Atya) Önmagából a mozgást? Miért szülte meg az Ő egyszülött Fiát? A színerő

energiáját? Jóságának a túlteléséből! Az Atya példáját pedig utánozta a Fiú és minden belőlük leszármazott más érzés. A Fiú is önként testesült igévé, hogy a tökéletlenet tökéletesítse, hogy vele egyesülve, azt felemelje és ne engedje öt Önmagához hasonló más tökéletlen érzéssel egyesülni, nehogy tökéletlenségük összetélezéséből ennek a sokszorozódása álljon elő. A legtisztább érzés az isteni életkörből indult ki az Ige alakjában. A „Legelsőből”, Akiben az isteni érzés még teljes és tökéletes volt. Az Úr Egyszülöttjéből: Jézus Krisztusból

Akiben már valaha csak egy pillanatra is érzés teljességre jutott, bármilyen érzés volt is az, az fel tudja fogni, minő áldozat lehetett az, mikor az Úr egy végtelen tökéletességről isteni életérzésből, amely eddig mozdulatlan és álló érzés volt, ki-indult és önként felvette mint Ige a mozgás, a változás, a szenvedés, sőt a halál állapotát. Gondoljuk csak meg, mit jelent az, hogy a legboldogabb pillanatok változatlan érzését feladjuk és önként felcseréljük haldoklásért és halálért. Ezt cselekedte végtelen mértékű önfeláldozásából az Úr Jézus. Megindult önként, hogy elhagyja az összhangot, a boldogságot és egyesüljön a föld lelkeinek tökéletlen, gyötrődő és szenvedő érzéseivel. Hogy átvegye ezeket mindazoktól akik átadják Neki. Ő mind elbírja. Önmaga fogja hordozni. Kicseréli fájdalmas érzéseiket ama végtelen boldogság kimeríthetetlen kinestárából mindenazon édes és magasztos érzésekkel, amiket Ő önként elhagyott. Kicseréli békével, megnyugvással és lelki összhanggal. Ő pedig maga viszi tovább mindnyájunk helyett a keresztet és vele együtt az átvett tökéletlen szenvedések érzéseit.

így van a föld lelkei érzéseinek is élettársa az Úr Jézusban, Akivel egyesülhet és vele élhet boldogságban és állandóságban minden földi érzés. A többi égitestek, vagyis érzéssé visszatisztult őslények már csak követői lehetnek az Úr Jézusnak. Ki-ki a Tőle kapott erejét és békességet viheti csak bele abba a házastársi viszonyba, amelyben az Úr Jézus egy alacsonyabb világtest megváltásán munkálkodhatik. A végtelenég életében az égitestek az úgynevezett Napok. Egy-egy világrendszer fenntartó és tiszítő erőlényei.

Ne tévesszen meg bennünket, hogy külső alakjaikat is érzékelhetjük. Nem az érzésnek van szüksége alakra és testre, hanem az érzésnélküli anyagnak. Még helyesebben, az anyag létének és visszatisztulásának van szüksége rá, hogy a végte-

lenség megtisztult érzései alakot öltsenek. Ezért az égitestek az anyag visszafinomításáért jöttek fénytestükkel létre, hogy így testileg is képesek legyenek hatni a kizárolagosan testi anyagra.

A NAPNAK, MINT ELSŐFOKÚ ÉGITESTNEK, AZ ÖNÉLETE.

Az égitestek életét még a legtökéletesebb fejlettségükben is csak az anyagból kiindulva kell vizsgálnunk, mint ahogy valójában ők is az anyagból fejlődtek ki. Mikor tehát a bennünket leginkább érdeklő Napatánknak a keletezését, fejlődését és befejezettséget kialakulását vizsgáljuk, szükséges, hogy egy *hatalmas anyagtömböt* képzeljünk el, amelyet szintén a második fénykitörés szakított ki valaha abból az egységes anyagmasszárból, amelyet a tűzfolyam világtestekre darabolt fel. A Nap anyaga azonban nem véletlenül, hanem lelki okoknál fogva kizárolagosan egyenlíthető, puha, lágy anyagból állott. Nem voltak benne hegségek és ezért anyaga is simább, porhanyóbb völgy területekből és lapályos síkságokból képződött. Túlnyomón fehér volt, a színek sokasága nélkül Könnyen elképzelhetjük, hog)? eme finom anyag körében a többi erőalakok is gyorsabban tisztultak és teljesen megváltozott, új tulajdonságokat nyertek. Elütő sajátságokat a második korbeli durvább anyagtömböktől, amelyekben még túlsúlyban volt az ellentálló, kemény anyag. Vizsgáljuk csak egyenként őket.

Nézzük először is a légmozgást, amely az elsőfokú égitesteknél most már tökéletes anyagot ölelhetett körül. Igen, körül! mert amikor a Nap anyagtömbjét a második kitörés tűzfolyama az összanyagból kivágta, akkor minden a két oldalon új út nyílt meg a légmozgás számára, amely utakon ellenállhatatlan erővel tódult mind a két irányban felülről lefelé « légmozgás és az egyes anyagtömböknek alsó felén ismét összecsapott és azt megpörgette. Ez a pont, ahol a légáram egybefolyt és egymásba ütközött, lett az égitesteknél az úgynevezett „ható pont”, amelynek irányából minden súlyosabb Világtestre, amely e ponttal szemben helyezkedett el, csak bizonyos mérsékeltebb erőhatást tudott gyakorolni.

A Napnak eme légfolyami ütközőpontja irányában helyez-

kedett el a mi földünk és ez az oka, hogy itt, bár egyenletes, de azért mégis lassúbb egyenletű a hőmérséklet, vagyis hőhatás. Innen van az is, hogy a földön, bár többé-kevésbé jól ismert okoknál fogva, a hőmérséklet különböző, de azért soha sem olyan egyenletlen, hogy bizonyos anyag élet hozzá alkalmaszkodva ne létezhetnék benne. Vannak azonban világtestek, amelyek nem ilyen mérsékelt erőhatás pontjáról kapják a Nap testi melegét, hanem olyan pontokról, ahol a Nap légköre már teljes egyenletben mozogván, teljesen megritkult és megfinomult. Ennek folytán a Nap érzéssürűdéséből létrejött hőt, amely már nem csupán testi tűz, hanem átmenet a lelki és a testi hő között, oly áthatóan és oly erővel sugározza szét az ilyen világtestekre, hogy ezekben az anyagélet nem a földéhez hasonló mérsékelt egyenletességgel ment végbe, hanem az erős reáhatás folytán bizonyos gyors egyenlettel és a földtől igen elütő külső formákban. Eme világtesteken az erősebb fényhatás bizonyos anyagrészeket már előbb megsemmisített, mielőtt rajtuk a szerves élet kialakult. Ezért a rajtuk keletkezett testek anyaga egészen más összetételű lett, mint pl. a földön.

Térjünk azonban vissza a Nap keletkezésének az elejére!

Mihelyt a légmozgás a Nap anyagát körül ölelhette, akkor a Nap anyagának az alsó részén lévő ősmozgás hideghangjai már csak igen mérsékelten folyhattak a Nap légfolyamába. Később pedig, mikor a Nap anyaga gyors egyenletben tiszta, könnyűdött, olyan magas vonalba emelkedett a többi Súlyosabb világtestek fölé, hogy a mélyen alatta működő ősmozgásnak már nem volt alkalma hideghangjaival elárasztani, miután ezeket az alantasabb vonalú világtesteknek légfolyama útjuk közben elfogta és magába olvasztotta. Ezért a Nap légfolyama zavartalanul végezhette egyenletes légmozgását és ez volt a legelső kedvező légmozgás a Nap anyagéletében. Fokozta ugyanis benne az egyenletességet, vagyis állandóságot.

A második ilyen változás a Nap vízállományában történt. Ez is változatlan egyformaságba jutott, miután a felnélkedett Nap vízállománya az ősmozgás hangjaival többé nem gyártott. Újabb súlyosbító anyagalakulás tehát a Napba nem került többé.

Igaz, hogy a Nap vízállománya amúgy is igen nagy volt. Hiszen tudjuk, hogy hajdan, a második kör egységes életének az idejében az esőszakadások víztömege inkább az egyenletes völgyekben gyűlt össze és annak különben is porhanyó anya-

gát aláztatván, beleszivárgott az anyagba. Miután továbbá a völgyek fölött a légmozgás sem volt olyan egyenetlen, azért ennek a hatóereje sem nyomta le a földre a légfolyamban összegyült és fenntartott vizet. Láthatjuk mindezekből, hogy a Nap anyagában és légfolyamában egy hatalmas vízkészlet létezett, amely azonban a fény ráhatása alatt gyors egyenletben teljesen megtisztult. Úgy annyira, hogy a Napban súlyal bíró vízről ma már szó sem lehet. A Napban megvan a víz érzése, megvan a víz ereje és annak minden tulajdonsága, A Napban a víz betölti az élet feladatát. Működik hatóerejében, de nincs meg az anyagúban. Megvan „az érzésében” és ebben az érzésben van az erő, az élet. A Minden!

A harmadik változás a Nap földanyagában történt a vizel és a léggel egyidejűleg. Ez is gyors egyenletben fejlődött és visszafinomult azzá, amiből eldurvult. Ősmozgássá lett. Egyenletes és ellenállhatatlan tulajdonságú erőrésszé. Egyenletességénél fogva pedig bizonyos érzésre és értelelre tett szert. Ezt az érzést neveztük az anyagban anyagérzékenységnek. Az érzés legalacsonyabb fokának. Az anyag értelme pedig az ő alkalmazkodási képessége, vagyis engedelmessége. Ellenállhatatlansági tulajdonságánál fogva képes volt paránymozgásra is. Csak önmelege nem volt, ellenben anyagtermészetének főtulajdonságát, a súlyérzését mégis megtartotta.

A Nap tehát feltűnő gyorsan tisztult anyag atomokká, azután ősmozgássá, de anyagsúlyát, ami volt, érezte és érezni is fogja, amíg csak érezni fog, vagyis egyenlet lesz benne.

Az anyag ugyanis még megtisztult állapotában is csak akkor van az igazi helyén, ha súlyát, ami már érzékelhetőleg nincs ugyan meg, mégis érzi. Érezni pedig valamit annyi, mintha az a valóságban érzékelhetőleg és tapinthatólag meg p volna. Mert az érzés az, amely él és érez, a test pedig tőle elkülöntve csak halott. Ez a valóságban nem létező, de mégis folyton érzett súlyérzés az, amely a Napot helyén fenntartja. Ezt a súlyérzést nevezzük erkölcsi nyelven: alázatosságnak!

A végtelenség életében mindenkinél és mindennek súlya úolt az egy Istenen kívül, Aki által lett a súly is. Hiszen tudnak már, hogy a súly sem más, mint differenciális értékmérő. Csak úgy, mint a tér. Jelzi az anyag visszatisztulásában az értékkülönbözeteket. A fokokat és életvonalakat, ahol a nyag erővé való visszatisztulásában már eljutott. Csakhogy még a tér az értelelre, addig a súly az érzésre hat. Ezért torony és igazság szerint a végtelenségben minden és minden-

kit nem a könnyűsége, hanem *súlyérzése (alázatossága) tart fenn*. A Napot is az égitestek között súlyának (alárendeltségének) az alázatos érzése tartja fenn. Kérdés most már, hogy az anyagát mi tartja fenn?

Ismételjük, hogy a *Napnak már nincs a mi fogalmaink szerint való anyaga, „csak anyagérzése”, amely a tökéletessé tiszta anyagnak a fényteste*. A Nap gyors egyenletű fejlődéseben az *anyaga is elérte finomodásának a tetőfokát*. Így pl. a lékgöre is amiryira megkönnöződött, hogy szintén *tiszta anyagérzéssé vált*. Hasonló elfinomult érzéssé lett a vize is és így járt a földanya *is*. De hát ilyen körülmények között keletkezhetett-e a Napban egy bizonyos élő alakulás? És hogyha van ilyen, hogyan organizálódhatott anyag nélkül ott az élet?

Miután tudjuk, hogy a Nap az élet teljes egyenletére és tökéletességére eljutott állandóság és változatlanság leit, amelyben már új alakulások és elváltozások sem testi, sem lelki törvény erejénél fogva nincsenek, ennél fogva a fenti kérdés szinte feleslegesnek látszik. Miután elérte tökéletességei, tehát tökéletes lét lett, amelynek benső változásai már nincsenek. Nem is kell, hogy legyen. Egy állandó, boldog lét érzésben élhet, mint aki pályáját már megfutotta és a harcot győzelmesen kiállotta. Ezért nem is lett benne semmiféle új, másodrendű életalakulás. A Nap egy egységes egész. Bevégzett egység, tehát nem lehetnek különálló részei. Tökéletes egész, amely részeit önmagában egyesíti.

De azért nem lett meddő és tétlen. Hiszen érzés volt; sőt, volt még benne testi is, mert megvolt a súlyérzése. Ezen háromságában nem maradhatott meg tétzlenségen. A legtermészetesebb, hogy ez a nagy egység megnyíljon minden tiszte erő, érzés és gondolat részére. minden, ami könnyű és aminek lelki szárnyai vannak, bele mehet, benne élhet, miután a Nap már fejlődését befejezte és elváltozása már többé nincs. Anyagi szempontból semmivé vált és mint fény testbe öltözött erőérzés, átadta magát a megváltás céljaira.

Oh! milyen könnyű lett volna ezen égitestnek, amely testi értelemben már nem is létezik, megmaradni az ő állandó érzésében és fénytestöltés nélkül eltünni az érzékelés elől. Ő azonban önként változott át alacsonyabb valósággá, aminőre a környező világtesteknek épen szükségük volt. Örök példa, hogy a tökéletes érzés, ha kell, képes durva anyagba is öltözni. Ezt tette a Nap is, mikor kifelé hatni kezdeti. Önként öltö-

zött fénytestbe és önmagában megindított érzésbuszgásával állandóan fejlesztette tőle távol eső testvéreit

Első ténye volt az önátengedés. Megnyitotta önmagát. Létrehozta az anyagi tusában és harcban kifáradt erők, érzések és gondolatok számára azt az átmeneti üdülő és pihenő helyet, ahol már nincs ellentét, küzdelem; csak egyenlet, boldogság és béke!

Oh! ezt az előnyt, adományt és segélyt már *meg tudja sejteni a földi ember érzése*, gondolata és ereje is, mikor a földi salakban és sötétségben kimerülve, *feltekint a csillagos égre*. Az a szomjas vágy, amivel a földi érzés, gondolat és erő felemelkedik az égitestek felé, bizonyiság nekünk, hogy ott, ahol a fény, az erő buzog és ahol annak forrásait sejtjük, ott fogunk egykor mi is megpihenni, felüdülni és ismét megerősödni. Megtöltözünk benne új életenergiával. *A kifáradt és a megterhelt lélek már is szinte ösztönszerűleg veti fel tekintetét az égre*. *Onnan vár enyhülést Loyolai szent Ignácról* olvastam, hogy ez a mély érzésű, elmélkedő lélek éjjelenként óráig nézte a csillagos eget és ez öt mindig felüdítette, így van és így lesz ez veled is. szegény küzdő embertársam, csak ne szűnj meg soha oda felfelé vágyakozni!

A Nap érzésbuszgásának következménye lett az is, hogy bevezgett állandóságából önként kimozdult és végletesen biztonsággal vitte magával a súlyosabb világtestek alakjait is. Egyenletesen és körben. A magas égitestek tehát álló érzésükön önként indultak meg. Szabad akarattal csatlakoztak a megváltáshoz. Ennek következménye lón ősmozgásuk és kifelé való erőhatásuk. Mint hajdan a fénykör, úgy az anyagukban már visszafinomult égitestek (öslények) is fénykörökké alakultak ki és sugarakat kezdettek kibocsátani magukból. Csak hogy ezek már nem voltak olyan természetűek, mint a fénykori sugarak, hanem bizonyos anyagszerűség is volt már a lényegükben és a működésükben. *A testi fényben már sokkal több az anyagminőség, mint a fénykori fényben, ezért érzékelhető is.*

Természetes, hogy *hatásaikkal kizárálag az anyagvilágot akarták fejlesztem*. Ezért a Napok sugaraiikkal leginkább azon erőalakokra kezdettek hatni, amelyek inkább anyagok, mint lényegek, vagyis erők voltak. Így pl. kevesebb változási idézlek elő a világtestek légfolyamában, mint a sokkal anyagiasabb és súlyosabb vízállományukban, vagy úgynevet zett földanyagban. Inkább ez a két utóbbi volt munkafelada-

tuk, mert a *légfolyam finomítása és tökéletesítése már magasabb fényhatások munkája volt: a fénykői sugaraké!*

A Nap bizonyos egyoldalú testiséggel hozta létre a vele összekapcsolt súlyosabb világtesteknek az alakításait. Ezért az illető világtestben nem egyszerre jött létre minden rendű és rangú életalak. *A növényi, állati és emberi* testeknek a keletkezése, hanem *lassú egyenletben egymás után*. Mindezekre később fogunk rátérni.

Hogy sorrendet tartsunk, hagyjuk el most az égitesteknek saját külön világát, mert ezentúl úgyis csak kapcsolatban találjuk meg őket azon súlyosabb világtestekkel, amelyekkel együtt élnek. Ezek közül is kiválasztunk egyet, amelyről különös részletességgel fogunk majd beszélni. A hozzánk legközelebb állót, vagyis a mi földünket. *Most pedig ismét visszatérünk az időpontra, amikor a második kitörés az egységes anyagmasszát részekre szaggatta.*

A VILÁGTESTEK OSZTÁLYOZÁSA.

A szétszaggatott anyagtömbök legfelsőbb csoportját az égitesteket, már felkísértük az égi világba, ahol mint megfino-mult anyagérzések hatnak termékenyen a súlyosabb világtestekre. Nézzük most a középfokúakat, mert a szétszakadásból háromfélé anyagtömbök állottak elő:

- 1. Olyan testek, amelyekben több volt az egyenlíthető anyag. Ezekből lettek a legfelsőbbek, vagyis a Napok.*
- 2. A középfoknak, amelyekben egyensúlyban volt mind a két erőtulajdonság. Úgy az egyenletesség, mint ellenállhatatlanság. Ezek lettek az átvezető kapcsolatok a felsőbb és az alacsonyabb csoportok között.*
- 3. A legalacsonyabbak, amelyekben az ellenállhatatlanság volt túlsúlyban.*

így leit a második kör egységes anyagvilága három alkörre felosztva. A középfokú csoportból szintén számtalan ezer és ezer jött létre, amelyekben a két anyagtalajdonság már bizonyos összhangra jutott és így az élet is egyenlethesben indulhatott meg bennük. Ellenben a legalsóbb világtesteknél az ellentálló anyag volt túlsúlyban és azért először is ennek a túlsúlynak kellett megszünni, mert addig nem indulhatott meg bennük termékeny élet sem, amíg önmagukban anyagösszhangra nem jutottak. Ezek a világok, mint legsúlyosabbak, legalól kerültek a második körben. Elhelyezkedésük sorrendje ez volt: — Legfelül az egyenletesek, középen az egyensúlyban lévők, legalól az ellentállók.

Az utóbbiak már helyeztetésüknel fogva is csak nagyon nehezen tisztaulhattak, mert a középső helyet elfoglalt világtestek nagyrészt felfogták a felsőbb égitesteknek, valamint a mindenek felett lévő fénykörnek lefelé ható tisztító sugarait és csak mérsékelten bocsátották ezeket az alsóbb és súlyosabb világtestekre.

A középfokú anyagtestek voltak tehát azok, amelyek a legteljesebb egyenletű erőhatások irányában helyezkedtek el és így gyorsabban is tiszttultak. Ellenben az alsóbb fokúak azon hatópont irányában helyezkedtek el, ahol az égitestet körülölelő légfolyam két oldalról egymásra tolulva ütközött. E ponton az erőhatás mérsékeltébb volt.

Vizsgáljuk most először, milyen egyenletű és természetű volt a középfokú világtestek gyors fejlődése, amelyek közé tartozik pl. a Mars is. A mi Naprendszerünknek egyik testvér-bolygója.

A Nap közvetlen erőhatása, amely rája tűzött, kizárálag anyagi volt. Gyors, érzékes melegének erejével, amely bizonyos ellenállhatatlanságnak a jegyében tudott már hatni a Mars anyagára, miután már megtisztult erőhatás volt. *elsősorban is megsemmisített benne bizonyos erőfajú anyagrészeket.* Főleg azokat, amelyekből később a súlyosabb világtesteken, tehát a mi földünkön is a vér képződött.

Mindaz az anyagrész, amit a földön a vérben megtalálunk, már nincs meg a Mars anyagában, mert ezeket az erővel teljes Nap-meleg közvetlen reáhatásával megsemmisítette. Már pedig azért, mert a Nap teljes tökéletességre jutván, ezek a véralap-anyagrészek benne egy *ellentermészetű érzéssé finomultak, amely megsemmisítő ellenmérge a vér anyagának.* Mivel pedig a Nap feltisztult testi erő volt, tehát testi törvény alapján élve, használhatta kifelé az anyagtestekkel szemben megsemmisítő erejét is. Valaha majd kísérletileg fogják iga-zolni, hogy a napsugarak, habár ma még egyenetlen légfolyami mozgáson törnek is keresztül, mégis képesek már a földön is a vér anyagára megsemmisítőleg hatni.

Az anyagvilág élő testei között a vér anyaga az, amely őket egymástól megkülönbözteti a szerint, hogy ez a vér megvan-e, vagy nincs meg benne? Söt, még az életalakok testi osztályozása is a vér minőségétől függ. Ezért, mikor a középfokú világíesteknek a keletkezését és fejlődését vizsgáljuk, *ugyanazon időpontból kell kiindulnunk,* ahonnan már az égitestek vizsgálatánál is kiindultunk. *A világmassza felaprázásának az időpontjából, amelyei a második tűzkitörés végzett.* De ezen középfokú világíesteknek az élettörténete mégis csak ott kezdődik, mikor bennük az égitestek hősugarai már megsemmisítették mindazon erőalji anyagrészeket, amelyek a súlyosabb világíestekben a vér anyagának alapjaivá lettek.

A szétszakadás pillanatában a másodfokú világíestek biz-

nyos összhangba jutottak önmagukban. Annyi volt a súlyérzésük, mint amennyi az egyenlíthetőségük érzése. Ezáltal bizonyos könnyúségre tettek szert, amelyet főleg a légfolyamuk érte meg. Ez sem annyira az érzésével, mint inkább a testével, mert az anyagnak nem lévén többé reá túlnyomólag ellentálló viaszhatása, tehát a légmozgás külső élete (mozgása) is korlátlanabb és könnyebb lehetett. Ezáltal mozgató ereje is fokozódott. A gyorsabb mozgattatás pedig az anyagtömbökben is, (amelyek e pillanatban szakadtak ki a második kor egységes anyagából) bizonyos fokú emelkedést eredményezett.

Mihelyt az illető anyagtömb helyéről emelkedni kezdett, a fölötté mozgó légfolyam is ép úgy körülölelte, mint ahogy ezt az égitesteknél is láttuk. A delej ugyanannyi súlyú anyagot kapcsolt össze a légfolyamukkal, mint amennyi súlya ennek volt. A delej törvénye, hogy teljesen egyenlő testeket, tényeket és lényeket kapcsoljon össze. Később majd látni fogjuk, hogy ugyanaz a delej, amely ez időben a hasonlókat vonzotta és összetartotta, majd, ha egykor a második körben is létre jön az ellentét, hogyan fogja az ellentéteket is egymáshoz vonzani és ugyanezeket az összhangzó lényektől, testeiktől és tényektől ismét eltaszítani. Világos ezekből, hogy amilyen tényleges súlya volt az illető anyagtömbnek, ugyanolyan súlyú lángfolyam kapcsolódott vele össze a delej által.

A légfolyam, a delej vonzása folytán a kezdetben szabálytalan és még nem tisztán gömbalakú anyagtömb körül összecsapott és azt megpöröldítette. Szorosan körülölelte és minthogy az anyagtömb szélén mintegy befelé tartott, megindította a világtestek körforgását A körforgás pedig külső alakváltozást is eredményezett az illető testekben. Szabálytalan éles körvonalai, amelyek helyenként, mint sarkok meredtek bele a befelé tarló légfolyamba, az erőteljes légmozgás reáhatása alatt las-sanként lekopottak és az anyagtömb is enyhébb gömbalakká vált. Söt, a gyors egyenletű mozgásban csökkenni kezdeti a helyek ellenállósága is. Szükség volt rá, mert mielőtt a későbbi anyagfinomodás létrejött volna, a 2-ik fokú világtestekben, nekik is el kellett előbb veszíteniük anyaguk szilárdságát, amely bennük folytonos ütközeteiket és keményedést tartott fenn.

Az első ilyenmű változáson a vízállományuk ment keresztül Nézzük csak, minő változáson és minő lesz benne a víznek szerepe? A felemelt anyagtest körül a légfolyam, amely hajdan fölötté hullámzott egy végtelen, körben, mégpedig minden egyirányban, vagyis ha kelet felé fordulva szemléljük, jobbról

balra, most már a legtökéletesebb súlyegyenletben vette körül az anyagtömböt. Már nem csupán az anyag fölött keringett jobbról balra, hanem kétfelől lefelé is tört és a légáramlatok egymással összecsaptak és ütköztek az anyag körül. Fennt-nek nevezem az égitesteknek a fénykör felőli oldalát Lennt-nek a súlyosabb világtesteknek és az alattuk lévő ősmozgásnak az oldalát. Hajdan, míg a világegyetem összes anyaga egyben volt, addig a körülálló erőalakokat egymásfölött rétegeződve egy sik korongban egységen látjuk.

Körülbelül így szemlélhetjük elhelyezkedésüket:

A fénykör alatt volt a legfinomabb anyagkör: a mozgó légáram köre. Ez volt az akkor létező anyagvilágnak iegfensőbb, vagyis a legbensőbb lényege. Közvetlen alatta volt, mint 2-ik réteg az egységes és még szét nem darabolt világmassza. Tudjuk, hogy ezt az anyagréteget a képződmény megpuhított felületéről tépte fel a rendszertelen ősmozgás kitörése. A sugarak által már meglágyított 2-ik réteg ekkor vált el a képződménytől: az alantosabb 3-ik anyagrétegtől. A fénykori fény ezt a megpuhított réteget a légmozgás erejével tépte fel a képződményről és felemelte a könnyűségének megfelelő magasabb életvonalba. Ezáltal egy újabb tér nyílt az anyagvilág körében. A képződmény és a föltépett földréteg között, amelyet azonnal betöltött az ősmozgás hideg hangjaival. Ezen ősmozgás alatt találjuk a még erőtől érintetlen ősképződmények sötét, hideg, összedermedt holt anyagát: a 3-ik réteget. Ez alatt pedig újra az ősmozgást, mert hiszen ez hozta létre a képződményt is. Belőle indult ki tehát minden erőrezzent, amelynek elanyagiasodásából állott elő a képződmény is. Egyedül az erő végtelen, amely önmagában adja a tért minden más valóság számára. így kapcsolja bele az ősmozgás az egész külső anyagvilágot az abszolút erőbe. Vallási nyelven: — A teremtett külső vilácf a Fiú mindenható erején épült fel, Ő pedig az Atyától született méff az örökkévalóságban.

Az ősmozgás tehát, mint kezdők megelőzte az anyagvilág őselemeinek a létezését is. Természetes, mert hiszen mindezeket ő teremtette a saját erőmozgásával. Ezért az anyag nem is örökéletű. Kezdete volt és vége is lesz. Csak az erőnek van örökös élete. Az anyag pedig csupán az erőmozgás türeménye. Erőrezzenteknek az összetapadása dermedt képződménnyé, amelyen összeütközésük folytán egymást kölcsönösen megbénították. Elvesztették az erejüket. Új életre ezt a képződményt csak a fénykör két kitörése hozhatta. Tudjuk, hogy az elsőből

kialakult a légkör, amely a sugártűzés által meglágyított képződmény fölszínét föltépte. Mikor pedig a 2-ik fény köri kitörés tűzfolyama keresztültört a légfolyamon, a képződményről feltépett anyagmasszát világötömbökre szaggatta szét. Ezen a fel-emelt egységes anyagkörön is áttörve egy újabb ösmozgásba ért bele, amelynek a hideg hangjaival összeegyült. Innen rohant le azután a képződménybe.

Az anyagtömb alján összecsapó légfolyam érintkezési pontja lett az a hatópont, ahol a rohanó légáramlat kétfelől egymásbacsapva, a világtesteket megpördítette. Az összecsapás hozta létre körforgásukat. Ezért minden világtest, amely körforgást végez, időben él Folytonos változás egymásutániságában, vagyis időszakokban. Csak azok az égitestek, amelyek már testileg és lelkileg állandóságban élnek és nem vesznek részt önként a megváltás munkájában, azok élnek változások nélkül Időnkívül. Nincs se estéjük, se reggelük. Időszakokra van osztva a Nap élete is, a Mars-é is. De nincs pl. a Hold-é, amelyről majd máshelyütt elmondjuk, hogy nem vesz részt a világ evolúciójában: *az együttelesben.* Ellenben a Mars anyagában egyensúlyban — összhangban — volt a két tulajdonság és ezért még az ösmozgás felőli alsó oldala se volt olyan durva, hideg ösképződmény, mint a tömörebb és vastagabb világ-testeké.

Anyaga vékonyabb lévéni, a felülről jövő fényköri fénysugár jobban átjárhatta még az alsó felét is. Ezért már az ösmozgás szomszédságában sem volt többé hideg és kemény. És habár alatta az ösmozgás még mindig ontotta magából a rezzeneteket — hideghangokat, — de ezek már nemcsak a felső légfolyamot táplálták vízanyaggal, hanem két tulajdonságukkal átmentek a felettük már átmelegült anyagba is. Belemehettek pedig azért, mert ez az anyag már nem volt természetükkel teljesen ellenkező, miután benne már az élet feltétele, a melegség is jelentkezett. Oh! E hangok itt az anyagvilágban sem változhattak egyelőre mássá, mint aminővé származásuknál fogva lehettek: — sűrűdésre hajlandó hideg, folyékony salakká. Egy szóval vízanyaggá! Ezt azonban az anyagban már elhelyezkedett fény melege állandóan tiszította és így az anyagban nem-sokára földalatti források fognak keletkezni, amelyek a felülről is rájuk hulló esőszakadásoknak a vízanyagával minden-kább bővültek.

Ez áll valamennyi világtestre, amelynek még szüksége van

vízre, mint érzékileg létező valóságra. Szüksége pedig addig van rá, amíg ellenálhatatlansága túlsúlyban van.

A középfokú világtestekben azonban ez a túlsúly lassanként egyensúlytáv változott. Csa hogy az egyensúlynak is lehet káros következménye. Próba esetében az ilyen világtest közömbös maradt volna, mert az ilyen természetre a próba sem lett volna határozott, egységes, világos és félremagyarázhatatlanul tiszta, hanem csupán kétoldalú eredmény. Már pedig a végcél, hogy a próbák eredménye egy legyen és ennek indítója az egyenletesség legyen. Ezért még nem elég, ha egy testben, tényben vagy lényben a két erőtulajdonság „egyensúlyban” van. „Túlsúlyra” kell jutni bennük az egyenletességnak, mert ez az érzésnek, az erőnek, szóval az Atyának a leksi alakja és így közelebb áll Hozzá, mint az ellenálhatatlanság, amely a színerőnek csak a testi alakja. Még a jótékony, termékeny, élő meleg (a Szentszellem) is csak úgy származhatott a színerő energiából, ha ezt sűrűdésre az erőérzés indítja és vele elvegyül.

Mindenben az egyenletességet kell tehát előbb megszerezni, biztosítani és akkor az ellenálhatatlanság magától változik át jótékony meleggé. Ezért volt az egyensúlyban lévő világtesteknek is szükségük vízre, vagyis egyoldalú, kizárolagosan egyenletes és alkalmazkodó erőalakra, amely valóban már két irányból gyűlik testük anyagába. De a két irányból jövő vízanyag nem lett kétszerese az előbbi helyről, vagyis a légfolyam alól leszakadt esővíznek, hanem ugyanannyi. Testi törvény ugyanis, hogy a vízanyag az élő testben csak fél olyan súlyú lehet, mint maga az anyag és fél olyan súlyú, mint a vele összekapcsolt légfolyam. Csak, ha majd az illető test kiemelkedik már a testi törvények hatalma alól, akkor növekszik benne a folyékony, könnyebb anyagnak a súlya, mert ekkor már a hajdan kemény anyag is benne hovatovább folyékonnyá válik.

De nézzük tovább a *Marsot*, mint egy kiszakított példát a középfokú világtestekből és vizsgáljuk, hogy a *Nappal* összekapcsolva, minő élet keletkezik benne és minő élet fejlődik ki rajta?

Ama bizonyos erőrészek, — amelyeket már ismerünk, sőt azoknak környezetükhez való alkalmazkodását is részleteztük, mikor a második kor őséletét még egységes egészében vizsgáltuk, — olyan arányban maradtak meg most is a *Mars* anyagában (benső életében), amilyen területű és méretű volt ez a világtest. Másszóval, amennyi erőrész rajta arányos egyenlettel megoszolva elhelyezkedhetett, ilyen erőrészek voltak:

1. A fényköri sugarak tömörüléséből előállított *értelmi lények*, akiket a lelki világ közvetítő alakjainak, vagyis angyaloknak neveznek. A sugársűrűdés lényege.

2. A fényköri ellenállhatatlanságnak a kiszűrődése: *a lelki delej*.

3. A hajdani légfolyam lesúlyosodása alkalmával *kimaradt erőatomok* (*egyenletességi erőrészek*), amelyek a légfolyamból maradtak ki és a porhanyó, felemelt anyagatomokkal összekapcsolódtak.

Mindezek pedig benne maradtak a magasra felemelt világtestekben is, amelyek a Nap zavartalan egyenletes és függőlegesen tűző hősugarai irányában helyezkedtek el, mert *hiszen az összes világtestek egy ugyanazon anyagtömegből szakítattak ki*. A középfokúakban azonban oly magas volt az állandó hőhatás, hogy bennük az anyag testi következetességgel veszette el aránylag rövid idő alatt minden szilárdságát és keménységét, így például, hogy egy hasonlatban megközelítőleg érzékelhetethessem, a *Mars anyagának* az érzése ez időben hasonlított a földi *gummi-anyag* érzéséhez. Könnyen érthető okból. Ami valaha lényegileg ellentálló anyag volt benne, vagyis hegyképződmény, az még az egyenletes hőhatás folytán sem válthatott olyan fokozatosan semmivé, mint például a Napban, amelynek teljesen megtisztult anyag már keletkezése idejében is egyenlíthetően lágy volt.

Ezért lön a *Mars* anyaga „érzésre gummiszerű”. Ilyenné kellett lennie, mert *egyenlíthetősége átalakult lágy, minden erőhatás iránt folyékony és alkalmazkodó anyaggá*. Viszont *ellenállhatatlansága a magas hőhatás folytán megszűnt elhatárolt, különálló anyagalak, vagyis hegyég lenni*. Ezért *teljesen elvegyült és feloldódott az egyenlíthető, lágy völgy any aggal*. Csak alaptermészeti érzését és erejét vitte bele az elvegyülés alkalmával és így egyesült a völgy egyenlíthető anyagával a hegy-anyag ellentállósága. Ez az egybeolvadás azután a lágy és alkalmazkodó völgy-anyagot is bizonyos ellentálló természetűvé tette. Ezért hat vissza a *Mars* anyaga ruganyossággal minden erőhatásra.

Amilyen anyaggá lett a *Mars*, ugyanolyan lett a többi testvér világainak a külső alakja. Ezért hogyha a *Mars* anyagéletét szemléljük, azt látjuk, hogy a végtelenség külső anyagéletének a legtökéletesebb példaképe a *Mars* és a vele egyfokozatú anyagvilágoknak a testi élete. *Még mindig érzékelhető anyag, amely azonban már feltisztult az anyagszépség vonalába*.

Amilyen szép csak lehet a tökéletessé vált anyag, olyan a Mars érzékelhető anyagélete is. *Főleg a színeknek van sajátos élete és befolyása a Mars életére és anyagára.*

Képzeljünk csak el egy ilyen hatalmas anyagtömböt, amely súlyára nézve a földnél kisebb ugyan, de térfoglalatra nagyobb. *Hangsúlyozom, minden ellentétes megállapítással szemben, hogy térfoglalatra nagyobb, mert a Mars feltisztult anyaga már egységen él a légkörével.* Egy ilyen anyagtömb, amelynek természete gummiszerű, minden erőatom és erőparány reáthatása iránt fogékony, érzékeny, de már a következő pillanatban ellenállósága ruganyossá lesz és így minden hatást viszszaver. Képzeljük most el ezt az anyagtömböt beleállítva egy rendkívül erőteljesen ható, de azért egyenletesen és harmonikusan ható sugártengerbe, amelyben gyors egyenlettel állandóan forog. *E körforgást benne is a légfolyamnak ismert körrölölelő lökése indította meg.*

Forog először önmaga körül. Azután pedig végtelen egyenletességgel a Nap önkéntes légmozgásának az érzése (vagyis akarata) által a Nap körül is körben hajtva és vitetve. Ne feledjük el, hogy a Mars és egyéb körbenforgó testvéreinek anyagteste még soha azt a vonalat nem érintette, ahol a Napnak érzett légfolyama egymással ütközik. E hatópontban csak a Föld forog, amelyre épen ezért a Nap hőtüzése már csak mérsékelt.

A Mars pályája a Nap körül magasabban, vagyis a fénykorhoz közelebb és beljebb áll, mint pl. a földé, amely már lejebb, kijebb van elhelyezve. Érezni kell a földi életnek is, amelynek anyaga már a földön is közeledik érzékenység tekintetében a Mars anyagtestéhez, hogy eme fény- és hőtengerben való gyors egyöntetű mozgás minő közérzést okozott és hozott létre a Marsban. Habár azt hinnök, hogy miután a Mars légfolyamában légtorlódások nem voltak, ezért a sugártörés és így a színek se keletkezhettek olyan mértékben, mint a légtorlódással és sugártöréssel bíró világtestekben: e feltevésünkben mégis csalatkozunk.

Igen, a Mars anyagának már volt és van is színe, amely világos, fehér és egy kissé sárgás az ellentálló sötét anyaggal összeegyült sugarak miatt. Ha pedig hozzávesszük gyors egyenletű mozgását, amelyben a Mars élt, úgy éreznünk kell azt a folytonos erőhatást is, amelyet ja fehérsárgás anyag folyton befogadott és ellenállóságánál fogva folyton vissza is vert. De mi volt ez az erőhatás?

Elsősorban maga a *fényköri fénysugár* az ō kifejezhetetlen szépségű fényével és csak másodsorban jött a *Nap sugara saját anyagából átfinomult arany fényével* Ezenkívül a többi erő- és anyagrészek (atomok), amelyek, bár megenyhülten és finomultan, de azért eredeti színüket, amely a sajátjuk volt, nem vesztették el. Így például a *hajdani légfolyamból kimaradt erőatomok*, amelyek a légfolyam ōsi természetének sötétkék érzését megtartották, mikor a *barnás színű anyagatomokkal érintkeztek* és *egymásban elvegyültek*, a fénytől átárvva, egy olyan finom és csodás színt hoztak létre a *Marsban*, amely a mi földünkön elképzelhetetlen.

Légfolyama ōsi természete alapján átfinomult halványkékké. Két tulajdonságú vízállománya pedig, amely soha sem színesedett egészen barnává, mint a képződmény, de viszont a lég kék színét is csak tompítva vette magába, belevegyítette a kékséget a barnaságába és könnyű enyhe zölddé lett. Oh! sokan, nagyon sokan érzik már, hogy minden érzésnek színe van. Különben, hogyan kelthetne és válthatna ki belőlünk is érzéseket. Képzeljük mindezek között állandóan működni a *fényköri ellenállhatatlanság kiszűrődését*, a *delejéről*. Vaj jen, nem érezzük-e, hogy eme egyetlen erőtulajdonságban és *ennek feszülésében minden érzésnek és minden színnek együtt kell lenni?* Még, ha bennünk is beáll a lelki feszültségnek egy-egy pillanata, óh! akkor minden emlék, minden remény, minden vágy, de minden, de minden egybe van!

Ilyen érzésfeszülés kapcsolta össze a világtestekben is a színeket. A lelki delej vonzása és állandó feszülése volt az az erőhatás, amely az alapszíneket egymással összekeverte. Hasonló erőhatás volt a gyors egyenletű mozgás is, amely az alapszíneket nemcsak, hogy árnyalatokra szaggatta, hanem a fénykörbeli fénysugár és a Napból való érzéki arany sugarak állandó, gyors mozgatásával a Mars színeit is állandó és folytonos hullámzásban, vagyis átváltozásban tartotta. Ezért a Marsban ugyanazon testnek, ténynek, vagy lénynek a színei minden pillanatban változnak. Mássá lesznek, de mindig és örökkel szép anyagban maradnak.

Ha belenéznénk a *Mars* testi életébe és kiválasztanánk az élő, hullámzó, tökéletesen szép szín- és fénytengerből csak egyetlen alakot, hogy életútjában folyton követhessük, testi szemeinkkel mihamar kifáradnánk. *Amit az imént arany színekben láttunk, az a következő pillanatokban már rózsaszín, fehér, piros vagy más színű lesz* aszerint, amint életútjában fel-

felé emelkedik, vagy lefelé süllyed. Mássá lesz, ha jobbra tér ki és ismét mássá, ha balra.

A *Marsnak* már a földanya is teljesen elvegyült és feloldódott a többi erőalakjainak a testanyagába. Úgyannyira, hogy benne valóság szerint már csak „*anyagegység*” van. Ezért testileg Löbbé nincs benne fenn és lenn. Ott a térviszony már színekben fejeződik ki. Lelkileg azonban még mindig van vonalrendszer, tehát vannak lelki értékkülönbözetei. Innen van, hogy a *Marsbeli* elváltozásokat már a földön is olyan könnyen észre tudjuk venni. A légfolyamunkon kívül már nincs közöttünk más légkor, de a Mars légfolyamában már benne van *teljes anyagélete a lényeivel együtt*

A *Marson* minden a tökéletes szépség anyajegyében jön létre és abban is él. Ezért a *Marsnak* és az ő világtestvéreinek testei a valódi, tökéletes, szép anyagnak a művészileg megsejtett műremekéi. Az Úr alkotta itt olyan tökéletessé és széppé, aminővé csak lehetett azt az anyagot, amely egykor az élet szempontjából oly irtózatos és iszonyú volt: — hideg, kemény, sötét, holt képződmény!

Láthatjuk immáron, hogy a *Marsban* már minden, de minden kész egységen van és majd ezt az egységes minden fogja felapróni benne is egy magasabb erőhatás, hogy a szétbontott részekben ott is létre jöjjön bizonyos életsokszorozódás, amely már a teremtésben is célja volt az örökkévaló, egy színerőnek.

Hogy az említett egységes élet egy élő érzést okozott a *Marsban*, azt bizonyosan érezzük mi is. És ezt az élő egységes érzést nevezhetjük a *Mars* lelkének. Nagyon fontos megállapítás ez. Jól véssük egyszer és mindenkorra az elménkbe, mert csak így érthetjük meg a világtestek egységes életét. Ezért mondhatjuk őket őslényeknek. Primäreknak, akik egy-egy világtestnek az egységes lelki részét képezik és akik ezen egységek feldarabolásával hoztak létre önmagukban életsokszorozódást. Röviden: teremtést. Ebből láthatjuk, hogy a minden életkifejlesztésében csak követte és híven lemásolta az ős isteni példát. Mikor a hármas egység központjából kilépett az Ige és vele együtt az ő energia-sűrűdéséből a meleghangoknak nagy serege, akkor ezekben is csak a Fiú önmellege testesült meg, aki Magát az élet központjában (*a Szentszellemben*) szét-darabolta, szellemegyéniségekre tagolta. Szent Pál szerint: Ki-üresítette Önmagát.

Ha a végtelen isteni életnek célja csak a lét lett volna, ak-

kor Ő sem indította volna meg a teremtést. Vagy, ha már megindította, akkor Önmagát nagy egységekre osztva, a nagy világtestekben kívánt volna külső tökéletességre jutni, nem pedig energiáját és önmelegét felaprózva, a parányokban eltűnni. *Ha a színerő egy állandó boldog létérzésben kívánt volna csak élni, akkor élhetett volna minden küzdelem és minden munka nélküli egy külső életet is.* Elég lett volna, ha a teremtett kemény anyagot testi sorsra juttatja és megsemmisíti. Hiszen tudjuk már, hogy a színerőt az anyag megtartására a testi törvény nem csak hogy nem kötelezte, hanem inkább tiltotta attól, hogy az önmagán kívül létrehozott testekben ismételve és folytatónak erősökszorozódást és élő életszaporítást hozzon létre.

Sőt, azt is láttuk, hogy még érzésbeli, vagyis lelki törvénye is ellene volt egy mozgó és változó erőlet kialakításának, miután a színerőérzés állandó és változatlan természet. Szóval a színerő csakis testi és lelki következetlenséggel indíthatott meg újabb életsokszorozódásokat és pedig csak ha olyan végtelesen a szeretetben is, mint aminő végtelen az erőben és a hatalomban és csak ha az élet és a lét boldogságát teljesen ki kívánja meríteni, hogy ezzel az egész végtelenséget betöltsé.

A végtelenség Ura, az Atya, valóban ezt akarta. És hogy eme szándékát és akaratát kivihesse, nem riadt vissza még attól sem, hogy Önmagát két egyenlő részre osztva, Önmagában ellentétet, harcot indítson meg. Eme harcóból kifolyólag pedig erősökszorozódást, erőfeszítést, majd végül győzelmet hozzon létre. Így helyezkedett el lényegbeli tulajdonságaival, vagyis legfensőbb erejével és hatalmával Egyben: az Ő egyszületött szent Fiában, aki viszont erkölcsi Istenséggé testesült meg Egyben: az Igében; mint Ige pedig az Or Jézusban: az első szülöttben!

Sőt, az Ige alakbeli természetével, vagyis nyers erőmozgásával és mindenhatóságának megsemmisítő képességevel átmenetileg és részben még egy más alakban is elhelyezkedett. Igaz, hogy csak passzív alakban, mint gondolati lehetőség, amely azonban később az isteni igazságnak megfelelőleg ellenáramlattá alakult ki.

Csak ismételjük a szabatosság kedvéért, hogy az Ige mindenhatóságának pusztító erőképességeit önként letette és a Maga részére törvénybe leköötötte. Így állította szembe megsemmisítő képességét a megváltó gyengédséggel és szeretettel

Ezzel a szelíd jóságával fogja egykor megtölteni az Ige még az ellenáramlatba csatlakozó, elbukott lelkekét is. A megváltás végcélja tehát az, hogy az Ige teljes tökéletességevel helyezkedjék el végre az élet minden egyes parányában. Azzal a tökéletességgel, amit mint az Ige az isteni életből kihozott Magával.

ÉLETSOKSZOROZÓDÁS AZ ÉGI TESTEKBEN.

A Napban, mint égitestben, is létrejött bizonyos életsokszorozódás, amely különálló alakok és lények sokasága számára megnyitotta a Napot. Ez annyit jelent, hogy nem a Napból önmagából valók eme alakok és lények, mert hiszen a Nap anyaga érzéssé finomult De miután megnyílt, alkalmas lakóhelyévé lett a szabad, könnyű és helyhez nem kötött lények anyagtalan testeit számára, akik egymással össze is kapcsolódhatnak. A Napban is élet van tehát, bár egészen más, mint amiről nekünk a földön fogalmunk lehet. Ezért monda az Cr: Az én Atyám házában sok lakóhely van.

A Marsban is létrejött egy életsokszorozódás, csakhogy ez már a Marsból állott elő, habár minden testi és lelki törvény ellenére. Másszóval a Mars is önként teremtett, mikor önmagában kifejlődve, megérve, egységes életet éli. Egyben élt egy tökéletes és változatlan boldog érzésben. Nem volt tehát még felaprózva.

Az életsokszorozódás azt jelenti, hogy ezen egységének kellett benne felaprózónia. A primaer őslényből másodalakulatoknak (szekundäer lényeknek) kellett létrejönniük. Vájon kik lettek ezek? Hogyan születtek? Minő magasabb erőhatás nyomása alatt daraboltatott fel a Mars egysége? Újra csak törvényen kívüli és törvény feletti önkéntes, magasabb erőhatással, amely a Napból indult ki, még pedig a következőképen:

— A Nap, amint tudjuk, állandó (álló) érzés voltát önként megváltoztatta azzal, hogy önmagában *buzogni* kezdett. Ennek a következménye lett önmozgása, kifelé hatása és sugarazása. Mindezt egy szóban akarom kifejezni. Ezért mondomb: „*buzgása*”. Sőt, következménye az a tény is, hogy a Nap láthatóvá lesz még közönséges érzékek számára is. Önként választott Ugyanis magának egy alacsonyabb helyet és életvonalat, hogy közelebb juthasson a még súlyosabb világtestekhez és azokra

jótékony, anyagi hatást gyakorolhasson. Természetes, hogy a *Napon* magán is keresztül tűztek a fénykör legfinomabb lelki sugarai, amelyek addig is, míg a *Nap* a fénykorhoz közel állva a második kor legfelsőbb szélén fejlődött, nem szüntek meg állandó egyenletességgel tűzni rajta keresztül. E fénykori sugarak tartották állandó egyenletben (belől világossában) a *Napot*, amíg fejlődését egészen be nem fejezte. Mikor azután ezt a fokot már elérte, állandóságából önként lépett ki, vagyis jószándékától vezéreltetve, mozogni, buzogni és változni kezdett. Alantasabb valósággá változott, vagyis megalázta magát *De csak külsőleg* (testileg), mint az Úr Jézus, mert lelkileg megmaradt elért tökéletességében.

A fénykori fény ezután már csak bizonyos mérsékeli tüzessel tudott a már mozgó, tehát nem állandó égitestre hatni. Ennek folytán a *Nap* is bizonyos testi törvény hatalma alá került, amelyet önként vállalt magára. Éppen ezért, bármely pillanatban otthagyhatta volna törvényen kívüli, önként vállalt, olcsóbb helyét és felemelkedhetett volna eredeti életvonala, ahol újra zavartalan állandóságban élhetett volna, hogyha nem lett volna benne önfeláldozó szeretet, csodálatos alázat és engedelmesség. Azonban volt. Ezért úgy állta és vállalta alacsonyabb vonalából eredő testi változásait, amelyek benne létre jöttek, amint állta és vállalta az Úr Jézus is az emberi test alacsony természetének és tökéletességének az elviseléséi.

A *Nap* tehát önként lejebb súlyedvén, bizonyos gyenge sűrűsödés állott be a testében, amely tökéletes állapotában tiszta érzés volt csupán. E sűrűdés folytán, bár végtelenül finoman, de valósággal érzékelhetővé lett. Erőbeli tulajdonságai is egy kissé megdurvultak. Így például egyenletessége is. Mi lett ennek a következménye? Bárminő finom sűrűdés álljon is elő valahol, ott az egyenletesség már gyengül. Erősebb durvulásnál pedig salakosodik. Viszont az ellenállhatatlanság, mihelyt valamely érzékelhető valósággal érintkezik, legyen bár az a legfinomabb egyenletességi sűrűdés, akkor már ezen érintkezésükön ütközöt áll elő. Ahol ütközet van, olt az ellenállhatatlanság rögtön fokozódik és a folyton gyengülő egyenletességgel szemben túlsúlyra jut. Mihelyt pedig felülkerül és így indító erővé válik, ennek a ténynek mindig kitörés a következménye. Nagyon fontos törvény ez is, amelyet szintén véssünk jól az emlékezetünkbe.

Ős példáját láthattuk ennek a fénykori kitörésekknél és ezt látjuk megismétlődni a Napnál is. Itt is létrejöttek a kitörések,

amelyek a *Napból* csak ellenállhatatlanságot és ebből kifolyólag csak testiséget, érzéki tüzet vittek ki. A világért sem volt a *Nap* kitörése olyan természetű, olyan arányú és erőteljes, mint hajdan a fénykörbeli fénykitörés, de már mégis *bizonyos mérsékelt kitörés volt*. Utánozta a fényköri példát

Végtelen bölcs értelemmel, minden törvényt egyesítve és összevetve, csak annyi volt, amennyit a *Naphoz közelálló, középfokú világtestek képesek voltak felfogni és befogadni*. De az ütközet pillanata, mikor a Napkitörés az illető világtesteknek gummiszerű testanyagát érintette, rájuk nézve erővel teljes rázkódtatásokkal járt. Erős nyomokat hagyott hátra.

Már ekkor a *Marsban* valamennyi erőalak és erőrész egy másba keveredve együtt élt. *Mikor a Nap testi ttize a Mars életébe ütközött, a fénykörbeli fény, mint minden ütközsnél és mozgásnál, itt is rögtön elhagyta a színteret, hogy alkalmat és módot nyújtson az ütköző erőknek a pillanatnyi lelki sötétség beálltával egyenletezésüknek az elvesztésére és ebből kifolyólag testi érintkezésre*. Szóval erkölcsi próbára, amelynek az eredménye bukás esetén bizonyos erő és anyagrészkeknek a lényegbeli egyesülése lőn, amelyek eddig egymástól elválasztva is élhettek. Így egyesült a *Marsban* visszamaradt fényköri sugárnak a lényege is a *Mars* anyagrészzeivel. *Az értelmi részek az anyagrészcskékkel!*

Értsük meg jól ezt a dolgot! A fénykörbeli sugárnak lényege, vagyis egyetlen erőbeli tulajdonsága az volt, amit mi értelemekneknak nevezünk. Ez a második kör életében akkor jelentkezett, mikor a fényköri sugarak a fénykörön kívül egyesültek. Az értelelem tehát a lelki fénynek a gyümölcse és semmiféle testi törvénynek nincs alávetve. Bírja a fénynek minden tökéletességét, az ellenállhatatlanságát, vagyis az erő testiségén kívül. Így például alakját és helyét ép úgy, mint a fény, önként és szabadon változtathatja.

A fényköri sugárlényegek lettek azok az értelmi lények, akikre semmiféle testi rázkódtatás nem hathat, mivel testük nincsen. Épen azért benne maradhattak az ütközet alatt is a *Mars* egységes testanyagában. Nem kellett visszavonulniuk, mint a fénynek, mivel ezek már a fénynek bizonyos fokú eldurvulásai voltak. Mivel azonban az értelelem magában csak egy rész, ezért, ha a fényköri fény meg nem világítja, úgy önmagában tehetetlen és csak lényegileg áll minden testi törvény felett.

Láthatjuk ezt a törvényt érvényesülni az őrülteknek is,

akiktől csak a *fény köri fény* vonatott el bizonyos külső testi rázkódtatás és nyomás által egy időre. Az értelmük ilyenkor egyenetlenül, következetlenül és zavartan működik. Mihelyt azonban a *fényköri fény* visszatér az érzésébe, az értelmét is rögtön világosságba vonja és egyenletessé teszi. A fényköri fény azonban minden közvetlen és soha sem az értelelem útján kapcsolódik vissza az érzésbe, a mi legbensőbb világunkba. Ezért nem is lehet az őrültet értelmi reáhatással gyógyítani. Ellenben jótekony hatással van rájuk, ha érzéseiket tisztítjuk és finomítjuk.

Talán megérthetjük ezekből, hogy *minő leksi zavar állott elő a Mars-ban visszamaradt értelmi tényéknél (a sugar szülötteinél), akiket angyaloknak is nevezünk*. A fényköri fény viszszavonulásával egy pillanatnyi sötétség borult rájuk és ez volt a döntő erkölcsi próbájuk pillanata. *A megzavarodott értelmi lények egy része pedig önmagához következetlen dolgot cselekedeti. Egyesül az anyaggal. Az értelelem anyagban megtestesüli.*

Ahány értelmi rész volt a Mars testében, annyi új életalak jött egyszerre létre. Annyi életsokszorozódás. Az értelmi részek egyesültek a már ismert és összekapcsolódott kétféle valósággal, amelyekre már egyszer felhívtam a figyelmet. *Erőanyagszövetnek neveztem el.* Ezek voltak azok az anyagaicomc :-_s amelyek szorosan kapcsolódtak a hajdani elgyengült, légfolyamból kimiradt erőrészekkel. Egyesítették magukban a légfolyamnak mind a két tulajdonságát, de meleg nélkül.

Így tehát a *Mars-ban végbement új alakulásban együtt volt már az erőnek minden tulajdonsága*, habár végtelenül meggyengült alakban. Meg volt benne az ellenállhatatlanság is, de csak oly mértékben, hogy önmagát nemcsak mozgathatta, hanem a *Mars* területén emelhette is. A *Mars-beli* életalakok szintén anyagtestű lényekké lettek, csakhogy a *Mars*-hoz vannak kötve. Minthogy azonban a *Mars* anyaga már benne van a légfolyamában, az életalakok is benne élhetnek saját világtestük légfolyamában. Ebből azonban kijönni már nem képesek, mivel hogy anyaguk rendkívül finom, érzékeny és ezért nem is bírnának testileg egy pillanatra sem megélni a *Mars* természetével ellenkező világtestben vagy légfolyamban.

Értelmük mintegy túlsúlyban van bennük, mert értelmük lényege a legmagasabb fénysugársűréssé. Ennek a külső alakja (agya) pedig szintén teljes egyenletű anyagból való testrész, mint amilyen ezidőben a tisztult *Mars* anyaga volt. *Értelmük nincs helyhez kötve. Tudnak minden*, ami a végtelen-

ségben lévő legparányibb anyag, vagy erőatom életében vagy léteben végbe megy. *Nemiségük is merőben más természetű, mint a földé.* Egyesítik magukban az erő minden tulajdonságai. Ezért önmagukban élnek végtelenül finom, nemi életet. A Mars-ban. nines semmi durva. Tehát nincs kemény rög sem. Nincs verejtékes munka. Minden eszményien finom, bár érzékelhető anyag.

Legfőbb emésztő szervük az ő értelmük, amelyet állandóan táplálnak a végtelenségen folyó élet megfigyelésével. Ezenkívül azonban minden erő- és anyagparány, amely bennük nem a légnyomás, hanem a delez által van összekapcsolva és összetartva, külön táplálkozik és emészt. Mindegyik közvetlen forrásból veszi a tápszerét, miután minden egyben van és az így létrejött salakot saját megsemmisítő erejükkel pusztítják el önmagukban. A Mars lényeinél tehát nincs meg a testi romlás, amely csak a testi bukásnak lehet a következménye.

A testi romlást ugyanis mindig csak az okozza, hogy az illető test anyagában vagy még nincs meg, vagy pedig már meg van bénítva a szükséges megsemmisítő erőnek a működése. Ezért az anyag mindaddig tápláléka fog lenni az anyag-testnek, amíg az teljesen vissza nem finomult. Mindaddig szüksége lesz anyagtápszerre, amíg a testnek változnia kell. Eme változást pedig a magában tehetetlen anyagban csak úgy lehet előidézni, hogy állandó érintkezésben áll magasabb erőhatások p arányai val.

A Mars lényeinek anyaga szintén táplálkozik. Csakhogy közvetetlenül, vagy a fényből, vagy a légből, vagy a vízből, vagy az illető anyagból veszi a táplálékát, amely vele egy eredetű. A legrövidebb úton. *Közvetlenül érintkezik az illető alakkal.*

Láthatjuk immár, hogy az anyag romolhatatlanságának egyedüli titka, hogy állandó és közvetlen érintkezésben álljon az eredeti, valóságos erőalakokkal. Nálunk a földön ma már természetesen merőben más a helyzet e tekintetben is és mégis észrevette már az orvosi tudomány, hogy mihelyt valamely testanyagrészről elszigetelik a fényt, a levegőt, a vizet vagy az anyagot, vagy csak mérsékelten bocsátják hozzá, úgy az illető testanyaga először senyvedni, később pedig pusztulni kezd. S mihelyt a tőle elvont ősi, eredeti erőalakokkal ismét érintkezhetik meggyógyul.

A Mars lényei alakjában nem jöhettet létre a pusztulás nemcsak azért, mivel közvetlenül táplálkoztak, hanem mivel

állandóan össze voltak kapcsolódva az egységen levő négy erőalakkal, amelyek minden tápanyagnak a lényegei. Ez a közvetetlenség kizárta a kerülő utat, amelyen keresztül jut a szükséges táplálékhoz minden földi, vagy más súlyos világtestben élő anyagtesti lény. Már pedig a közvetetlenségen sohasem állhatnak elő olyan zavarok és akadályok, mint kerülő úton. Erről még más helyen is beszélni fogunk.

A közvetlen táplálkozásnak főока az volt, hogy a Mars lényeiben együtt volt minden tulajdonság, ami a Mars-ban csak megvolt. S ha a Mars lényei, a nagy egéssel való összekapcsolódásukat megtartották, élhettek mindenkorban egyedül anélkül, hogy egymással érintkezniük kellett volna. Sőt, testileg ez az érintkezés közöttük nem is lehetséges.

Amely lényben, testben vagy tényben megvan minden, az nem keres már semmit. Következésképen a Mars lényeinek a lényegében és anyagában is megvolt minden tulajdonsága az erőnek. Ezért nem vágytak érintkezni magukkal hasonlókkal, miután nem volt szükségük kiegészítőre.

A bennük levő egyenletes meleg, amely az ő lényegükben, tökéletes értelmükben és összes lelki képességeikben elhelyezkedett, átjárta anyagtestüknek minden atomját. Az egyenletes melegnek ez az állandó működése a test minden atomjában, — ez volt az érintkezés a Mars lényeinek testében, amely megszakítás nélkül egyesített és együtt tartott a lényekben minden tulajdonságot és minden erő- és anyagatomot. Ezen egyesülésben való állandó együttlét a testi érintkezésnek a legeszményibb és a legtökéletesebb módja és fokozata. Ezen állandó egyesülésnek pedig természetes következménye az eredeti testnek romlatlanul, egészben és teljességen való fentarthatása mindaddig, amíg a tökéletes értelelem, amely az illető anyagban vezet, azt fentartani akarja. Nem úgy, mint a földön, ahol a test anyagát részletesen és ideiglenesen megmenetíti és fentartani csak új alakokban (a magzatokban) lehet.

Ez volt az alapoka a Mars közvetetten táplálkozásának. Mindezen igazságokat azonban, bár az anyagvilág törvényei alá tartoznak, földi érzésekkel szemlélni nem tudjuk, de tisztán megérezhetjük. Aki durva érzékeiből fokozatosan ki tud emelkedni, mindezeket tisztán fogja megérezni. Ezért nem győzöm eléggé hangsúlyozni: — *Tisztuljunk! Amíg meg nem tisztultunk, súlyosak, sötétek és kemények leszünk és mindaddig nem érintkezhetik velünk a fénykori fény, amely az intuíció világossága.*

A MARS LÉNYEI.

Eddig összefoglaltuk a *Mars* lényeinek önmagukban való tényleges anyagi életét. Most külön fogjuk ismertetni a *Mars* lényeinek érzésbeli, értelmi és testi életét. Ez a hármas élet képezi az ő benső önéletüket. Ebből kiindulva fogjuk kimutatni, minő szerepet tölt be és minő részt vesz a *Mars* lénye a végtelenség lényeinek együttes életében.

Tudjuk, hogy a *Mars* lényege, vagyis a legtökéletesebb erőrésze „értelmiség”, amely szintén a sugárnak hajdani és-fénykörön kívüli egymással való érintkezéséből származik. Az érintkezés kizárolag lelke volt. Söt, törvény fölötti, mert a sugár, illetve a fény teljesen önként tűzött a második körben. Ezért érintkezésének szülöttjei, az úgynévezett sugárlények, valójában a fénynek önkéntes megtestesülései, mint amilyen önkéntes volt a *Fiu* megtestesülése is az *Igében* és a meleg-hangokban.

Ők voltak a legelső tényleges egységből, vagyis a fény-korból önként kivált lények, akik elsőknek vállalkoztak az anyag mentésére, annak megtisztítására, szóval „megváltó munkára.” Értsük meg: Önként váltak ki mint fénysugarak és nem kitörés vagy bukás által. Mikor pedig első, eredeti egységükből, a fénykorból, sugarak alakjában kiváltak, a második körben még mindig bizonyos egységet képeztek. Söt, még a második kör szétszakadása után is, bár kisebb csoportokra tagozódtak szét különböző világtestekre, de mindegyiken egységes csoportokban maradtak. Egységüket tehát csak hosszú idő múlva, vagyis a *Nap-béli* fény kitörés ráhatása folytan veszítették el, amikor külön-külön testet öltöttek és így egymástól világosan „elhatárolt egyénekké” váltak.

Még eme testet öltésük is teljesen önkéntes volt. minden testi és lelke törvény ellenére jött létre. Sejthetjük tehát, hogy eme lények jövendő életükben is, bár anyagtestben élnek, de szabad szellemek lesznek. Szóval, olyan lények, akiknek ke-

letkezésük és megtestesüléstük is önkéntes. E lények azért a jövőben sem tartozhatnak semmiféle törvény alá.

Ilyen magas szempontokból kell az élet folyamába való kiindulásukat is szemlélnünk és a később fontossá váló szabad akaratnak gyökerét és okát jól meg kell magunknak jegezni. Tisztán kell látnunk, hogy amíg ezek a lények az illető világtestekben bizonyos egységet képeztek, addig és akkor az illető világtestnek úgyszólvan a lényegét, a lelkét és az ő szellemét alkották meg. Ezért joggal mondhatjuk reájuk, amíg egyéniségekre szakadozva, vagyis különválva és testileg elhatárolva nem voltak: — A Mars lelke! vagy a föld lelke! stb.

Kérdés most már, hogy amikor ezek az egységen élő lelekkel különváltak egyéniségekre, jogosan mondhatjuk-e még mindig, hogy a Marsnak van egy külön lelke? A feleletet már akkor megadtuk rá, amikor kimutattuk, hogy a Marsnak úgy az anyaga, valamint a többi erőalakjai is egymásban teljesen elvegyülve tökéletes egyenlettel és egyformasággal voltak egymásban eloszolva. Ezért a Marsban levő életalakok (lelek) is tökéletesen egyformák és egy-természetűek voltak. Világos dolog, mert hiszen különben nem is alkothattak volna egységet.

E két tényt összevetve, kitűnik, hogy pl. a Marsban nem lévén különbözet (*elleniét*), tehát még akkor is, mikor egysége önmagában részekre osztatott és egymástól elhatárolta-tott, a különvált részek egyformák voltak és egységes egyet képeztek. Könnyebb megértés végett gondoljunk a csepp-folyós anyagra, amely cseppekkel összeállt egység. Így fogunk mi is élni valaha egységes egyben: Krisztusban és Általa az Atyában. Mindnyájan az Ő testének atomjai leszünk.

Jogos és helyes kifejezés tehát: — A Mars lelke! Lényegileg annyit lesz: a Mars lelkeinek az egysége! S ez az egység mindaddig fenn is fog állni, míg valami külső ráhatás, vagyis próba alatt az elhatárolt lelek egy-egy részében bizonyos alaptulajdonság túlsúlyra nem kerül s ezáltal meg nem szűnnék teljesen egyformák és egyek lenni. Szóval, amíg alaptulajdonságaikban nem differenciálódnak. Ez az eshetőség lesz majd az a bukás, amely egy világtest leksi egységét meg fogja zavarni és csakis ezen időponttól kezdve nem lesz többé az illető világtestnek egy egységes és egészben élő lelke.

Most azonban a Marsban még mindig teljes az egyenlet és ezért a Mars, mint egy nagy élő, megtestesült lélek még mindig egységesen vesz részt a végtelenség életében. Benső

önélete abban áll és merül ki, hogy úgy *testileg, mint lelkileg önmagával állandó érintkezésben állván, romlatlanul tart-hatja fenn testét és lelkét*. A földi ember könnyen megért-hezi, sőt természetesnek találja, hogy egy szerves lénynek első és legbenső életfeladata önmagának a fenntartása legyen. És valóban a végtelenség oka és alapja: az *Úr*, ezt tette minden élő lénynek első kötelességévé. Önmagának a fenntartását. Ha pedig ezt a kötelességet egy lény isteni hűséggel teljesíti, úgy már benne él az isteni áramlatban, amely azután zökkenés és zavar nélkül viszi és használja fel az illetőnek az erejét és összes képességeit a végtelenség közös nagy munkájában. Ezért mi sem könnyebb, mint Istenben élni. De teljesen ám! *Itt a gond, a zavar ismeretlen, csak végtelen összhang, boldogság és sikер van,*

A *Mars* élete ideálisan szép, még azután is, mikor benne a már testtel elhatárolt lények erőteljesebb benső mozgást, életsokszorozódást, illetve ennek érzéseit hozták létre. Amellyik földi ember meg tudja érezni ezt az életet, annak nagy öröme van, mert a *Mars* és testvér-világteste azok, ahol azzal az angyalok is, ha szükséges, testet ölteni járnak. *A szép, a tökéletesen szép anyagnak a termőföldje a Mars és nem jöhet a fénykörből a földre egyéni élet, csak a Marson keresztül.* A *Mars* a sugár-szellemek számára az az átmeneti világ-test, amelyen keresztül kell jönniök, hogy képesek legyenek a föld durva viszonyaihoz egy ideig alkalmazkodni. Ezért a *Marsot* úgy tekintsük, hogy a nagy szellemeknek ez adja a lelki testanyagát, mert csak ezzel jöhetnek le a mélyebb és nehezebb elsőbbrendű életbe. *A lelki test, vagyis az asztrál tehát Mars-anyag.*

A *Marsnak* az értelme az, amely bizonyos mérvű túlsúlyban van benne. Ezért benne az értelelm a vezető, irányító, sőt fenntartó tulajdonság. A *Mars* lelkeiben az értelmük teljesége az az erő, amely őket romolhatatlanságukban fenntartja.

A *Mars* lelekét eszerint nem az érzésbeli legfensőbb tiszta boldogságnak az érzése és ennek örökké tartóssága utáni vágy és törekvés tartja fenn, hanem az alsóbbrendű tudás, amely bár a *Mars* lényeinek lelkében szintén teljes és egységes, de azért folyton bővül és változik. Oly értelemben és mértékben, amint a végtelenségen az idő alá tartozó anyagi élet története is változik. A *Mars* élete is, mint minden, ami ^anyagi vonal, vagyis tér és idő alá van vetve, szintén időszakokra van osztva. S miután a *Marsnak* is van önmozgása

és teste, azért ép úgy, mint a föld, bizonyos időszakokban megfordul. *Van nappala és éjszakája, van összekapcsolódása testi élettársával, a Nappal*, amely reá szintén termékenyítő, éltető és tápláló erőhatást gyakorol. Az éjszaka időszakában ez a hatás gyengül. Ezen rövid időközben, amely a *Marson* csakugyan rövid, benne az anyagélet is sokkal lassúbb egyenletű. Pihen, alszik. Ellenben a szellem, a lényeg eredeti valóságos egyenletével és erejével végzi tovább is az életmozgásait.

Természetes, hogy amely szellemnek az anyaga zavart és romlott, annak az élete alvás közben is hasonlóan zavart, összefüggéstelen, romlott lészen. A tisztább, sőt romlatlan anyagú szellem alvás közben is összefüggő és tisztább életű. Sőt, ha a megtisztult szellem testével szemben túlsúlyra jut, míg a test pihen, addig a szellem mintegy a végtelenségen vagyis örök jelenben élhet és előre meglát bizonyos tényeket, gondolatokat, amelyeket az értelme álomlátásban felruház érzéki formákkal és a megérzett lényeget, sajátos, rejtélyes alakokban (álomképekben) adja vissza. Ha ezeket a képeket egy fejlett érzés vissza tudja vezetni a lényegig, úgy az álomkép is meg van fejtve. Ilyen esetekben az álom is valóban jelentőséggel bír, mert csak nagyobb horderejű, fontos események domborodnak ki a végtelenség életéből egy anyagban élő szellem gyenge szemei előtt.

A Mars élete is időszakokra van osztva. De sötétség nélküli, mert benne nincs sötét anyag, tehát sötétség sem lehet. Életük pedig lényegileg értelmi, szellemi élet, amely a minden tudásban merül ki. Minden tudásuk azonban nem terjed ki az idő minden hárrom részére. A múltban csak egy bizonyos határig nyúlik vissza ez a tudás. De az örökkévalóság gondolata mint sejtem, visszafelé is él bennük. Ellenben a jelen pillanata teljesen az övék a végtelenség egész életében. Ez azután természetesen be is tölti őket, mert bizonyos értelemben ők is csak anyag által korlátolt lények, akik idő alá vetett anyagtestű szellemek.

*A jövő eseményei már az ő számukra is csak következtetések és sejtelmek. Hit által vannak meg. A lét és az élet-alap tehát a *Marson* is a hit. Hinnie kell még ezen lényeknek is, akik a végtelenség minden porszemének pillanatbeli életelváltozásait tisztán látják. De hogy ez a szemlélt elváltózás hová vezet, azt már ők is csak következtetések útján hiszik. A *Mars* lényeinak legfelsőbb lelki képessége minden-*

létrejövetelük után ez a hit volt. Semmi más érzésbeli képességük nem is volt nekik, csupán a hit.

Így bontakozik ki lassanként előttünk a *Mars* lelkeinek lényegbeli kezdetleges állapota. A tökéletes testben bizonyos értelemben tökéletlen lelket (szellemet) találunk. Szellemet, amelynek az értelme túlsúlyban van ugyan, érzései azonban még mindig nagyon fejletlenek. Az érzésnek csupán az alapja van meg bennük. Hitük van! Még pedig ez a hitük is csak korlátolt, mivel csupán önmagukra és önmaguknak a fenntartására vonatkozik. A mélyen alattuk lévő világtestekről azonban már tudják, hogy reájuk, a magasan lévőre, megsemmisítő hatással nem lehetnek. A felettük lévőkről, akiknek a múltját következtetések útján ismerik, csak hiszik, hogy meg nem semmisítik őket.

A széptestű Mars élete tehát lelkileg még meddő. Olyen élet, amely kimerül önmaga fenntartásában. Mi már azonban tudjuk, hogy az önmagát fenntartó lényt vagy testet már a végtelenség életáramlata igazgatja, fejleszti és öntudatlanul is isteni következetességgel vezeti célja felé. Maga az Úr helyezi bele a végtelenséget átjáró közös életáramlatba. A szeretetbe és ha ebben él és magát fenntartja benne, úgy részt vesz a végtelenség közös munkájában. Látni fogjuk majd azt is, hogy miképen fogja az Úr beleállítani a *Mar sot* is ebbe mindeneket átjáró életáramlatba.

Mindezek után eljutottunk már a középfokú világtestek történetében addig az időpontig, amikor bennük az élet nemcsak hogy megindulhatott és elhelyezkedhetett, hanem magát önerejéből fenn is tarthatta. Majd a következő fejezetben m alsóbbfokú világok fejlődését ismertetjük. További sorrendünk is ilyen lesz mert tárgyalni fogjuk:

1. az anyagélet megindítását;
2. az anyagélet elhelyezkedését;
3. az anyagélet fenntartását.

AZ ALSÓFOKÚ VILÁGTESTEK ANYAGFEJLŐDÉSE.

Miután a középfokú világban már minden megismertünk, ami csak szükséges, tértünk vissza most az alsófokú világtestek élettörténetére. Szemléltető példaképen vizsgáljuk a mi földünk fejlődését.

Alsófokúaknak azért nevezzük őket, mert amikor az anyagvilág egységéből kiszakadtak, túlsúlyban maradt bennük az ellentálló, súlyos és tömör hegyanyag. Súlyknál fogva pedig nem bírtak felfelé, vagyis a fénykör irányában befelé emelkedni. Ezért lent maradtak az alacsonyabb életvonalakban. Távol a fénykörtől és közel azt minden élő körön kívüli területhez, amely öserőmozgással és folyton gyűlő képződménnyel voltak betöltve. Ilyen alacsony volt a helyzete a mi földünknek is.

Hogy az alsófokú világoknak anyagsúlyuk miatt légsírásuk is meglehetősen nehezen, bár azért egyenletességgel mozoghatott csupán, az természetes. Ennek a következménye az lett, hogy az illető világtestben, amelyet légsírama ugyanazon módon ölelt körül, mint a magasabbrendűeket és így lökésével ezeket is megfordította: szintén létrehozta az időszakokat. Mivel azonban a súlyos világtest légsíramozgása lassúbb volt, ezért a lökés eredménye az lett, hogy hosszabb lett a nappaluk és hosszabb az éjszakájuk. Közbevetőleg ismételve megjegyzem, hogy minél súlyosabb egy világtest, annál távolabb áll a fénykörtől és minél inkább közeledik feléje, a súlyából is annál többet veszít. Világosan láthatjuk ebből ismét, hogy a *súly is csak differenciális érték-mérő*. Valamint a hőmérő ama fokozatokat jelzi, amellyel a forrpont felé közeledünk, úgy a súly is csak megérzékelése azon emelkedési foknak, amivel az egyes valóságok fejlődésükben a tiszta erő felé közelednek.

Miután az alsóbbfokú alacsonyabb világtestek mélyen lent helyezkedtek el, *távol a fénykörtől és közel az ösmozgás-*

hoz, tehát úgyszólvan szemléltetik is azt a minőségi különbözetet, amely a kemény, durva anyagot a tiszta fénykörtől különválasztja. Minthogy pedig helyük az ösmozgás szomszéd-ságában volt, ezért bennük a vízanyag is állandó bőségben gyűlt össze.

Már a középfokúaknái is elmondottuk, hogy az ösmozgás hideghangja alulról is közvetlenül érintkeztek ezeknek az átmelegedett anyagával és így a vízanyag bennük folytonosan szaporodott. Az alsóbbfokú világtestekben ez a víz még sokkal bősegesebben gyűlt össze. Mert *habár távolabb estek is a fénykörtől* és így a magas meleg által nem voltak anynyira átmelegítve mint a középfoknak, de *azért mégis volt bennük* egy más természetű durvább meleg: *az a tűzanyag, amely a második fényköri kitöréskor belefurakodott a képződménybe és melegének egy részét bennük hagyta.* Majd, ha a törvényeket vizsgáljuk, rájövünk, hogy *az ellenálló anyag egyedül csak az ő ősének, vagyis az ellenállhatatlanságnak nem tud ellenállni.*

Habár az alsóbbfokú világtestek nem is állottak olyan magasan és hőfokuk is durvább és más természetű volt, de bizonyos mértékben mégis csak átmelegedettek voltak. Ezért *a víz nemcsak légfolyamukban, hanem testükben is állandóan gyűlhetett* A földből pedig forrásokban tört elő. Milyen bölcsen osztja fel már a Szentkönyv is a vizeket: — *Alsó és felső vizekre.*

A mi világtestünket már abban az időben, amikor a légfolyam forgásában gömbölyüre kiesztergálta, joggal nevezhetjük földnek. Ez a szó és hang a mi nyelvünkön kiejtve, teljesen megfelel az én érzésemben a föld eredeti és valóságos természetének. Bizonyos sötétséget, sűrűséget, mélységet és keménységet éreztet velünk.

Az alsófokú világok már színeikben s érzésekben is lényegesen különböztek a középfokúaktól. Már a Marsnál elmondottuk, hogy színe világos volt, érzése pedig lágy. Ügy értsük ezt, hogy a lágyság érzése nem az anyagban volt meg, hanem az élő életnek vele való érintkezése idézett elő lágy érzést az illető élő és érintkező félfen. Ezzel szemben a föld anyagának a színe csakugyan sötét, érzése pedig kemény volt. Nem az az oszthatatlan és oldhatatlan sötétség, aminőt csak ott találhatunk a végtelenségen, ahol már vagy egyáltalán nincs fény és meleg, vagy pedig csak nagyon mérsékelten; hanem bizonyos sötét tónusoknak az összeolvadása. Nem

egy színtelen sötétség, hanem sötétebb színeknek az egysége jelképezte a földnek akkori természetét és erőalakjainak a tulajdonságait. Légfolyama sötétebb kék és sűrűbb volt, mint a feljebb élő világoké. A fénykörbeli fényhatás szintén mérsékeltebben tudott hatni rá, mint amazokra. Emiatt sokkal lasabban fejlődött ki bennük az élei, mint a könnyűekben. És habár a világok szétszakadozása egy pillanat alatt történt és fejlődéstük mind a három fokon egy időben kezdődött, mégis írtózatos különbség mutatkozik evolúciójukban.

A fejlődés tetőpontjai legelőször az égitestek érték el és rögtön hatni kezdettek a középfokúakra. Elősegítették a tiszta tulásukat, hogy azok is részt vehessék a végtelenség közös munkájában. Ezért a középfokúak is gyorsabb ütemben érték el testi fejlődésüket és egy időszak műlva már fenn tudták tartani önmagukat. Ez a végcélja minden élő és létező teremtménynek.

Csak ekkor ért súlyosabb testvéreivel a föld is azon időponthoz, amikor már lett világossága. Érzéki napfénye. Mikor már el volt választva a víz a földtől. Mikor már volt éjjele, nappala, vagyis önmaga körül való forgása. Volt csillagos ege. Mennyire igaza van a szent bibliának, hogy első volt a világosság (a fénykör). Azután jött a víz elválasztása a földtől és csak ezek után jött a Nap, a hold a csillagokkal, mert ezek csak akkor kezdettek fényleni, világítani, amikor mint égitestek és középfokú világtestek tökéletessére juttattak. Mikor ez már mind megvolt, csakis akkor kezdődhetett meg a földön az új életalakoknak (a szerves életnek) a keletkezése. Végtelen hosszú idő műlva, mert a földnek sem az anyagában, sem a légfolyamában nem volt még meg az az elengedhetetlen könnyüség, amely lehetségesse teszi, hogy az élő lényeg (életerő) eme anyagokkal részenként is egyesülhessen. A fpld anyaga és légfolyama a tiszta erőhöz képest még ekkor oly súlyos és sötét volt, hogy nem egyesülhettek. Ezért a föld erőalakjainak kell előbb megkönnyebbülniök, finomodniok és világosodniok, hogy új életalakok jöhetessenek létre benne.

Ha meggondoljuk, hogy az érzékelhető napfény és ennek sugárfénye, színe, világossága csak durva sötétség a fénykör fény világosságához és színeihez képest; ha meggondoljuk jóvábbá, hogy a fénykörbeli fény is csak halavány kópiája a valóságos és tökéletes isteni életkörnek a világosságához: akkor elköpzelhetjük, hogy mennyit kell még a földünkön

finomodnia a durva anyagnak, amelyet eddig a fény csak érintett, hogy vele a legtökéletesebb életerők egyesülhessenek.

Ezért kellett itt az anyagnak előbb elkészülni és a valóságos erő természetéhez és tulajdonságaihoz alkalmassá válni. Csak, ha majd annyira megfinomodott, hogy teljesen el fogja veszteni keménységét, szilárdságát, akkor egyesülhet anyaga az erővel. Ezért kellett először kivenni a föld anyagából és erőalakjaiból valamely magasabb erőhatás által mindenről a durvább részt, amely keményedésre hajlandó és képes.

Tudjuk, hogy az *ellenállhatatlanság* az öserőnek az az alaptulajdonsága, amely *hajlandó* és *képes keményedésre*, *mi helyt alkalma van ütközésre*. Ezt kell tehát lehetőleg kivenni a föld anyagából. Csakhogy ezidőben épen ez a tulajdonság volt túlsúlyban a föld testében, vagyis erőalakjaiban. Óriási súlyt képviseltek együtt. A légfolyam, a víz és a föld.

A föld túlnyomólag ellenálló hegy, vagyis tömör, szilárd anyagalakat volt. Óriási súlyjal és ennek megfelelő súlyú légfolyammal. Az utóbbinak a súlya még ekkor nem eloszolva töltötte meg a föld körüli óriási területet, hanem aránylag egy kisebb körgyűrűben, meglehetős sűrű állapotban vette körül a földet. Minthogy pedig itt sok volt a ki-magasló hegylak, ezért állandó volt a légtorlódás és zavar is, amiből következik, hogy úgy a fénykörbeli fény, valamint a Napból tűző sötétebb érzéki fénysugár, egyenletes, függőleges tűzésükben szintén állandóan zavartattak és így a föld fejlődése csak igen lassan haladhatott előre. De azért mégis haladt. Végtelen lassúsággal, de egyúttal végtelen pontossággal is.

A földben magában megsemmisítő erő (teljes erő) nem volt. Miután pedig a rátűző Nap sugara a nagy távolság miatt (gyengébben) hatott reá, mint a középfokú világtestekre, ennél fogva az érzéki napsugárban lévő megsemmisítő erő sem tudott a földre nagyobb hatást gyakorolni. Még kevesebbet a fénykör tiszta fénye, amely testi törvény felett áll és megsemmisítő erejét soha sem használja.

Ha tehát sem a földben nincs megsemmisítő erő, sem ki napsugár a föld anyagára ilyen módon hatni nem tud, horonyán indulhatott meg mégis a föld anyagának könnyűdése, §iszstulása és finomodása?

Nem a föld sűrű, szilárd és keményedésre hajlandó erő-alakjainak a „megsemmisítésével”, hanem ezeknek az átala-

kításával egy gyengébb, finomabb és könnyebb erőalakká. Krisztusi módszerrel: *megváltással!*

E keménységnek és sűrűségnek az elváltozásait fogjuk most megfigyelni. Csak azt jegyezzük meg előzőleg, hogy a földön ezidőben a delej még csak meglehetősen gyenge erőhatás volt, mert erejét mintegy lekötötte és kimerítette a nagy súlyal bíró testek összekapcsolódása és összetartása. A delejnek azonban ez a gyengesége nem támasztott zavart a föld erőalakjainak és erőanyagrészeinek az összekapcsolásában és összetartásában, miután a föld mozgása lassúbb volt. Ennek folytán az anyagrészeinek mozgása is lassúbb és ezért összekapcsolódásuk is gyengébb lehetett. Azonban már sejthetjük, ha majd a földben is beáll az érző élet sokszorozódása, akkor majd a mozgásnak is fokozottabb, gyorsabb egyenlettel kell folynia és ennél fogva a delejnek is erősebb hatóerővé kell lennie.

Mindezeket pedig egy lassú érési folyamat előzte meg ez időszakban, mialatt a felsőbbfokú és középfokú világok tökéletességre jutottak. Érésének folyamatában történt meg a földnek lassú elváltozása is és sűrűségének finomsággá, keménységének lágysággá, súlyának könnyűséggé való fokozatos átalakulása.

Lássuk, hogyan?

AZ ANYAG ÁTALAKULÁSA ÉLETTÉ AZ ALSÓFOKÚ VILÁGTESTEKBEN.

Mielőtt a föld anyagának az átalakulására rátérnénk, közbevetőleg megjegyzem, hogy az olvasó dolga, hogy minden, amit én most az ősi állapotot jegyezve, a mai időkben talán meg nem felelő szóval fejezem ki, azt, ha szükségesnek vélik, ki-ki átfordíthassa a ma ismert és megszokott tudományos nyelvezetre. Már egyszer említettem, hogy pl. a víznek két örökké megmaradó alaptulajdonságát, amit én *anyagegyenletességnak* és *ellenállhatatlanságnak* neveztem el, bátran helyettesíthetik a *hidrogén* és az *oxigén* műszavakkal, habár nagy a különbség a mai és az ősidők anyaeglemei közt. Később majd látni fogjuk, hogy a *légfolyamba is hogyan illeszkedett bele az oxigén mellé a nitrogén*.

Ezeknek az előrebocsátásával vizsgáljuk egymásután a föld akkori erőlakjait. *Kezdjük a légfolyami sűrűségen*, amely akkor áll be az ellenállhatatlanságban, amikor önként összehúzódik és *energiasűrűsödésével meleget fejleszt*. Nem ilyenfajta sűrűdés volt ez, hanem a föld eldurvult légfolyamának olyan sűrűsége, amely az ellenállhatatlan erőműködésnek a hegyek által való megzavartatása volt. Az ismert légtörldás, amely azonban a zavar dacára is állandóan működhetett. *Nem kényszerült tehát önmagába visszahúzódva sűrűsödni*, mert hiszen bizonyos erőfokozódással még mindig mozoghatott. Hogyha azonban az energia mozgása egy megakadályozó ellenhatás által a végsőkig fokozódnék, akkor ez *egy irtózatos robbanással tüzzé*, sötét érzéki tüzzé válna. Láttuk ezt az átalakulást a második fény kitörés érzéki tűzfolyamánál is.

Ilyenfajta sűrűsége volt akkor a föld légfolyamának, amely a *fénykörbeli fény* számára tűrhetetlen állapot és amelyre ez a fény testi következetességgel tüstént kénytelen elhagyni mihelyt ez csak előáll.

Az ellenállhatatlanság sűrűdése a légfolyamot tette sűrűvé. Elsősorban tehát ezt kellett enyhíteni,, vagyis átalakítani, mert *amíg ez a sűrűség fennmarad, addig fénykörbeli fény nem kötheti magát a föld anyagához.* Röviden: — *Nem egyesülhet vele és így élő valóság az anyagban nem is keletkezhetik.*

Kezdjük meg most már a föld elváltozásainak a leírását azon időponttól kezdve, amikor a földben a lassú érési folyamat, vagyis a tétlenül pihenő létnek az állapota már befejeződött. Az égitestek már ekkor réges-régen, a középfokúak pedig épen csak most készültek el önmagukkal. Már ekkor az utóbbiak is kifejlődtek és nemcsak fenn tudták tartani önmagukat, hanem már szinte várták, hogyan vehetnek részt súlyosabb testvéreiknek a megfinomításában. A megváltó közös munkában!

Így állnak e pillanatban mindmegannyian készültségen és velük szemben, illetve *alattuk áll tétlen létállapotában a második fény kitörésnek tűzzé vált lényege.* amely belerohant egykor a második körön kívül térfoglaló ösmozgásba, azután pedig a képződménybe. Ez a lappangó tűz itt várt főlábresztésre és munkára szóló hívásra.

Ilyen volt a végtelenség mozgó életének a képe most, ha az egészet „*egyben*” tekintjük. A fénykör pedig tökéletes létállapotában élt. Elhatárolva, de önmaga részéről el nem szigetelve a változó és alakuló élettől. Innen indulunk ki tehát mi is az Úr Jézus segedelmével, a fénykörbe felemelt érzéssel, de a földre szegezett figyelmes tekintetünkkel vizsgálódásunk egy új részének a lejegyzéséhez.

Mindazon világtestek, amelyeknek súlya, természete és tulajdonságai egyeznek, egy életvonalban és egy körben mozognak. Ugyanazon „*minőségi vonalban*”, ahol a mi földünk fejlődik, s tökéletesen *egyforma világtest követi egymást.* Még pedig oly módon, hogy testi szemmel *eme egyenlő világtesteknek a lényei egymást nem találhatják meg soha,* mert a testi szem — *jól jegyezzük meg* — csak egymásmelettiséget szemlélhet és nem egymásutániságokat. Ezért se előre, se hátra nem láthat. Másszóval: *mi csak térben látunk, de időben nem. Sem a jövőt, sem a multat nem láthatjuk.* Látásunk tehát korlátolt; csak három dimenziós látás, mert külön-választjuk a tért és az időt, holott ezek csak egységükben adják a negyedik dimenziót. Bizonyára merésznek és megértetlennek fogják sokan tartani ezt a tételelt, mert a tér ér-

zéki csalódása az embert ép úgy megtéveszti és félrevezeti, mint akár a föld forgásának, akár más természeti tünetének a megítélése. Ne ítéljünk tehát előre, hanem várunk türelemmel és később látni fogjuk, hogy rövid időn hetiül a tudomány is igazolni fogja, hogy amit fentebb mondottunk, az nem fonák állítás, hanem testi törvény. Egyelőre ezt a törvényt csak felállítom. A bizonyításra majd más helyen fogunk rátérni, mert külön akarom kifejteni egy értekezésemben *a látás elméletét*. Egyelőre csak annyit, hogy tekintsük a mi földgömbünket egy nagy szemnek, amelynek a saját légfolyama a tükre. Amit mi e tükrben látunk, azok csak feldarabolt részletek az egységes egészről. Egy parányi része a végtelenségnak. Csakis annyi, amennyi beletükrözödik. És még ezekből is csak azt látjuk meg ott, amit az érzésünk befogad. Mindezkről, isméttem, a „*látás elméletében*” lesz szó. —

Térjünk most ismét vissza a föld fejlődésének a magyarázatára. *A föld anyaga és valamennyi erőalakja ezidőben két tulajdonságot foglalt magába. Ép úgy, mint hajdan az eredeti ösmozgás.* Eme két erőtulajdonság lett az egész életnek és minden valaha keletkező erő- vagy anyagrésznak is a valóságos alapjává. *És, ha majd évezredek múlva a földön fedezik a százezredik, újnak vélt és képzelt valóságot, vagy elemet, annak alapja akkor is és mindenkor az ősi két erőtulajdonságnak az egyike, vagy pedig mind a kettője lészen,* Talán valamely érintkezés által már elváltozva ugyan, de még elváltozásában is megtartva megfinomult, vagy eldurvult ősi természetét. *Eljön az idő, mikor a bőlcsek minden ténynek, testnek, vagy lénynek a vizsgálódásánál csakis eme kettős alapról fognak kutatni és vizsgálódásukat az illető testben, tényben, vagy lényben e szerint fogják igazítani.* Mi is tehát, midőn a földet erőalakjaival és minden erő- és anyagrészeivel *egy testben — egységes egészében — akarjuk élete első szakában megismerni, nyugodt biztonsággal mondhatjuk, hogy a földben is, bár különféle elváltozásokban, de azért csak két alaptulajdonság (természet) volt, amelyeken kell a föld jövőjének is felépülnie.* Az összes létrejövendő alakulásai eme kettős alap jegyében és eme kettős erő tulajdonság természetéhez többé-kevésbbé hasonlítva, fognak majd létre jönni.

Mikor a föld fejlődését nyomozzuk, nekünk is bizonyos alapból kell kiindulnunk, mert sehol sem jöhetsére valami,

amelynek valamilyen alapja ne volna. A létrejött valóság pedig soha sem lehet testileg ellenkező az ö alapjával, amelyből létrejött, vagy amelyből valaha eredetét nyerte. Ezért az egész világegyetem összes erőivel, lényeivel és mindenféle alakjaival csak az ős színerő kettős alaptulajdonságának lehet a variációja. minden erőalakban csak e két erőtulajdonságának az elváltozott természetét találhatjuk fel. Egyedül azt nyomozhatjuk bennük, hogy az egyes erőalakokban melyik tulajdonság van bizonyos okoknál fogva túlsúlyban?

A legfensőbb erőalak (fénykörbeli fény), illetve ennek sugara ezidőben csak igen mérsékelten juthatott le hatóerejével a földre, mert erejét! testi következetességgel inkább a természetének megfelelő magasabb világtestekben érvényesítette. Hogy pedig a fény ilyen testi következetességgel járjon el, annak az volt az oka, hogy az anyagnak volt erre szüksége. Fejlődése követelte, hogy vele szemben testi legyen a fény segítsége is. A fénykori fénysugár tehát ezidőben csak mérsékelten hatott a földre. Hogy ennek milyen következményei voltak ránézve, rövid idő múlva szintén látni fogjuk.

A föld légfolyama ekkor meglehetősen egyenlőtlen mozgású volt, a túlsúlyban lévő, zavaró, kimagasló hegyek miatt. Ez idézte elő a torlódásokat és rendetlen erősűrűdéseket okozott a légfolyamban, ami gyakori felhőszakadásokat vont maga után. Ennek a következménye lett a föld anyagának átmeg átázsása, amelyet az alsó vízfolyások is (forrásvizek) csak elősegítettek. Az anyag tehát alakíthatóvá, puhává, iszapossá kezdett válni. Valóságos anyaggá, amely már csak a formáló művészzi zsenire és kézre várt, hogy az alkalmassá vált anyagot erővel összekapcsolja és megindítsa a földön is a szerves életet. Ez az alkotó erő és formáló kéz pedig a fénykörbeli fénysugár lett, amelynek bár bevégzett, teljes önélete a fénykörön kívül nem volt, de azért már ott is volt bizonyos értelme, úgy értsük ezt, hogy a fénykori sugár ép oly része a fénykori fénynek, mint aminő része a gondolat az értelemek. Ezért az angyalok fénykori erőrészek, vagyis isteni gondolatok. Tudjuk, hogy ezek egyenletességből származott értelmi erőrészek, akik önként helyezkedtek el a sugárban. Úgynevezett sugárlények, miután a sugár sűrűsödésében éltek.

Minden új alakulás, ami a földön létrejön, csak ezen fénykörbeli erőlényeknek az értelmi munkája, akik aszerint öltöttek sajátosnál-sajátosabb alakokat, amilyenekre a föld erőalajainak az alaptulajdonságai fejlődésükben változtak, ők

voltak a mi földünk kiépítésében a teremtő Igének mánkat végző kézmuvesei, akik az Isteni terveket megvalósítani segítették. Állandóan alkalmazkodtak a föld anyagának a fejlődéshez és elváltozásaihoz. Megtehették, mert fénykori származásuknál fogva rendelkeztek nemcsak helyváltoztatási, de alakváltoztatási képességgel is. Utánozták az isteni példát mert hiszen a Fiú is csak ezen ok miatt testesült először Igévé, azután fénykorré, végül emberré, hogy állandó alkalmazkodása által hozzáérhessen a megváltásra szorult lényekhez. Miután pedig a földnek egyenlőtlen légmozgása a fénykori fénnyt kényszerítette, hogy sugártűzésein gyakrabban megszakítsa, ezért a sugárlények, akik már a föld légfolyamában is képesek voltak tartózkodni, kimeríthetetlen alakváltozásaiikkal értelmi okaivá lettek a földön előálló különféle alakulásoknak, amelyeket itt a fű, fa, virág, állat és emberi testek kialakulásaiban láthatunk. Ók nyomták bele az anyagba teremtő fantáziájuknak formaképző értelmiségét: a faji jelleget. A típusegység törvényét, amelyet az újabb bölcsészet formaprincíumnak nevezett el anélkül, hogy eredetének okát még csak megközelíteni is tudná. A sugárlények saját alakváltozásaikat minta gyanánt mintegy belefotografálták a föld alakulásaiiba. Ezek a lények lettek tehát a földön az Ige iieremiő eszközeivé, akik által tulajdonképen maga az Ige közvetve teremteti. Ezek már az Ige fényköréből eredő értelmiiségek voltak. Sugárlények! Az Ige gondolatai. Mindegyik egy-egy parány az Ige erőtestéből. Az igazi Pygmalionok és Prometeuszok, akik termelő művész-erejükkel miriárd életalakokat mintáztak ki és az élő tüzet hozzá a fénykörből hozták le magukkal. Az ő művészsi erejük és alkotó fantáziájuk tükrözödik vissza a föld életének parányi alakjában és élő szerkezeteiben. Mindezkről később részletesen lesz szó.

A föld légfolyamában ezidőben már két egybekapcsolt valóság mozgattatott a légmozgástól. Az egyik az anyagparányok, a másik azon erőrészek voltak, amelyek annakidején a légfolyamból kimaradtak, amelyeknek egyenletességi erőkészei voltak. Ez a két összekapcsolt valóság, amelyet erőanyagszövetnek nevezünk el, egyenletességi természeténél fogva, már nem tartozott alacsonyabb testi törvény alá és így nem Is juthatott olyan sorsra, mint amilyenre a légfolyamban lösszé vegyüli vízanyag jutott, amelyet a légtorlódás időnként az pnyagra lenyomhatott. Ezek már egységen összekapcsolt erő- és anyagatomok voltak és még a legnagyobb légtorlódás

alatt is biztosan állhattak fenn a légfolyamban. *Rájuk ott fenn csak egy fensőbb erőhatás tudott volna már oly módon hatni, hogy helyüket elhagyják, vagy pedig őket új eltávozásra kényszerítse.* Ismétlem, egy olyan magasabb erő, amely erre, természeténél fogva, teljesen alkalmas lett volna. *És ez az erő is megjött az érzékelhető fényben, vagyis a napsugárban.* Itt látjuk először a lelki fényt világosan megkülönböztetve a testi fénytől. Az érzékelhetetlen fényköri sugarat az érzékelhető napsugártól. Ezért a lelki fény (a fényköri fény) előbb kezdte meg munkálkodását, mint a testi (a napfény). Még pedig a Nap-kitörés hőáramlata lett az az érzékelhető hatóerő, amely, bár valóságos erő volt, de önkéntes fénysűrűdése folytán részben mégis testivé vált. Kialakította a saját fénytestét, épügy, mint ahogy felvette ezt egykor a fénykör. De az ő fénye már alacsonyabb minőségű volt, amely bizonyos testi jelleget is képviselt, miután érzékelhetővé lett. Ezért *tudott egyformán átalakítólag hatni az anyagra is és a föld erőalakjaira is.* Ilyen fajta erőnek kellett tehát az összekapcsolódott erő- és anyagatomokat átárnia, amely két atomnak csak egy közös természetük volt. Még pedig ez volt az egyenletesség, mert tudjuk, hogy *az egyik egyenlítható anyag-rész, a másik egyenlítető erő-rész volt.* Egy másban egyesült tehát a két egyenleteségi természetű erő- és anyai/parány. *Ezen egyesült parányokból fog majd egykor kialakulni a testi szervezeteknek legfinomabb részecskeje: az anyagsejt, amelyben már parányi alakban együtt működhetik az erő és az anyag.* Azért ezt a két egyesült parányt már bátran nevezhetjük *erőanyag-testsövvetnek.*

Már ott fent, légfolyami helyükön átájárta őket az érzéki meleg napsugár. Mielőtt azonban eme tényből előállhatott volna bennük egy új átalakulás, az érzéki napsugárnak reáthatása, a légmozgás második alaptulajdonságát, az ellenállhatatlanságát, is átváltoztatta. Nézzük, hogyan?

A Napnak érzéki, testies heve sem volt más, mint bizonyos ellenállhatatlansági önkéntes sűrűdés. Ezt láttuk az őssesetben, a szín erő ellenállhatatlanságában, a Fiúban is. mikor önkéntes energia-sűrűdésével a színerő két erőtulajdonságából a lelki meleg leszármazott. Tudjuk, hogy ez a Szentszellel, Aki a lelki életet tápláló és fejlesztő lelki fény! Ugyanezt cselekedte önmagában a Nap is. Önkéntes ellenállhatatlanság sűrűdésével létrehozta önmagában a testi meleget, amely majd a föld anyagéletének lesz a fejlesztője és táplálója. *A Napfény*

melege tehát az átvezető erőalak a lelki hő és a testi tűz között!

Az ellenállhatatlanság önkéntes sűrűdését a Napban is alázatos türelemnek nevezhetjük (lelki nyelven), miután önkéntes volt. Ezért a sűrűdéséből előállott Nap-heve, habár alacsonyabb minőségű meleg volt is, mint a fényköri sugár melege, de azért közöttük mégis bizonyos távoli rokonság állott fenn és ha nem is teljesen összhangzó, de azért homogén természetűek voltak. Mihelyt pedig két hasonló természeti erő egymással érintkezik, összetételükönél már törvény szerűen áll elő egy határozott, egytermészetű valóság.

Ez történt a légfolyamban is, amelynek egyik alkotó része szintén az érzéki ellenállhatatlanságnak a sűrűsége, volt, amely csak a fényköri kitörés egykorai bukásából durvulhatott a légfolyamban ilyen testiessé. De miután érzéki sűrűsdés volt, tehát homogén volt a Nap érzéki hevével. Mihelyt pedig ezek érintkeztek, rögtön előállott közöttük egy új alakulat, amely azonban természeténél fogva már semmiféle önmozgásra (önműködésre) képes nem lehetett¹ soha. Csak benne maradt a légfolyamban, mint ennek egy új része és vele elvegyülve, de azért tőle elválaszthatólag várta a felhasználását. Vájjon, mi volt ezen új alak a légfolyamban?

Emlékezhetünk, hogy a fényköri kölcsön-meleg is így volt már elvegyülve és felosztva a légfolyamban. Ennek a melegnek is hasonló származása volt, mint a színerő ős lelki melegének, amely szintén önkéntes ellenállhatatlansági erő-sűrűdésből származott. Nem is lehetett más, mert hiszen a fényköri meleghangok is csak a színerő lelki melegének feldarabolt részei voltak. Az isteni Életközpontból kiemelkedett meleg leheletek. Ugyebár, ezek a meleghangok is épen úgy, mint később a Nap, aki csak az ő példájukat utánozta, ki-alakították magukból az egységes fénykort, mivelhogy önként vették fel magukra a fénytestet? A különbség közöttük csak az, hogy mig a fény köri meleghangokban a színerő tiszta energia-sűrűdésének a lelki melege még érzékelhetetlen, addig a Napnak a melege már csak egy anyagból visszatisztult erőnek az ellenállhatatlansági sűrűdése. Ezért részben testi, vagyis érzékelhető.

A Napnak ez az érzéki heve egyesült tehát a légfolyamnak még alacsonyabb minőségű, testi ellenállhatatlanságú sűrűdésével. A két alacsonyabb ellenállhatatlansági erőalaknak az egyesüléséből pedig szintén törvényszerűen állott elő egy

új alakulat, amely nem volt más, mint a mai légfolyam egyik elemének az őse. Aki szükségesnek látja, adhat neki valamely alkalmas és megfelelő új nevet. Én „erőaljnak” nevezem. Lehet, hogy ez volt a carbonnak vagy a nitrogénnek is az ős-alakja.

Világosan láthatjuk mindezekből, hogy a bukás előtt még kétféle lehetett az ellenállhatatlansági sűrűdés.

1. *Lelki sűrűdés*, mint az ösmozgásé, amelyből származott a színerőben is előállott *lelki meleg*. Az ily sűrűdés minden önkéntes. Vallási nyelven: így származott a színerőben is a Szentszellem, Aki az isteni Életközpontból a meleghangokat egyenként kilehelte, mikor az Ige önmeglegét (testét) szellemegyéniségekre darabolta fel.

2. *Testi sűrűdés (testi meleg)*, amilyenné lett az érzéki testi napsugáré és a lelkiségtől már elválasztható és időnként el is váló légfolyamé. *Ne feledjük soha egy pillanatra se, hogy a világfejlődés folyamatát mi még mindig csak a bukást megelőző ősidőkben szemléljük.*

Az ősidőkben ugyanis a légfolyam sűrűdése is képes volt testi meleget előállítani, valahányszor külső ráhatás őt testileg súlyosodni, sűrűsödni kényszerítette. Természetes, mert hiszen minden energia-sűrűdés hőt fejleszt. Ma is tapasztalhatjuk a rekkenő melegségekben ezt az ellenállhatatlansági sűrűdést, mikor a légfolyam mozdulatlan, vagyis egyenleteségi túlsúlyban van. Ekkor a nyugvó energia sűrűdik. Csak-hogy a mai légfolyamban a meleg már testi és így testi törvények alá súlyosodott. Amíg azonban az ősidőben a testi ellenállhatatlanság sűrűdése még mindig a romoihatatlanság jegyében állott, addig a sokkal későbbi, vagyis a bukás utáni időkben a megromlott ellenállhatatlanságnak a sűrűdése a légen fullasztó testi hőérzéssé, a testekben pedig lappangó tüzzé, vagyis testi rothadássá lett. Minden rothadásban ma is ez a megromlott testi meleg a bomlasztó erő.

Rátérek most arra az összefüggésre és kapcsolódásra, amely a légfolyamban elhelyezkedett *anyagerő-parányok* és a fentebb említett új alakulat között előállott. Eme kapcsolódásban az új alakulat egyesült a már többször említett erőanyagszövettel. Ezen egyesiülésben már látjuk kialakulni a hármas egységet. Már tudjuk, hogy az erőanyag-szövetben az egyik részt a légfolyambeli erőatomok képezték, amelyek az elgyengült légfolyamból egykor kamaradtak. Ezek a légfolyami egyenletességnek voltak a szülöttei. A másik részt pedig a por-

hanyó anyag legfinomabb atomjai képezték, amelyek ugyancsak az anyag testi egyenletességének a felaprózott részecskei voltak. Ezek már egyesülve éltek a légfolyamban fentartott erő-anyag-szövetben. Hozzájuk csatlakozott most mint harmadik rész, az az új alakulás, amely a Nap hevéből és a légfolyami sűrűdésből származott, s amelyek egymás testi minőségükönél fogva szintén kiegészítették. Ezt a részt neveztük fentebb a carbon vagy pedig a nitrogén őisének. Mind a három rész tehát testi egyesülés lehet. Mihelyt azonban ez az egyesülés közöttük megtörténik, ezáltal rögtön olyan súlyosakká válnak, hogy a légfolyamban többé fenn nem maradhatnak.

És valóban így történt! Mikor a légfolyami mozgástól készítetve ott fenn egyesültek, keletkezett súlyúk rögtön lehúzta őket a földre. Ebben az új alakulatban azonban már hármas erőrész találunk egyesülve és ezért joggal nevezhetjük el életcsírának. Amikor ezek a csírák azután súlyúnál fogva lehullottak a légfolyamból, a lágy, iszapossá vált föld azonnal magába fogadta bennük a már életképes növényi csírákat. Az első növényi életalapot. Az ősmagot, amelyek a holt földbe belevitték magukkal az életet. Megtaláljuk már bennük a szerves anyag összes alkotó részeit. Elérkezett tehát az az idő, mikor is a biblia szerint: — a Föld mindenféle füvet és gyümölcsöt termett.

A tudomány mai nyelvén a növényi őscsírában ma is az oxigén, a hidrogén, a nitrogén és a carbon az alapelem. A biológiának életet adó híres C. O. H. N. (Cohn-ja), amelyet már az ősmagban is egyesülve látunk a két egyenletességi és a két ellenállhatatlansági származású erőalakban.

Ismételve hangsúlyozom, tartsuk minden szemeink előtt, hogy amikor most az életesírák kialakulásáról beszélünk, ne tévessük össze ezt a fejlődést a mai méhbeli életkialakulással. Mi most az embrionális életcsírák eredetéről és őskialakulásáról tárgyalunk. Azt mutatjuk be, hogy az ős-erő hogyan kapcsolódott ledurvult erőrészeivel az ősi anyagsarányokba, hogy azokat élő testté szervezze. Hogyan lett életképes csírákká, amelyekben az erőanyag egységében már egy életkifejlődés lehetősége szunnyadozik. Ne zavarjuk tehát egy pillanatra se össze az embriológiai ősfajlódést a későbbi eredetű biogenetikai fejlődéssel. Az első az erőanyag kialakulása őscsírává (embriová), a másik az embrió kialakulása méhgyümölccsé, vagyis testanyaggá, (foetus-szá).

A TENYÉSZET MEGINDULÁSA A FÖLDÖN.

Az ōsmagok, helyesebben a legelső ōscsírák teljesen test: származásúak voltak. Két rész egyenletesség és két rész ellenállhatatlanság volt bennük. Az egyik egyenletességi rész a föld anyagából, a másik a föld légfolyamából való volt Származásukra nézve tehát testi egyenletességűek és így a föld testi törvényei alá tartoztak. A két ellenállhatatlanság i, részből pedig az egyik légfolyami ellenállhatatlanság sírrüdése volt, a másik pedig a napsugár ellenállhatatlanságának a sűrűdése. Fontos ezt már most megállapítani, mert ez volt az oka, hogy a csírák élete egyrészt a földhöz, másrészt a léghez és végül a napsugárhoz lett kötve.

Minden csírának az egyenegyed része egyenlíthető anyagatom származású és így teljesen a földhöz van kötve. Ez a gyökérzet, amely csak a földben élhet. A második egyenegyed rész, amely már egy élő és mozgó erőalaknak, a légfolyami egyenletességnek volt a kimaradt erőparánya, már nincs is helyhez kötve. Ez lett a növényi élet mozgó és mozgatható része. Még pedig erőrésze, amely a növény kifejlődését, nedvkeringését, emésztését, belső és külső mozgását megindítja. Kétszeresen hangsúlyozom a „megindítás” szót, mert csak megindítja mint indítóerő, de a mozgást magát már nem ez végzi, hanem ő vele egyesült légfogalmi ellenállhatatlanság. Ezért az egyenletesség a növényben is indítóerő, amely a növényi élet virágzását, gyümölcsözését és magtermékenységét megindítja. Ez benne az életerő (vis vegetativa), amely a fában, a növényben mint erőrzés a benső életet fentartja. Itt fedényszeríti a növényt, a fát a virágzásra. De miután már mindezek mozgási cselekvések, azért magát ezt a mozgást már csak a légfolyami ellenállhatatlansági erő bonyolítja le. Ez egyesül mint ellenállhatatlansági sűrűdés az indító egyenletességi erőrésszel és helyenként kitör belőle, mint faág, mint lomb, mint virág, mint gyümölcs és mag.

Ugyanazt a munkafelosztást látjuk tehát e két erőalak között is, amit láttunk a színerő két alaptulajdonságában. Az erőérzésben és az erőmozgásban. Az első az indító, a másik a cselekvő alak. Be azért egymásban egyesült erők.

A növényi életben is a légfolyami eredetű egyenletességi erőrész indít, az ellenállhatatlansági erőrész pedig végzi a mozgást Ez az utóbbi erőrész az, amely beleviszi a kifakadt virág bibéjébe a himport, a termékenyítő magot a fa virág-testéből, amely életsokszorozódást, tenyészetet hoz létre a növényvilágban. Ez a két légfolyami származású erőrész a növények legnemesebb része: a növény lelke, amely kiváltja belőlük az illatot, amely már bennük is lelki rész, vagyis az anyagengedelmesség kiszűrődése.

Az életcsírák másik fele „testi ellenállhatatlansági sűrűdés” amelyből az egyik rész színién légfolyami, a másik pedig a Napsugár ellenállhatatlansági sűrűdése. A légfolyami sűrűdés, amely szintén egynegyed rész, végzi a növényben az említett erőteljes légmozgásokat: a nedv keringést, táplálkozást és légzést úgy a földi gyökerekben, valamint a légben mozgatható fa törzsében, ágaiban és leveleiben. De csak olyan mozgásokat, amelyre vagy a légfolyami egyenletesség, vagy pedig más külső erőhatás indítja. Végül az utolsó egynegyed rész a csírában a napsugár ellenállhatatlansági sűrűdése. Ez a növényvilág emészti szerve. A gyomra, amely mindenkor a táplálékot, amit a növényi szervezet a földből, a vízből és a levegőből szerzett, részben sejtermelésre változtatja, részben megsemmisíti. Tudjuk már, hogy a napsugár ellenállhatatlanságában ép úgy, mint minden fényben salakmegsemmisítő képesség van.

E négy részből egyedül a legutóbbinak van szüksége önmaga számára külön táplálékra, hogy önmagát fentarthassa. Ez a táplálék pedig nem más, mint a fentebb említett új alakulat, amelyet a szénsav ősének nevezünk el (carbon) simely a légfolyam és a napsugár ellenállhatatlansági sűrűdések egyesüléséből keletkezik. Íme! ezért volt szükség az mellett új alakulásra, amely egyrészt a Nap érzéki hevének (ellenállhatatlanságának), másrészt a légfolyami ellenállhatatlanságnak az érintkezéséből állott elő. Ez az új alakulat (elem) állandóan képződik ma is a légfolyami és a napsugári ellenállhatatlansági sűrűdések érintkezéséből. Ezért nem tud a növény sem élni lég és napsugár nélkül. A növény gyomrának van rá szüksége, mert ebből adja a fa sejtjébe a carbon-tar-

talmat is. A növényzet testi részei niindmegannyian természetüknek megfelelő tápanyaggal táplálkoznak.

A növények alaptermészete azonban mégis csak az egyenletesség lett, mert habár az ellenállhatatlanság is két rész benne, tehát ugyanannyi mini az egyenletesség, de azért az utóbbi javára dönti el a mérleget az a körülmény, hogy a növényi életalakok egyenletessége abban a két részben lakozik, amelyek helyhez vannak kötve. Egy negyede az egyéníthető anyagatom által a földhöz, a másik egynegyede a légkörbeli erőatom egyenletessége a föld légköréhez. Azon felül tehát nem emelkedhetik. Igy a növényi élet az egyenletességen rejtett tulajdonságai által helyhez kötött és egy bizonyos törvény alá helyezkedett. Egyszer a föld anyagának, másrészt a légfolyamának a törvénye alá. Nem mondhatjuk ugyanezt, a másik két rész tulajdonságára. Az a rész, amely az érzéki napsugár sűrűdéséből származott, kétségtelenül a Nap testi törvényei alá tartozik, habár bizonyos mértékben már el is van változva. A Nap törvénye pedig magasan a föld és léggöre fölött álló és egy már megfinomult világi estnek törvénye volt, amely csak a föld egyenlőtlenné légmozgása miatt volt kénytelen törvényét változtatni, hogy erőhatásáival a föld törvényeihez folyton alkalmazkodhassék.

Az ilyen folytonos alkalmazkodási érintkezésekben nem is állhatott elő a föld és a Nap törvényeinek összhangba jutása, vagyis egymásba való simulása. Ellenkezőleg! Miután a Nap erőhatása a földre folyton változott, ennél fogva egy folyton változó átmeneti törvényt hozott létre, amelyet megállapítani, rendszerbe foglalni épen azért nem lehet, mivel állandóan változik. A kaleidoszkópban sem lehet a változásokat rendszerbe foglalni. De a folyton változó naperő hatásoknak csodálatos következménye lett a növényi életben jelentkező alakgazdagság. E változások idézték elő a csírákban a különféle növényi elváltozásokat. A megszámlálhatatlan alakzatokat, amelyek életre keltek.

Ellenben a negyedik negyedrész képező légfolyami ellenállhatatlansági sűrűdés, amely az életcsírában szintén élettényező, természeténél fogva vezető szerepre sohasem jutott. A növények sohasem változott jellemző tulajdonságává. Sőt, ha majd a légfolyamban a torlódás enyhül és így az ellenállhatatlanság testi sűrűdése is csökken, csak annyiban fogja megsínyleni ezt a rá kiható változást, hogy színei enyhébbek és gyengébbek lesznek. —

Itt közbeszövöm egy gondolatomat. Az erős, rikitó, kemény színek, amelyek ellenállhatatlansági természetűek, kedvenc színei az éretlen lényeknek, akikben még ellenállhatatlansági túlsúly van. Ellenben a finomabb lelkeket delikát színeket keresnek és így a színek kedveléséből joggal következtethetünk az érzésbeli lelki érettség fokaira. minden igazi festőművész érzi, hogy *a színeknek érzései vannak*. —

Kövessük azonban útjukban *a földre hulló növényi életsírákat*, amelyeknek lényeges összetételeit most jegyeztük le. Eme ösmagok nem külső erőhatástól kényszerítve, hanem *saját súlyuknál fogva hullottak le a földre*. Fontos jelenség ez, mert *reájuk nézve ez volt a bukás*, amelyet csak önelhatározásból lehet megindítani. *Csodálatos, hogy még ebben az alárendelt világban is bizonyos önkéntességet tapasztalunk a növények életrekelésében!*

Hogy az őscsíráknak csakugyan volt önmagukhoz mért életérzésük, az kétségtelen, mert hiszen két egyenletességi alaprész volt bennük. Már pedig az egyenletesség az erő világában az értelem lényege. *De, ha a növényben is megvan az egyenletesség, amely értelmi lényeg, miért nem fejlődhett az ki benne magasabb értelmiséggé?* Egyszerű a magyarázata. *Azért, mert a növénycsírában elraktározott kétféle származású egyenletességből egyik sem tartozott az abszolút, valóságos erők világába.* Sem az, amely a légfolyamból kímaradt, mert amikor a légfolyam a fénykörből kitört, megszűnt abszolút-tiszta erő lenni; sem az a másíl, amely a képződményből atommá finomult egyenlíthető anyag volt. *Következésképen nem tartoztak a tiszta erőknek azon törvénye alá, amely szerint egyenletességiük lényegének értelemmé kellett volna lenni.* Azonban mégis lehetetlen, hogy ez a törvény bizonyos mértékben ne érvényesüljön még a megdurvult erő-alakokban is, miután bennük is van valamely fokú egyenletesség. Ezért még a növényi életcsírákban is kellett életrekelésük pillanatában *bizonyos életérzésnek* (értelemnek), sőt egy önmagukhoz méri *alacsony fokú akaratnak is léteznie*. Mindezekkel majd akkor jövünk tisztába, amikor az őséletcsíráknak az életérzéseit (a lelkeit) vizsgáljuk.

Ugyebár, az életcsírák két tulajdonságból álltak? A két tulajdonság pedig mindig kétféle lehetőséget okoz az illető testben, lényben vagy tényben. Amikor pedig ez a két lehetőség megvan, ott kell egy bizonyos fokú *akaratnak* is lenni, mivelhogy a két természet, vagy a két szemben álló tulaj-

donság egyikével kell megindítani az életműködését. Kétségtelen azonban, hogy a növény értelmének és akaratának a foka még olyan alacsony, hogy lényegnek még alig nevezhető, miután hiányzik belőle az értelmi lényeknek a minősítő tulajdonsága: az egyenletes fény köri meleg. Ez a döntő minősítés az az ok, amely vizsgálódásainkat új irányba kényszeríti. *Kutatnunk kell, mi a lényegbeli különbség a növényi és az állati élet között.*

A növéncsírában egy életmagot, egy életalapot látunk magunk előtt és úgy tapasztaljuk, hogy az egyenletes melegen kívül minden megvan benne. Bőségen és mégis egyenletben, amely alkalmassá teszi a valóságos életre. Miután azonban minden megvan benne, ami csak található a végtelenségen, — kivéve a fénykör fényt, illetve annak lényegét, az egyenletes meleget, — ennél fogva szinte érezzük, hogy a különféle növényi életcsírákból az életnek különféle alakzatai fognak majd előállani, mihelyt velük az egyenletes élő és éltető meleg egyesül. Ne hagyjuk tehát, hogy az életnek csak olyan alakjai lehetnek, amiket már mi is ismerünk. Az élet végső elemzése ép úgy eltünik lefelé, az anyagban, mint felfelé az anyagtalanságban. Ismétlem, a növényi életcsírában már minden megvolt és bármi is álljon elő a végtelenségen, nem kerülhet bele anyagból egyéb, mint ami ezekbe az ős növéncsírákba belekerült; mert nincs más. És itt tűnik ki, hogy a növényi életcsíráknak is kellett lenni egy kezdetleges fokozatú értelmüknek és akaratuknak, mikor fenn a légfolyamban nemcsak az érzéki, testi nap melegével voltak átjárva, hanem azzal az egyenletes fény köri kölcsönmeleggel is, amely ezidőben a légfolyamot átjárta. Sőt, már tudjuk, hogy ezen időben maga a légfolyam is fejlesztett ellenállhatatlanságának önkéntes sűrűdésével bizonyos önmelleget. A fennlévő életcsírák tehát, bár parányi alakokban, de mint egyesült erő-anyag-szövetek benne éltek már a légfolyamnak élő, értelmi életében és vele összeegyülve bizonyos egységet képeztek. A kezdet kezdetén tehát az összes életcsírák közös és egységes életet éltek.

Önálló csíraalakjukban a légnak mintegy életrészei voltak, mert hiszen önmellegükön kívül már minden egyéb erő-tulajdonságuk megvolt. Így hullottak le azután az anyagra csoportonként egy-egy erősebb Nap-kitörés (protuberancia) alklamával. Ezért mondjuk anyagba való lehullásukat *bukásnak*, mert ugyanazon jelenségek között ment végbe, mint

egykor a nagy szellemek (meleghangok) bukása a fénykörből. Valamint a nagy szellemek egységes életet éltek kezdetben a fénykörben s csak amikor innen kitörtek, szakadtak széi egyéniségekre, úgy az életcsirák is fenn a légfolyamban még egységes életet éltek. De amikor ezen egységes légfolyami életkorból kitörtek, ekkor jött a súlyosodásuk. Ezt követte a bevégzett bukás és végre a termékenyítés, amely a romlandóvá vált életnek a pótłására szolgál.

Dehát miért és hogyan buktak le a Nap-kitörés folytán a növényi életcsírák?

A Nap-kitörés elárasztotta a föld légkörét érzéki hővel: — *ellenállhatatlansági testi sűrűdéssel* Ezért a föld légfolyama egy pillanatra szintén testivé lett. A Nap érzéki hőkitörése pedig az egyenletes meleget, vagyis a fénykori fényt á föld légköréből visszavonulásra kényszerítette. Ezzel a légfolyam egyetemes értelmisége megzavarodott, miután mindenféle értelmem csak a fénykori fényből leszármazott érzéssűrűdés. *Egy rész az Ige mindentudásából!* Mikor egy pillanatra a légfolyamban ez az értelmi sötétség beállott, amely minden meg szokta előzni a testi teremtést, akkor hullott le a légfolyamból az életcsíráknak ama tömege, amelyek mint legéreűnebbek, a pillanatnyi értelmi elsötétülésben (lelkileg: próbában) elvesztették egyenletességük túlsúlyát: — *Értelmiségüket!* Ellenben túlsúlyra került ellenállhatatlanságukkal a súlyuk is megnövekedett. Így *estek le az anyagra abban a zavarban, mikor a légfolyam egyetemes értelmisége meggyengült s mielőtt ez visszatér volna, szorosan egyesültek az anyaggal* Vele szervezeti egységbe léptek, elvesztvén ez által még e lehetőségét is annak, hogy valaha egyenletes meleg (vagyis értelmi élet) fejlődhessék ki bennük. Minthogy pedig a föld anyagában ezidőben túlsúlyban volt a passzív elem, a víz, ennél fogva a belekerült éretlen életcsírákból sem válhatott más, mint tenyésző, alacsonyfokú növényi élet.

AZ ÉLETCSIRÁK TOVÁBBI ÉRÉSE.

Nem minden életcsíra hullott le a legelső Nap-kitörés alkalmával. A fejlettebbek, az érettebbek fennmaradtak helyükön a légfolyamban. Erkölcsi nyelven: — A próbát kiáltották. Tanúságot tettek ezzel magasabb életerejükrol. Ezek azután tovább is bizonyos lassú érési folyamaton mentek keresztül, hogy idővel ne csupán tenyésző élet, hanem valóságos élő-élet csíráivá (embriová) válhassanak. Kipróbtál életalapokká, amelyek majd alkalmas testet adhatnak a fényköri élő és egyenletes meleg számára is. Láthatjuk tehát, hogy a legelső őscsírák anyagmáhe, amelyben értek és fejlödtek, az őslég folyam volt.

Amelyik életcsírában olyan fejlett volt már az értelmi alap, vagyis az ösztönös öntudat, hogy a szükséges érési folyamatot egészen végig tudta elni, abból idővel emberi testcsíra lett. Amelyik pedig a később megismétlődő újabb Nap-kitöréskor félérett állapotban hullott le, abból lett egy magasabb erőhatás segítségével, a föld állati típusainak a testi életalapja. E félérett csírák már nagyobb beszámíthatósággal, vagyis súllyal hulltak le a légfolyamból a földre, mint elődeik, a növényi életcsírák. Ebből láthatjuk minden élő és létező valóságnak az egységes eredetét. Testvérek vagyunk mindenjában az „ősemбриóban”, mert egységes életforrásunk a színerő, amelynek mozgási energiájából teremtetett minden látható és anyagi élet. Vallási nyelven: Mindenyában az isteni energia evőtestének, a Fiúnak testrészei vagyunk. Ezt érezte meg önkívületi elragadtatásában Assisinak mély érzésű szénije is, aki testvérének érezte a tüzet, a vizet, a levegőt, a rózsát, a iliomot, az ég madarait, a vizeknek a halait és a földnek minden egyéb állatait. Még a vérengző farkast is testvérének nevezi, de erőszakoskodásai miatt megdorgálja.

Mikor az érettebb csírák lehullottak, már ekkor a földön is megváltozott talajviszonyokra találtak. Bizonyos mértékben kiszáradt földre, amely talajban az ellentállóság vagyis

az anyagtermészet némi egyensúlyba jutott az egyenletességgel. Helyesebben az egyenlíthető anyaggal. Ezért, amelyik életcsírában az ellenállhatatlanság jutott túlsúlyra, az szintén a természetéhez közelebb álló ellentálló anyagból építette fel később a durvább testét. Amelyikben pedig az ellenállhatatlanság megtört, az a természetének inkább megfelelő egyenlíthető anyagba öltözött. Hogyan? Ezt ma is látjuk, mert hiszen a növényi magokban rejlö életcsíra, ma is csak a föld anyagából építi fel testi szervezetét. Teljesen jól mondja a biblia: — *Minden élő test a föld anyagából teremtetett!* Hogyan és minő magasabb erők segítségével? Majd részletezni fogjuk.

Mi történt azonban a légfolyamban a próbát kiálló életcsírákkal? Ezek a megismétlődő protuberanciák után is benne maradtak a légfolyamban. *Érettségi fokozatuk szerint csoporthonként estek le. A legtökéletesebbek teljesen befejezhették már a légfolyami érésüket.* Ezek már azután nem is egy újabb Nap-kitörés ráhatása folytán hullottak le, hanem a fényköri sugarakban élő értelmi lényekkel érintkezve, tiszta világossággal, vagyis teljes öntudattal és szabadakarattal jöttek le *fensőbb légfolyami életükön a földre.* A biblia szerint: Lebuktak egy magasabb életvonal törvényéből egy alacsonyabba. A paradicsomi állapotból a földi küzdelmek és szenvedések siraalom völgyébe!

Említettük már, hogy a Nap-kitörések az életcsíráakra nézve az életerőnek a próbáivá lettek. Amelyek kiáltották, azok a küzdelmek erőfeszítései által kifejlesztették önmagukban az anyagi önmeleget olyan mértékben, amennyi egy élő földi élet fenntartására elegendő. És vájjon, hogyan fejlesztették ki? *Ellenállhatatlanságuk összevonásával erősírúdést, vagyis önmeleget hoztak létre.* Ilyen próbákban erősödhetik csak meg az akarat, a jellem és az életerő is. Innen érthető, hogy a lehullott életcsírák, mikor életvonalukat (helyüket) önként elhagyták, tulajdonképen elbuktak, mert az életfenntartás próbáját nem állották ki. Hogy úgy mondjuk, öngyilkosságra vetemedtek! *A küzdelmet felcseréltek a nyugalommal. Az öntudatos életet az öntudatlannal: a lelki halállal!*

Ezért már az első ember is, aki élecsírájában ott fent még a tiszta lényekkel (sugár lény ékkel) érintkezett, azzal az érett öntudattal jött le a földre, hogy itt neki egyedüli hivatala és kötelessége lesz életvonalát, vagyis önmagát az isteni akarat szerint fenntartani. Ezt tették a magas égi és közép-

fokú világtestek is. A lényeknek ezidőben tehát egyetlen törvényük *csupán önmaguk fenntartása volt*. Ez időben ugyanis az egyetemes életet kizárolagosan a végtelenség lelke igazgatta és az ő akaratához való feltétlen engedelmesség és alkalmazkodás volt a föld első emberkéinek az egyetlen kötelességeük. Az egyetlen törvény, amit önmagukban tisztán láttak és éreztek.

Mindezt csak azért bocsátottam előre, mert szükséges tudnunk, hogy mi történik ott fenn a légfolyamban azon idő alatt, amíg itt lent a földön a lehullott csírákból létre jön először a növényi tenyészet és vele az állandó élet kezdetleges életalakja. (Vita vegetativa.)

Az életcsírák éretlenségének lett a következménye az az egyoldalú életfolyamat az anyagban, amely rögtön megkezdődött, mihelyt a csíra az anyagba jutott. Tudjuk, hogy még akkor a víz két irányból gyűlt az anyagba. Miután azonban a Nap megsemmisítő ereje a víz salakját a földön teljesen meg nem semmisítette, mint ahogy megsemmisített bizonyos anyagrészeket a középfokú világtestekben, ennél fogva a földet iszapossá változtatta. Ilyen volt a helyzet a föld völgyeiben és lapályos helyein. Ellenben azok a helyek, ahol a víz hatóereje nem érvényesülhetett oly mértékben, mint a lazább helyeken, a hegyek voltak. Ezeknek ellentállóbb anyagában pedig az az érzéki tüzáram vonta meg magát, amely a második fénykörbeli kitörés alkalmával sötét tűzfolyammá durvult és belefurakodott az anyagba.

Ezért még a lazább földrétegekben a növényi élet fejlődése megindult, addig az ellentálló hegyek anyagában is végig len lassússággal dolgozott a lappangó durva tűz. Viszont a légfolyamban tovább értek a fejlődő életcsírák. A tüzerő minden a fenekén kezdte munkáját és miután önmagában folyton izzott, minden testi törvény alatt álló durva testiséggel alakította át végtelen lassúsággal az ellentálló hegyanyagot saját hasonlatosságára. Ellenkezőjévé mind annak, ami világosság, gyengédség és enyhe ség: sötétté, keménnyé, durvává. Előbb kövekké, kemény közetekké, majd ércekké.

Annakidején majd el fogjuk mondani, hogy vitte ki képtelen értelemmel az óstűz — a fénykörből lebukott és eldurvult szellemerő — az ellentálló anyagnak alakítását azon célból, hogy ezen viaszás alakulattal az igazi szépséget, világosságot és fényt megtagadhassa. Az Igének csodaszépségű remtő áramlatával szemben megindult egy ellentétes áramlat

is, és a fénykörből lebukott tüzerő ebbe kapcsolódott. Belevitte eltorzult erőtulajdonságainak silány utánzatát az anyagba. Amibe pedig az ellenáramlat érzéki tüzet csak belevinni tudta, minden csupán az emberiségnek lelke életérőntotta meg. Ilyen pl. az anyagban a szeszartalom. A közetekben az úgynevezett nemes fém és a drágakövek. A testekben pedig az érzéki tűz.

Így dolgozott az ellentálló anyagban a bukott őserő. Ellenben az egyenlíthetőben, amelybe beleértjük a hegyeknek egyenlíthető felületét is, az őstűztől mentesen és zavartalanul folyt tovább a tenyészett élet az iszapos földbe sülyedt életsírákban.

Ilyen volt a földnek ezidőbeli helyzete egységes képben. Visszamenőleg még csak annyit kell megjegyeznem, hogy amikor az életcsírák a földre lehullottak, keresztül kellett esniök azon az erővonalon is, ahol a fényköri ellenállhatatlanság erőkiszürődése, a delej helyezkedett el. E delejnek csak a víz fölött nincs hatalma, vagyis testileg ható ereje, de annál erősebb visszahatása volt a rajta keresztül eső életcsíráakra, amelyek fenn a légfolyamban még semmiféle vízanyagot magukba nem vettek, Vájjon, miért? Egyszer azért, mert a víz már a légfolyam alatt helyezkedett el, másrészt azért, mivel még a légfolyamba felemelt finomabb vízpárák is csak az alsóbb, légrétegekben húzódtak meg. Söt e csírák még esésük közben sem érintkezhettek a légfolyamban összegyűlt vízpárrakkal, mert esésük alkalmával, mely közve télen a Nap-kiterjesztés után történt, a légfolyamban olyan erőteljes lett a légtörlődás, hogy hatalmas felhőszakadásokban nyomta le a benne lévő vízanyagot. Szinte megtisztította az utat a lehulló életcsírák számára.

Miután tehát az életcsírák soha még vízanyaggal nem érintkeztek, ezért nem is tartalmaztak mindaddig valóságos vízanyagot, míg a földre le nem jutottak. Nagyon fontos szempont ez, mert ellenkező esetben a delejnek sem lehetett volna reájuk feltétlenül vonzó ereje. Ezen okból az életcsírák sem tapadhattak és egyesülhettek volna kellő szilárdsággal a föld anyagával, amikor belehullottak.

A föld ekkor ugyanis át- meg át volt áztatva és teljesen iszapossá vált. Annyi volt benne a vízanyag, hogyha föld súlya is növekedett, S miután a delejjel szemben egyedül a víz, az ellentálló valóság, azért a delej hatása is gyengült a földre a bőséges vízanyag miatt. Világosan láthatjuk most már, hogy

ha az életcsírák előbb teltek volna meg vízanyaggal, mielőtt a földdel a delej öket összekapcsolta, akkor csak nagyon gyenge és laza lehetett volna kapcsolódásuk. Ennek pedig az lett volna a következménye, hogy az *iszapos anyagban az életcsírák nem tudtak volna gyökeret verni, mivel a lágy, vizes felületen a légmozgás őket állandóan mozgatta volna.*

De nem így történi! A delejerő szorosan egymásra kapcsolhatta az életcsírákat és a föld anyagát, hogy növényi élet-alakká szerveződhessenek. Ezért azon a ponton vertek gyökeret, ahová a légfolyamhói egyenesen leestek. A delejes erő pedig esésük arányában folyton hatványozódó erővel hatott rájuk. Ezt lelkileg is tapasztalhatjuk, nemcsak az esés törvényében, mert a bukásba induló lélek is minden fokozottabb izgalommal rohan a vesztébe. Lassanként csúszik ki kezéből teljes szabadjára a fék. Kezdetben még csak ingadozik. Azután bizonytalan lépésekkel indul, amelyek fokozatosan gyorsulnak és végül eszeveszett rohanásban törnek ki. Ilyenkor a bukó lény se küzd már, hanem teljesen átengedi magát a bukásnak.

A delejnek föntről említett vonzása abban a pillanatban volt a legerősebb, amikor az életcsíra a földet érintette. E percben az életcsírák mindegy szétpattanásig feszültek. A feszülés a fénykörből származó delej vonzó- és feszítőerejének a hatása volt. Delejes hatás és nem az életcsírák tulajdonsága. E hatás alatt az érző csírák — ismétlem — mintegy izzásig feszültek. Az izzást nem annyira testi, mint inkább fényköri értelemben veszem. Merőben más természetű hő volt, mint amilyen a mai ismert tűznek az izzása. Mintegy megközelítette a fényköri meleget. Nem volt más, mint a vágynak magasabb értelemben vett érzése, amely minden előáll, mi helyt két magasabb érző valóság egyesülés előtti pillanatait éli. Érzéki hőség!

Az életcsíráknak eme érzéki vágyban való izzása csak megközelítette a fényköri meleg fejlődését. Származásánál fogva azonban tovább nem juthatott, miután nem tökéletes erő tulajdonságából, hanem csupán éretlen életcsírákból származott. De mivel megközelítette, tehát e pillanatban alkalmasá vált, hogy a fényköri sugárban lakozó sugárlényegek, vagyis magas értelmi lények testi következetességgel megközelíthessék az életcsírákat, amelyeknek akkori állapota nem ellenkezett már az ő természetükkel sem. *Törvény szerint a fénysugárnak oda kell törekednie, ahol számára hely nyí-*

lik. Ezért valóban közeledtek is az életcsírákhoz és azokat *termékenyítőleg érintették meg.* Hogy miben állott ez az érintkezés és mit vitt a csírába? azt látni fogjuk majd annakidején, amikor a csíra életének új szakaszát megkezdi, vagyis amikor már termékenyen élni fog.

Jól különböztessünk! Tévesen azt ne véljük, hogy a fényköri meleg valaha egyesülhetne az életcsírákkal. Ez lehetetlenség, mert hiszen a csírákban önmegleg még nem volt. A fény pedig a melegnek az alapja. Hogyan egyesülhetett volna tehát a tiszta egyenletes meleg az önmegleggel még nem bíró életcsírákkal? De nemcsak hogy önmeglegük nem volt, hanem még ama feszültségből előállott izzás is, amelyet a fokozódó delej bennük az utolsó pillanatban keltett, rögtön megszűnt, mihelyt egy más valósággal — legyen bár az a fényköri sugár — érintkeztek. Mi fokozta ugyanis bennük a feszülést, az izzást? Az érintkezés és kapcsolódás vágya. Mihelyt pedig eme vágyuk kielégítetted, feszülésük is rögtön megszűnt, miután izzásuk már célját elérte. *Megállapítjuk tehát, hogy az életcsírák a fényköri fénysugaraktól csak megérintve, de velük nem egyesülve, jutottak a földbe és csak ezután egyesültek valóságosan a föld anyagával. De már ez a pillanatnyi érintkezés is belenyomta a faji típus jellegét minden egyes életcsírába.*

*Mikor a föld az életcsírákat magába fogadta, túlsúlyba volt benne a vízanyag és ezért a valóságos, vagyis az abszolút erőhatás iránt nem is lehetett olyan fogékony, mint amikor a vízanyag még mérsékelten volt benne. Ne feledjük, hogy a víz, bár *legalkalmazkodóbb erőalak*, mégis, ha egy nála alacsonyabb valósággal egyesül, akkor az az alacsonyabb egy alantasabb vonalba vonja le őt is. Így pl., ha a víz a földdel egyesül, káros hatás áll elő a vízre. Rögtön megdurvul az egyenletessége, vagyis az alkalmazkodási képessége s miután az alantasabb földnek a testét magába fogadta, iszapos sárrá lesz, amely a tiszta, erőhatások iránt már kevésbé fogékony. Söt, a fényköri fénnnyel szemben teljesen közömbös.*

Állandó iszapos földben ma is hiába vetünk magokat, meri a vizes talaj alkalmatlan a tenyészetre. Az életcsírák nem tudnak benne gyökeret verni. Éppen ezért a föld, amely ezidőben a sugárlények által megérintett életcsírát magába fogadta, kénytelen lesz egy időre a fényköri fény hatását nélkülözni. Természetes következménye volt ez egyrészt a saját alantas állapotának, másrészt a tényleg magasabb erőtermésze-

tének. *Lelkileg is láthatják, hogy mihelyt egy alacsonyabb lélekkel érintkezünk és vele tartósan egyesülünk, az alanta-sabb erő felénk közeledik és emelkedik, mi azonban szintén feléje sülyedünk.* Levon a maga alantasabb körébe és a fény-köri fény ekkor tölünk is rögtön visszavonul. minden bukott lélek ezt egy ideig nélkülözni lesz kénytelen. Vallási nyelven úgy nevezzük ezt: — *A kegyelem állapotából való kiesés.*

Ez a pont itt nagyon fontos, mert a most említett jelenséget bizonyos elváltozással ki-ki megtalálhatja minden új helyzet és új alakulás előtt. Az ilyen magára hagyott állapot, mint amilyenbe a visszavonult fényköri fény hagyta iszapos földben a csírákat, valóban nem más, mint a testeknek, a tényeknek és a lényeknek érési állapota. Egy benső fejlődés! Sajnos, ez a folyamat nekünk már nem érzékelhető. Csak végeredményeiben ismerjük fel, de nem az átmeneti fejlődésekben.

Mihelyt ugyanis a fényköri fény elhagyja a testeket, tényeket és lényeket, abban a pillanatban megszűnik bennük a változó, mozgó élet folyamata. Helyette rögtön beáll a tör-vényszerű érési állapot, amelyben az élő, mozgó erő össze-vonván önmagát, már nem is érzékelhető egyenletességgel mozog csak. Tartsuk szem előtt mindig ezt a törvényt, hogyha helyesen és bölcsen kívánunk élni. Ez a törvény a mozgó, változó, valóságos életnek az átmeneti állapota, egyik helyzetből a másikba. Ne aggódunk tehát, hogyha különben megvan bennünk a jószándék és a jára való törekvés, ha néha úgy érezzük, hogy lelki állapotunk száraz és terméketlen. Ilyenkor a fényköri fény vonul vissza egy időre tölünk. Jóformán még imádkozni és magunkba mélyedni sem tudunk. Ez azonban mindig csak egy átmeneti érésnek az állapota, hogyha akaratkészsgünket a jára állandóan fenntartjuk. Az Úr angyalai is a jóakaratú embereknek ígértek a földön békességet.

Térjünk most ismét vissza a föld életesíráihoz! *Amíg a föld, víz és az életcsírák egymásban hármás egységben egyesülve létlállapotban pihentek a földben, addig fent a föld felett, testi következetességgel, sűrűdött, fokozódott az élő, mozgó eröknek a működése.* A földben még mindig túlsúlyban volt a vízanyag, ezért egyelőre közömbös volt minden erő-hatás iránt. Ezidőbeli természete teljesen ellenkezett a fény-köri fény testi természetével. Miért? Mert, amint előbb mondtnak, a két ellentétes erőalaknak, a földnek és a víznek

az egyesülése mindenkorának zavart idéz elő, ami a fény természetével merőben ellenkezik,

A föld a vízanyag egyesülése által súlyában csak növekedett és így jobban ellenállhatott a légmozgásnak. Viszont a víz anyagánál fogva ellentállt a fénykori feszülésnek: a de-lejnek. Egyszóval a föld ezidőben nehézkes állapotban volt és mint egy várandonás asszony készült a szülesre. Nem vett részt egyenlettel a többi erőalakoknak és erőrészüknek a közös életében. Ellenben a magasabb erőalakok, mint pl. a fény és lég, továbbá a magasabb származású erőrész, a de-lej és végül a legmagasabb eredetű fénykori értelmi rész (sugárlény), amely a fénykori sugárban lakik, hatóerejüket, amelyet eddig a föld fenntartásában, tiszttításában, könnyítésében mintegy kimerítették, most a földtől visszavonták. Hatóerejüket a két súlyos erőalakkal, a földdel és a vízzel szemben egy időre felfüggesztették. Így a föld mintegy kivétetett eme legfőbb erőalakoknak élő és mozgó életéből és ezeknek termékeny hatása alól. Ezért ezek bizonyos „önmagukban való élésre” voltak kényszerítve és így erejük azon részét, amelyet eddig az anyagra és a vízre fordítottak, most egyideig önmagukban kellett felhasználniok.

Majd a következő kötetben meglátjuk, hogyan fognak önmagukban elni azon idő alatt, amíg az anyag részükre ismét megközelíthető nem lesz és amíg vele újra közösségen nem élhetnek. Szinte elképzelhetjük, hogy csak *nagyon szép és isteni lehet az ilyen elszigetelt erőélet, amikor az élő és mozgó erőalakoknak nem kell a holt és súlyos anyaggal bármely oknál fogva együtt élniük és annak súlyát és terhét viselniük.*

Ez a boldogsága a testtől elvált lelkeknél még akkor is, ha tökéletlenek és hibásak. Megszabadulnak a rabságból, az anyag börtönéből. És még akkor is, ha anyagsúly-érzésüket magukkal viszik a fensőbb életbe, bizonyos nyugalomba jutnak, mihelyt a testből kiszakadtak. A megtisztult súlytalan lelke pedig meg fogják ismerni az isteni igazságosságnak lelki gyönyörűségeit. Egy végtelen összhangnak és boldogságnak lesznek jogos részeseivé. És azok is maradnak minden addig, amíg önként újra anyagtestbe nem öltözködnek, hogy újraszületésük révén résztvegyenek akár a földön, akár a csillagok világában az egyetemes világmegváltásnak isteni nagy munkájában.

Ne ütközünk meg az új testötös felvetett gondolatán. A szeretet nagyobb minden igazságnál! Ez a szeretet még az

Isten elsőszülött Fiát is lehozta a földre, hogy itt érettünk testet öltsön, szenvedhessen és meghallhasson. Miért ne követhetné egy tisztló lélek is az önfeláldozó szeretetnek isteni példaadását?

A krisztusi cél az egyetemes világmegtisztulás. A görög szentatyák apokatasztazisa! Ez nemcsak az elbukott szellemi lények megváltását jelenti, hanem az egész világegyetemnek tökéletes visszatisztulását is az erőletbe!

Miért ne léphetnének ki tehát az Úrnak szentjei és tiszta angyalai is égi boldogságuknak teljességéből, hogy újra küzdhessenek és szenvedhessenek a krisztusi szereit szolgálatában? *Csak a gyenge szereti önmagát! Egy megtisztult erős lélek inkább akar harcolni Krisztus zászlója alatt elbukott testvéreivel a szenvedések kinos keresztútján, mint betelni a mennyország üdvösségenek önző gyönyörűségével*

*

Bevégeztük most már az élet egyetemes fejlődésének az alaptételeit. A fundamentális részt. A következő kötetben a fejlődés részletezését fogjuk kifejteni. De ne kezdjünk mindaddig az élet elemzéséhez, míg kialakulásának egyetemes alaptételeit világosan át nem éreztük. *Kérjük az értelem Szentszellemét, hogy világosítsa fel mindazt a homályt, amit átérzett igazságaira az én szerfölött nagy emberi gyarlóságaimnak az árnyéka vetett.*

— Az első kötet vége. —

AZ ELSŐ KÖTET TARTALOMJEGYZÉKE:

Bevezetés	3
1. Az élet metafizikája	14
2. Az erő	18
3. A színerő tulajdonságai	26
4. Az erő testi élete és kitörései a fénykörből (Az ős-léggör kialakulása)	32
5. Az anyag mint űsképződmény	40
6. Az anyag	1(5)
7. Az anyag előkészítése a megtermékenyítésre	58
8. Az anyag tulajdonságai	63
9. Egységes anyagélet	76
10. A légnak, mint anyagnak, élete	89
11. Átvezető erőalakulatok a fénykör és a léggör között	109
12. A víznek élete önmagában	121
13. A földanyagnak élete önmagában	126
14. A második fénykitörés előzményei	132
15. A második fénykitörés további működése	138
16. A tűzfolyam ütközete a második körön kívül	144
17. A fénykitörés okozta elváltozások	153
18. Az életfolyam fejlődése a második körben	161
19. Az egységes világanyag szétszaghatása világtestekre	166
20. A Napnak, mint elsőfokú égitestnek az önélete	179
21. A világtestek osztályozása	185
22. Életsokszorozódás az égitestekben	197
23. A Mars lényei	203
24. Az alsófokú világtestek anyagfejlődése	208
25. Az anyag átalakulása az alsófokú világtestekben	213
26. A tenyészet megindulása a földön	222
27. Az életcsírák további érése	228